LIVIU RADU

armata moliilor

NAUTILUS

NAUTILUS

fantasy

LIVIU RADU, născut la Bucureşti în 1948, şi-a început cariera de scriitor de science fiction şi fantasy în 1993, când i-a apărut povestirea „Faţa nevăzută a planetei Marte” în revista Quasar. În anul 1991 a debutat în volum cu romanul *Trip-Tic.* A semnat, de asemenea, romane ca *Opţiunea* (2004), *Spaime* (2004), *Waldemar* (2007), *Modificatorii* (2010), *Vânzoleli nocturne* (2012) şi volume de proză scurtă, cele mai recente fiind *Povestiri fantastice* (2008) şi *Singur pe Ormuza* (2011). Autorul a colaborat, de-a lungul timpului, cu publicaţii ca *Jurnalul SF, Anticipaţia CPSF, Nautilus.* Scrierile lui de ficţiune au apărut în volume colective. Liviu Radu este şi un traducător cunoscut şi face parte din Uniunea Scriitorilor din România şi din Societatea Română de Science Fiction şi Fantasy.

Armata moliilor deschide seria TARAVIK, continuată – deocamdată – cu *La galop prin piramidă* şi *Înfruntarea nemuritorilor.*

LIVIU RADU
Armata Moliilor:
o aventură a lui Taravik

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RADU, LIVIU
Armata Moliilor: o aventură a lui Taravik / Liviu Radu; – Bucureşti: Nemira Publishing House, 2012

ISBN print: 978-606-579-443-6
ISBN epub: 978-606-758-086-0
ISBN mobi: 978-606-758-087-7
821.135.1-31

Liviu Radu
ARMATA MOLIILOR: O AVENTURĂ A LUI TARAVIK
Nemira, 2012

Coperta: Gabi DUMITRU

CUPRINS

Despre autor
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

1

Zeii spun că ziua bună se cunoaşte de dimineaţă. Şi aşa şi este, pentru că zeii nu vorbesc prostii (cu excepţia cazului în care vor să-şi bată joc de muritori, iar asta se întâmplă destul de des, aşa că, până la urmă, trebuie să fii foarte atent cum interpretezi spusele zeilor, ca să nu ţi-e iei în barbă). Bine, îşi spuse Taravik, ziua bună se cunoaşte de dimineaţă, dar şi ziua rea se cunoaşte de dimineaţă? Adică dacă ziua începe nasol, trebuie s-o ţină tot aşa, până la asfinţit? Nu-i drept, ar fi bine ca măcar spre seară să se schimbe lucrurile… Ce-i drept, e drept: singurul zeu care nu cunoaşte odihna e Boolbubek, cel darnic în ghinioane şi nenorociri, iar cel mai puturos şi mai zgârcit e Gondorek, cel dăruitor de bucurii şi de baftă.

Totuşi, trebuie să existe un motiv pentru care o zi începe aiurea şi o ţine tot aşa. Nu se poate ca zeilor să le căşuneze din senin pe un om nevinovat şi să-l miluiască doar cu pocinoage.

Trebuie să fi făcut el ceva, trebuie să fi supărat pe cineva – că zeii sunt atât de mulţi, şi fiecare îşi are chichiţele lui, că-i imposibil să nu calci pe coada cuiva… Deci ar fi bine să se gândească la toate cele pe care le făcuse şi, mai ales, pe care le spusese, ca să-şi dea seama pe cine jignise şi să încerce să capete iertare.

Şi unde poţi să te gândeşti mai bine decât în cârciumă, cu un pahar plin în faţă?

Oricum, indiferent de vina pe care o avea – sau de faptul că nu făcuse nimic necuvenit –, Boolbubek găsise de cuviinţă să-l bage un pic în seamă, aşa că ziua începuse nasol.

Probabil că Marieţa se sculase cu fundul în sus (asta

fiind o chestie care i se întâmpla în ultimul timp din ce în ce mai des, iar Taravik atribuia starea respectivă de spirit vârstei şi durerilor de şale).

Sau, poate, nu se purtase el aşa cum ar fi trebuit, iar supărarea ei era justificată…

Cert e că ziua începuse nasol, deşi Taravik avusese cele mai bune intenţii.

De îndată ce se trezise – cam mahmur şi cu mintea înceţoşată, că seara trecută zăbovise la băutură cu nişte clienţi mulţumiţi şi generoşi –, se întinsese, îşi luase punga de pe scaunul de lângă pat, numărase cinci bănuţi de aramă şi-i pusese în palma Marieţei, cu un gest ce se dorea plin de generozitate.

Femeia se uitase la monede ca şi cum n-ar mai fi văzut aşa ceva.

— Ce-s ăştia? întrebase ea.

— Banii pentru ziua de azi, răspunsese el liniştit. Conform tarifului pe care l-am convenit împreună. Ţi-i dau de pe acum, ca să scap de-o grijă.

Marieţa dăduse cu banii de pământ şi începuse să clămpănească, furioasă:

— Vezi, asta-i problema cu tine! N-ai pic de maniere! Crezi că totul e să-mi dai bani de cheltuială! Auzi! *Ca să scap de-o grijă!* Păi pot să strâng bănuţii ăştia nenorociţi din bacşişuri de la clienţi, fără să fac nimic deosebit, doar să le torn în pahare din când în când. Nu ţi-a trecut prin ţeastă că doresc şi eu un pic de atenţie, un pic de sentiment? Adică eu trebuie să pun suflet şi ardoare, iar tu… Mi-ai spus vreodată o vorbă frumoasă? Mi-ai făcut vreodată un cadou? Mi-ai adus şi tu o floare, măcar o dată?

Prima reacţie a lui Taravik fusese aceea de a o contrazice: era imposibil ca în atâţia ani de când erau

împreună, adică de pe vremea când erau amândoi mai tineri şi mai frumoşi, să nu fi fost şi lucruri sensibile între ei. Dar, probabil pentru că era încă năuc din cauza mahmurelii, nu găsise alt răspuns decât:

— Păi, draga mea, aici, în pustie, florile sunt mai scumpe decât bijuteriile…

— Atunci să te întreb altfel: mi-ai adus vreodată o bijuterie? Una ieftină, cumpărată de la o tarabă din târg. M-aş fi mulţumit cu un ineluş de bronz, că ştiu că eşti un pârlit şi un zgârie-brânză, n-aş fi pretins un inel de argint, cu atât mai puţin unul de aur… Ar fi contat gestul, nu valoarea. Tu nu ştii decât un singur lucru: Marieţo, uite cinci bănuţi, conform înţelegerii, fă curat, fă de mâncare, spală, calcă, fă-mă să mă simt bine! De acum înainte, n-ai decât să te faci singur să te simţi bine! Să nu mai calci la mine în cameră dacă nu vii cu un cadou! Ţi-am spus, măcar un ineluş de bronz, acolo! Deocamdată, ia-ţi bulendrele şi marş afară!

Se dăduse jos din pat, îl apucase de-un picior şi-l târâse până dincolo de prag, apoi îi aruncase lucrurile după el.

Taravik fusese prea uluit ca să reacţioneze în vreun fel, iar când îşi revenise şi se ridicase în picioare, Marieţa zăvorâse deja uşa. Bărbatul înjurase, blestemase, apoi decisese să nu se roage de ea să-l primească înapoi – avea şi el mândria lui – aşa că se îmbrăcase şi se hotărâse să se ducă să se îmbete zdravăn, ca să uite de muierea cea nerecunoscătoare care-i toca banii de ani de zile.

Adevărul era că nu-şi închipuise niciodată că manierele lui lăsau de dorit. Da, chestia cu cadourile… aici se simţea vinovat, nu-i mai făcuse de multă vreme vreun dar Marieţei… totuşi, până atunci femeia nu se plânsese niciodată… deci s-ar putea ca nu lipsa ineluşului s-o fi scos din sărite…

Trebuia să se gândească bine şi să-şi dea seama ce se întâmplase, că să găsească o soluţie, dacă exista vreuna.

În primul moment se gândise să se ducă să se gândească în locul cel mai potrivit pentru gândit – cârciuma de la parterul hanului în care locuia cu Marieţa. Da, să se gândească ce zei supărase de-i stricaseră ziua dis-de-dimineaţă. Dar, dacă tot începuse să cugete – lucru greu, merită să-l faci temeinic şi să nu te pripeşti – îi trecuse prin minte că în cârciuma aia muncea Marieţa (atunci când nu-şi petrecea timpul în pat cu el), deci avea mari şanse să o reîntâlnească, iar gândul că o să-l spurce de faţă cu toţi muşteriii speluncii îl făcuse să se cutremure.

Aşa că decisese să caute altă cârciumă, una cât mai depărtată de hanul acela.

Ieşise în stradă – o străduţă îngustă, umbrită de clădirile înalte ce o mărgineau, clădiri de locuit cu multe caturi şi cu o grămadă de cămăruţe mărunte, pe care locatarii le foloseau doar pentru dormit, iar în restul timpului stăteau în balcoane, zgâindu-se la cei care treceau pe stradă; sau coborau ei înşişi în stradă, ca să participe direct la evenimente.

Taravik dedusese cu mult înainte că aceia care se aventurau pe scările întunecate ca să ajungă în uliţă erau cei care, din diferite motive (răceală, răguşeală, un pumn în gât sau altele) nu mai puteau să răcnească în voie, aşa cum făceau cei care stăteau comozi în balconul propriu şi conversau cu vecinii din apropiere sau din celălalt capăt al străzii, şi erau obligaţi să se apropie de preopinent, ca să fie auziţi. Sau cei care se apropiau de respectivul preopinent ca să-i dea un pumn în gură, dacă nu reuşiseră să-l convingă până atunci prin mijloace pur verbale.

Se strecurase printre cei care se aflau pe caldarâm,

ignorându-le saluturile, invitaţiile la băutură şi la alte distracţii demne de un bărbat, şi se îndepărtase în mare grabă de primejdie.

Mersese un timp pe străduţe mai liniştite, bucurându-se de umbră, apoi îşi făcuse curaj şi îndrăznise să pătrundă pe o stradă largă, înfruntând cu stoicism razele nemiloase ale soarelui şi întrebându-se cum vor fi acestea la amiază, dacă la începutul zilei erau atât de puternice…

Mersese repede, transpirat şi supărat, prin arşiţă, ignorând templele, prăvăliile şi vilele celor bogaţi, până ajunsese într-un cartier pe care nu-l cunoştea, semn că nimerise în celălalt capăt al oraşului.

Abia atunci îşi domolise mersul şi începuse să se uite în jur.

Şi, bineînţeles, văzuse o firmă care-i sugeră că acolo va găsi ceea ce-i trebuia: un loc în care să gândească liniştit, cu o cană plină în faţă.

Intrase în cârciumă, se dusese direct la tejghea şi dăduse pe gât o stacană cu vin dulce, latgan, înainte să arunce o privire în încăpere, să vadă dacă nu găsea vreun cunoscut, că băutura nu merge fără să fie vorbită – pentru că asta e minunea pe care o face întotdeauna vinul: uiţi că voiai să te gândeşti în pace şi-ţi dă chef de vorbă.

Deci, după ce băuse vinul, se rezemase cu spatele de tejgheaua solidă şi se zgâise la cei din încăpere.

Lume multă la mese, la fel de multă la tejghea – clienţi grăbiţi, care se opriseră din treabă doar pentru una mică, la botul calului – dar niciun prieten.

Iar acum stătea, fără să ştie ce să facă, holbându-se la cei din cârciumă.

Zări la o masă un marinar latgan care se îndopa cu tocană de miel şi, pentru o clipă, mintea lui Taravik fu

capabilă să formuleze o întrebare grea, la care n-ar fi reuşit să găsească un răspuns satisfăcător nici dacă ar fi fost treaz: ce căuta un marinar – fie el şi latgan – într-un oraş din deşert? Te pomeneşti, he, he, că imperialii voiau să construiască un port aici, în Terimeea…

Abia după aceea, mintea lui reuşi să găsească un răspuns corect la o întrebare pe care nu o formulase încă: de unde ştia că individul care mânca de zor, de parcă ar fi răbdat de foame vreme îndelungată, era marinar? Şi, dacă totuşi era marinar, atunci de ce era sigur că tipul respectiv era latgan? Să luăm întrebările în ordine, îşi spuse Taravik, ca pe vremea când era băiat şi se ducea la şcoală, iar maestrul Bolovik îl scotea în faţa clasei şi-i punea tot felul de întrebări, pentru că era sigur că avea să-l prindă că nu-şi învăţase lecţiile şi putea să-i tragă o bătaie bună, menită să bage groaza în ceilalţi elevi, care îşi spuneau că maestrul e nebun, din moment ce îndrăzneşte să-i tragă o asemenea chelfăneală lui Taravik, care era de două ori cât el, concluzionând că n-o să stea pe gânduri nicio clipă ca să-i cotonogească şi pe ei, nişte pişpirici amărâţi…

Deci… de unde ştia că individul e marinar? Pentru că era îmbrăcat în uniforma oficială a marinei latgane şi avea tatuaje pe mâini, menite să-i aducă ajutorul zeului mărilor… nu îşi mai aducea aminte cum îl chema pe zeul ăla, el n-avea treabă cu un asemenea zeu aici, în mijlocul nisipurilor. Şi de unde ştia care-i uniforma marinei latgane? Păi nu cotonogise el şase asemenea marinari în Colomeea, când fusese într-o misiune pe malul mării?

În concluzie, ştia cu certitudine că individul e marinar, ştia şi că-i latgan, nu numai după uniformă şi după tatuaje, ci şi după sudalmele cu care-l binecuvântase pe ospătar, când acesta nu se grăbise să-i mai aducă vin…

Se gândi să-i facă o scurtă vizită şi să-l întrebe ce se mai întâmpla prin Colomeea… cine ştie, poate făceau schimb de amintiri, poate şi de pumni în gură…

Însă marinarul hăpăia grăbit tocana şi nu părea să aibă nevoie de un tovarăş de pahar, de vorbă sau de bătaie.

Se vestea deci o beţie cruntă şi însingurată, iar Taravik îşi plângea deja de milă, când auzi o vorbă care-i atrase atenţia: *balaurlător.*

Îşi mai umezi un pic gâtul şi se holbă – având şi urechile ciulite – la masa dinspre care venise cuvântul cel interesant.

Văzu un bărbat zdravăn, de vârstă medie, un tip musculos şi atletic, ras în cap şi îmbrăcat în roba galbenă a lui Khator. Preotul era roşu la faţă, fie din cauza băuturii, fie a enervării, şi se străduia să le explice comesenilor săi, negustori din Labraza, după înfăţişare, ce era acela un balaurlător.

— Seamănă cu un balaur, numai că nu scuipă flăcări.

— Scuipă insulte, se grăbi să-l completeze Taravik, luându-şi stacana cu vin şi mutându-se neinvitat la masa preotului.

Individul în robă se uită urât la el şi continuă, fără să-l bage în seamă:

— Scoate un urlet specific, de o asemenea putere, încât poate să doboare un călăreţ, poate să dărâme un zid şi poate să acrească laptele proaspăt muls.

— Cu condiţia ca zidul sau călăreţul să fie la cel mult zece paşi de el, iar laptele să fie în hârdaie de lemn, aflate la mai puţin de o leghe de animalul care răcneşte, spuse Taravik, cu tonul unuia care ştie despre ce vorbeşte. Adică, zic eu, puterea nu prea contează, ci conţinutul mesajului pe care ţi-l transmite…

Preotul catadicsi să-l privească mai atent, după care i se adresă cu condescendenţă:

— Omule, nu-i frumos să te amesteci în discuţia altora…

Negustorii din Labraza se uitau la cei doi, iar ochişorii lor ca nişte bile din malahit bine şlefuit sclipeau de încântare, anticipând un schimb de cuvinte interesant şi, poate, sperând să vadă şi o mică încăierare. Taravik decise să nu le ofere niciun spectacol gratuit, aşa că zise, calm şi împăciuitor:

— Voiam doar să vă spun că am avut de-a face cu un balaurlător, pe când mă aflam în munţii Crebanului… Ce-au putut să-mi audă urechile… o liotă de marinari beţi, plus toate târfele din Civis, n-ar fi fost în stare să născocească asemenea măscări… Dacă-mi daţi voie, eu sunt Taravik, de meserie curier independent. Şi caftangiu contractual în timpul liber, la dispoziţia dumneavoastră, dacă aveţi de trimis undeva vreo scrisoare sau vreun pachet… sau dacă vreţi să cotonogesc pe cineva.

Negustorii părură interesaţi de propunere şi şuşotiră între ei, dar preotul rânji dispreţuitor:

— Pentru liniştea ta, află că eu sunt Rosarik, preotul măreţului Khator, iar templul nostru dispune de curieri şi de paznici care pot duce la îndeplinire tot soiul de însărcinări, aşa că nu suntem siliţi să apelăm la serviciile unora ca tine. Cât despre întâlnirea ta cu balaurlătorul, cred că n-ai înţeles prea bine ce s-a întâmplat. În primul rând, distanţele până la care se manifestă efectul răcnetului sunt considerabil mai mari decât cele spuse de tine. În al doilea rând, urletul lighioanei are un efect distrugător nu atât din cauza puterii sale, ci, mai ales, datorită faptului că gâtlejul animalului modulează sunetul pe care-l scoate şi-l face să acţioneze

asupra legăturii dintre microfini, microfinii fiind elementele din care este alcătuită materia. Aceste legături sunt sfărâmate, iar materia se transformă într-un mâl de microfini.

— Păi eu nu m-am transformat în mâl, îl contrazise plin de entuziasm Taravik şi duse stacana la gură, dar descoperi că vasul era gol.

Preotul îi remarcă dezamăgirea şi se grăbi să-i umple cana mare de lut, turnând din ulciorul aflat în dreapta sa. Taravik, impresionat de generozitatea preotului, îşi potoli arsura din pântec fără să stea pe gânduri şi oftă mulţumit:

— Da… bun vin… preasfinte, după părerea mea, urletul jivinei acţionează la oameni asupra nervilor simţului moral, făcându-i să se simtă atât de insultaţi şi de jigniţi, încât trupul refuză să-i mai asculte şi se prăbuşeşte, pentru că întregul organism pare a fi lipsit de vlaga morală. Pe de altă parte, nu pot să neg în totalitate că tăria urletului nu are şi ea o oarecare însemnătate, pentru că după întâlnirea despre care v-am pomenit m-a durut groaznic urechea stângă… şi mă mai doare şi acum, când se înnorează, asta fiind principala cauză pentru care m-am stabilit în Terimeea, unde nu-s mai mult de două zile înnorate pe an…

Rosarik medită un timp la cele auzite, sorbind din când în când din cupa de faianţă aflată în faţa sa, iar Taravik îşi zise că hangiul păstra probabil asemenea cupe doar pentru muşteriii de seamă, pentru că el, client vechi al cârciumilor din oraş, nu avusese niciodată parte de aşa ceva… În cele din urmă, preotul se lumină la faţă şi zise:

— Iubite fiu, nu zic că n-ai dreptate, pentru că s-ar putea să ai, dar teoria ta nu ţine seama că obiectele neînsufleţite – adică zidurile şi hârdaiele cu lapte – nu au nervi de niciun fel, deci urletul nu le poate afecta nervii

morali, ca urmare consider că opinia mea legată de acţiunea sunetului asupra legăturilor dintre microfini este mult mai realistă. O dovadă în plus în sprijinul teoriei mele este adusă de faptul că există cazuri în care persoanele sau obiectele supuse direct urletului au dispărut complet, ca şi cum s-ar fi descompus în bucăţele mici, mici de tot, pe care le-a împrăştiat vântul în cele patru zări.

După cum era normal, Taravik nu se lăsă convins şi-şi susţinu în continuare punctul de vedere, iar dezbaterea continuă vreme îndelungată, spre deliciul negustorilor din Labraza, care aveau grijă să asigure combatanţilor combustibilul lichid necesar bunei lor funcţionări.

Aşa că, după un timp în care berea şi vinul alternaseră şi, uneori, se combinaseră, mintea lui Taravik se cam înnegură, iar în amintire îi rămaseră doar fragmente disparate din discuţie. Nu mai ştia cum se încheiase dezbaterea despre balaurlători şi cine avusese dreptate în cele din urmă, dar o limpezire de moment a minţii îi permise să reţină o prelegere politică a lui Rosarik:

— Latganii nu sunt o naţiune de războinici, aşa cum crede toată lumea. Sunt o naţiune de contabili, a căror dorinţă principală este să înregistreze şi să categorisească totul. De aici mania lor pentru recensăminte, pentru coduri de legi şi pentru trecerea în catastife a tot ce mişcă şi a tot ce nu mişcă. Sunt convins că vă întrebaţi de ce n-au ocupat până acum oraşul nostru, având în vedere că vecinul nostru dinspre apus este imperiul latgan, iar cel dinspre răsărit este deşertul. Care este motivul pentru care au permis existenţa unui stătuleţ independent la graniţa lor? Răspunsul este evident: latganii au făcut un studiu de rentabilitate. Şi au descoperit următorul lucru: costurile pentru întreţinerea trupelor de ocupaţie şi a funcţionarilor imperiali care ar fi

fost necesari în noua provincie nu ar fi fost acoperite de veniturile pe care le-ar fi adus această provincie. Aşa că au preferat să primească de la noi un tribut anual şi să ne lase în durerea noastră…

Se părea că prelegerea lui Rosarik fusese provocată de plecarea marinarului latgan, care atrăsese atenţia întregii cârciumi prin aceea că plecase de acolo treaz! Ca şi cum intrase în tavernă doar ca să mănânce!

Oricum, îl uitaseră repede pe marinar şi-şi văzuseră de treaba lor.

Şi dă-i cu bere, dă-i cu vin… negura deveni din ce în ce mai deasă… iar la un moment dat Taravik îi povesti preotului despre viaţa de curier, care-i numai goană, întreruptă din când în când de salturi în râpe, deşi preotul nu putea să priceapă ce legătură aveau râpele cu activitatea unui curier, şi urmă iarăşi o negură deasă, iar apoi Taravik se pomeni că mergea pe stradă, prin beznă, răcnind din răsputeri un cântec despre nişte soldaţi care pândeau casa unei fete, în timp ce Rosarik chicotea, îi ţinea din când în când isonul, apoi spunea cu glas grav:

— Iubite fiu, potoleşte-te şi nu mai răcni în halul ăsta, că ne umflă străjerii şi ne bagă la pârnaie!

Apoi începea din nou să chicotească şi să-i ţină isonul…

La un moment dat, răcoarea nopţii îl trezi suficient de mult pe Taravik, încât să-l facă să se întrebe încotro se duceau. Probabil că gândise cu voce tare, pentru că preotul îi răspunse:

— Păi mergem la templul lui Khator cel Negru, că nu ştiu unde locuieşti şi se pare că nici tu nu ştii, pentru că atunci când te-am întrebat ai început să-mi povesteşti despre Marieţa, care te-a aruncat în stradă… E frumos să petreci, fiule, dar trebuie să şi dormi, măcar din când în când,

pentru că, dacă te odihneşti, capeţi putere şi chef ca să petreci din nou… Nu-i aşa? întrebă grăsanul, fericit. Şi nu-i bine să te culci pe stradă, că nu ştii cine trece pe acolo şi cu ce gânduri, plus că rişti să te calce vreo căruţă în zori, aşa că am decis să te duc să dormi în templu, că-i loc suficient. Numai să nu mai cânţi când ajungem acolo, că ai un glas, de parcă ai fi un cămiloi răguşit…

Taravik îşi aminti brusc ce se povestea despre înclinaţiile sexuale ale preoţilor lui Khator şi se gândi că Rosarik îi întinsese o cursă ce-i punea în pericol integritatea unei anumite părţi a trupului, dar preotul păru să-i citească gândurile, pentru că încercă să-l liniştească:

— Fii fără grijă, amice, mie îmi plac băieţii, nu boşorogii!

Aşa că se împleticiră mai departe şi ajunseră curând la templu. Străjerii îi lăsară să intre, părând să fie obişnuiţi cu sosirea preotului la o asemenea oră şi cu ideea că acesta aducea oaspeţi în miez de noapte. Rosarik îl conduse într-o încăpere de lângă sala principală şi-l lăsă acolo, după ce-i mai spuse încă o dată să nu mai cânte, iar el se duse în apartamentul său, aflat undeva în partea din spate a templului, rezervată preoţilor. Taravik se întinse pe o canapea acoperită cu o blană de oaie şi adormi de îndată.

Se trezi la un moment dat, fără să-şi dea seama dacă dormise cinci clipe sau o zi întreagă. Îl durea capul groaznic, avea gura uscată şi i se părea că deşertul se mutase în pântecul său, pentru că simţea în burtă o arşiţă înfiorătoare ce trebuia stinsă. Dar nu cu apă…

În încăpere era întuneric, dar bezna nu era deplină, de undeva se strecurau prin ea licăriri de lumină. Se luă după ele şi nimeri în sala principală a templului, sală puternic luminată de torţe.

Unde trompa lui Kefir să găsească băutură într-un templu?

Văzu în fundul sălii o uşă mascată de o perdea şi, mânat de un impuls bizar, se îndreptă către ea.

Dincolo de perdea se afla o odaie mică, în semi-întunericul căreia se găsea o statuie mare – mai înaltă decât un stat de om – statuia lui Khator, cioplită în bazalt negru, şlefuit. Zeul stătea în picioare. Avea ochii întredeschişi şi părea că se gândeşte la ale lui.

Pe măsuţa din faţa statuii se aflau ofrande aduse zeului: câteva fructe, o bucată de carne friptă, o cupă cu vin…

Mâncarea îi produse greaţă, doar prin faptul că o văzu. Dar cupa cu vin…

Întinse mâna către ea… Şi în minte auzi glasul Marieţei: „N-ai pic de maniere!”

Femeia avea dreptate. Nu se cuvenea să-i înhaţe cupa zeului fără să scoată un cuvânt, ca un nesimţit. Trebuia să fie politicos. Aşa că îşi îndreptă privirea către statuia cea neagră şi spuse:

— Mărite zeu, ştiu că-i o obrăznicie din partea mea… dar îmi daţi voie să sorb o înghiţitură de vin din cupa dumneavoastră? Că-s mahmur în ultimul hal, de-mi vine să-mi tai beregata…

Iar zeul îi răspunse binevoitor:

— Poţi să bei tot vinul, oricum s-a cam trezit şi, dacă n-o să-l bei tu, or să-l bea servitorii templului, mâine dimineaţă… Şi, rogu-te, nu-ţi tăia gâtlejul în apropierea mea, că nu-mi place mizeria, iar curăţenie o să se facă abia după răsăritul soarelui.

Taravik era prea mahmur şi prea însetat ca să fie uimit că zeul îi răspunsese. Nu mai aşteptă o a doua invitaţie. Înhăţă cupa şi trase o duşcă zdravănă. Abia după ce vinul –

care nu era trezit niciun pic, dar i se păru normal ca standardele unui zeu să fie mai înalte decât ale sale – îi stinse pârjolul din burtă, îşi dădu seama că nu mai discutase niciodată cu un zeu şi simţi ceva rece alergându-i de-a lungul şirei spinării, dar prin interiorul ei.

Aruncă o privire spre Kathor şi-i văzu buzele subţiri, strâmbate într-un fel de zâmbet condescendent, îi zări vârful nasului lung, ca şi lobul urechii stângi, pe care fusese prins un diamant negru… şi cam atât, pentru că nu îndrăzni să se uite mai sus, nu avea atât de mult curaj, încât să privească un zeu în ochi.

Zâmbetul zeului deveni mai binevoitor, iar glasul ce ieşi dintre buzele acelea cioplite în bazalt părea la fel de binevoitor:

— Hai, roagă-mă, sunt binedispus şi s-ar putea să-ţi dau…

— Să mă rog?

— Păi de aia vin oamenii la zei, ca să-i roage ceva.

— Eu am venit după nişte vin… mi l-aţi dat, sărut picioarele, a fost foarte bun…

— Taravik, nu fi idiot, zăresc în mintea ta o chestie cu un inel… hai, spune şi tu o rugăciune, că s-ar putea să ţi-o îndeplinesc…

O rugăciune… nu se mai rugase din copilărie… aşa că săpă de zor în adâncurile amintirilor şi găsi ceva…

Puternică zeitate
Cea mai bună dintre toate
Eu sunt mic, tu fă-mă mare
Dă-mi lăptic pentru mâncare
Şi pătuţ pentru dormit…

Nu apucă să recite mai departe, pentru că statuia zeului începu să se zgâlţâie.

— Ha, ha, ha! Auzi, *cea mai bună zeitate!* Şi-mi ceri lăptic la câteva clipe după ce mi-ai băut vinul! Tare tâmpit eşti, măi Taravik! Ce-ai recitat tu e o rugăciune pentru Bandhor, ăla e bun, eu sunt rău şi puternic! De mult nu m-am mai amuzat atât de bine! O să-mi trec printre atribute şi chestia asta: cea mai bună zeitate! Iar filozofii se vor întreba ani de zile care este sensul metafizic al acestui atribut şi vor concluziona că moartea este cel mai bun lucru care se poate întâmpla unui om!

Khator mai chicoti un timp, apoi statuia se potoli.

— Bine, m-ai făcut să râd. Hai, spune ce vrei de la mine!

Şi Taravik se aşează pe podea, cu picioarele încrucişate, ca să stea comod, şi se apucă să-i povestească totul, de-a fir a păr, de parcă ar fi pălăvrăgit cu cel mai bun prieten al său. Iar zeul îl ascultă atent, zâmbind din când în când, apoi concluzionă:

— Deci, ca să traducem în termenii cu care sunt obişnuit eu, vrei de la mine un inel pentru Marieţa – poate să fie şi din bronz, nu neapărat din argint sau de aur – şi ceva bănuţi, ca să-i cumperi nişte cadouri. Am înţeles bine?

— Da, prea puternice şi prea generos zeu. Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine!

— Păi n-ai putut, că de-ai fi putut, ai fi spus-o. Şi eu cu ce mă aleg?

— Poftim?

— Dragule, tu eşti tăntălău rău de tot! Pe ce lume ai trăit?

— Pe lumea asta. Numai că n-am mai avut de-a face cu zeii şi cu templele. Eu… pe la cârciumi şi prin tractire…

— Bine, bine. Deci eu o să-ţi dau ce-mi ceri. Şi tu ce-o

să-mi dai în schimb? Bagă de seamă că-ţi fac o mare favoare, de obicei pe zei îi plăteşti înainte, nu la urmă, ca la cârciumă.

— Păi o să-ţi sacrific un cocoş negru. Şi o pereche de porumbei, negri şi ei…

— În regulă. Stai un piculeţ să mă gândesc…

Şi Khator începu să bombăne de unul singur:

— Da… nu, e prea complicat, n-o să se descurce… mda, asta nu-mi place niciun pic… stai aşa, asta e posibil… la urma urmei, o prevestire e o prevestire, dacă se îndeplineşte întocmai înseamnă că aşa a fost scris, iar dacă nu se îndeplineşte întocmai, înseamnă că, de fapt, altfel a fost scris şi a greşit cel care a zis-o lumii întregi…

Apoi zeul spuse, cu glas calm:

— Taravik, iată ce am hotărât: te vei duce la mormântul lui Blokan – ştii unde este, nu-i aşa?

— Ştiu, mărite zeu, am trecut de nenumărate ori pe lângă el.

— …deci te vei duce la mormântul lui Blokan, dar trebuie să ai grijă să soseşti la ruine înainte de miezul nopţii. Când o să ajungi acolo, o să trasezi o linie imaginară între coloana pe care se află reprezentarea mea şi cea din centrul construcţiei, pe care se află semnul Marii Mame. Ai priceput?

— Am priceput, răspunse nu prea convins Taravik.

— Apoi prelungeşti linia aceea către pustiu şi mergi de-a lungul ei două mii de paşi. Ştii să numeri până la două mii?

— Ştiu să număr până la o mie, dar nu-i nicio problemă, număr până la o mie şi o iau de la început.

— Bravo! După ce ai făcut două mii de paşi, îţi înfigi sabia în pământ şi aştepţi ca luna să ajungă deasupra ta. Apoi te apuci să sapi în locul în care a fost înfiptă sabia şi ce-oi găsi, al tău să fie! Ai priceput?

— Sincer vorbind, nu prea… şi paşii… cât de mari să fie? Şi ce-i aia linie imaginară? Şi dacă uit ceva până ajung acolo?

— Măi omule, cum să-ţi explic să pricepi? Vrei să-ţi fac un desen?

— N-ar strica…

Zeul oftă:

— Bine, o să am grijă să nu uiţi nimic şi să faci totul cum se cuvine! Acum bea-ţi vinul şi lasă-mă să dorm, că m-ai obosit cât o liotă întreagă de credincioşi într-o zi sfântă de pelerinaj!

Taravik dădu vinul pe gât – chiar era bun şi nu se trezise niciun pic – făcu o plecăciune, bâigui o mulţumire, apoi ieşi, retrăgându-se cu spatele. După care trase perdeaua la locul ei şi se culcă pe prima canapea pe care o zări, pentru că-i vâjâia capul după atâtea lucruri complicate de care avusese parte.

Înainte să adoarmă, concluzionă (numărul unu) că era tare greu să gândeşti şi (numărul doi) că era mai bine să nu ai de-a face cu zeii, pentru că ei nu gândeau ca oamenii. Într-un fel, îşi mai zise el, era normal să nu gândească precum oamenii, că de aia erau zei.

Când se trezi, descoperi surprins două lucruri: deşi amintirea zilei anterioare era destul de înceţoşată, ţinea minte foarte bine ce discutase cu zeul; şi simţea o nevoie teribilă de a face ceea ce îi spusese acesta să facă (asta chiar era o chestie surprinzătoare).

Drumul până la mormântul lui Blokan era destul de lung, era nevoie de o jumătate de zi de goană până acolo, şi nu întâlneai nici ţipenie de om, cu atât mai puţin vreun han sau vreo fântână, aşa că trebuia să-ţi iei cu tine o mulţime de lucruri şi lucruşoare. Taravik pierdu toată dimineaţa pe la

negustori, încercând să descopere la care se mai putea îndatora. Pe la prânz reuşise să facă rost de provizii, de o lopată şi de un târnăcop, aşa că abia atunci se duse, încărcat ca un catâr, la grajdurile cetăţii să-şi ia pegasul şi să pornească la drum.

Kostik, bătrânul său pegas, vechiul său tovarăş de aventuri, avea o malformaţie din pricina căreia suferise mult în tinereţe, dar pe care vârsta îl făcuse s-o accepte cu stoicism: avea aripa stângă redusă la un ciot. Din cauza aceasta, Kostik nu fusese niciodată în stare să zboare şi fusese silit să se mulţumească doar cu activitatea de curierat terestru. Faptul că gonea mai iute decât un cal şi că, în caz de nevoie, putea să se arunce într-o râpă, cu călăreţ cu tot, reuşind să planeze până în fundul acesteia doar cu ajutorul singurei sale aripi, îl ajutase să scape din nenumăratele ambuscade care îi înveseleau activitatea. Când porneau la drum, Taravik se înveşmânta într-un cămeşoi lung de zale, peste care se înfăşura cu o saltea groasă de lână, iar pe cap îşi punea un coif imens. Iar când ajungeau la destinaţie, socoteau, în funcţie de numărul de săgeţi înfipte în saltea, gradul de dificultate al cursei respective. Kostik nu se sinchisea de săgeţi, vârfurile lor nu puteau să-i găurească pielea, dar pe Taravik îl deranja izbitura lor în coiful de bronz, care suna ca un clopot, de-i barbota creierul. Mai trebuie amintit doar că pegasul era murg, cu aripa cărămizie, şi avea pe frunte un semn alb, rotund, cu diametrul de vreo trei degete. Acela era semnul că prin naştere fusese, de fapt, inorog, spunea el, dar zei răuvoitori îi tăiaseră cornul din frunte şi-i dăduseră în schimb o aripă şi un ciot…

Porniră deci la drum la scurt timp după prânz (chestia cu prânzul era doar o exprimare care caracteriza momentul din zi, pentru că lui Taravik nu-i ardea de mâncare, îi venea

să vomite numai când se gândea la ea, plus că avea arsuri în pântec de-i venea să se tăvălească pe jos) – de data asta fără ca Taravik să se fi înveşmântat în zale – şi Kostik merse de la bun început la trap, în ritmul obişnuit al unui pegas, reuşind, în acelaşi timp, să pălăvrăgească fără încetare, ca să afle ce era cu zorul acela. Unii învăţaţi spun că sistemul respirator al unui pegas funcţionează cu dificultate şi că făpturile respective vorbesc atât de mult pentru a introduce aer în plămâni şi a-l da afară. Alţii spun că asta-i o prostie şi că pegaşii pălăvrăgesc fără încetare pentru că au nevoie de tandreţe, de atenţia celor din jur şi de aprecierea celor care-i cunosc. Presupunerea asta părea mai apropiată de realitate, dacă ţinem seama de copilăria şi de tinereţea pline de frustrări ale pegasului, generate de răutăţile celor din jur faţă de faptul că mânzul de pegas era schilod…

Oricum, indiferent de cauze, Kostik pălăvrăgea de zor cât timp îl asculta cineva. Slavă zeilor, spunea el, nu ajunsese încă în faza în care să vorbească de unul singur… Deşi, îşi spunea Tavarik, nu era departe de momentul în care ar fi format o pereche minunată: un curier care ajunsese să bea de unul singur şi un pegas care ajunsese să pălăvrăgească fără să aibă nici măcar un ascultător…

Aşadar Kostik pălăvrăgea fără încetare şi gonea, tot fără încetare, prin pustietate, de-a lungul unui drum bătătorit de caravanele ce merseseră sute de ani de-a lungul lui. În dreapta şi-n stânga lor, pustiul se întindea către orizont, plin de pietre de diferite dimensiuni. Printre acestea creşteau, din loc în loc, tufişuri mărăcinoase, pline de ghimpi şi fără frunze. Soarele încingea pietroaiele, iar aerul se vălurea încetişor în depărtări, ca şi cum ar fi vrut să fugă spre ţinuturi mai răcoroase, dar ghearele nevăzute ale pustiei nu-i dădeau drumul…

Însă Kostik nu vorbea de dragul de a se asculta vorbind. Se vedea că-i curios şi că dorea să ştie unde se duceau şi din ce cauză. Într-un fel, curiozitatea lui era justificată, îşi spuse Taravik, pentru că pegasul trebuia să ştie încotro se îndreptau, ca să aleagă traseul optim şi să stabilească o strategie de fugă din zona respectivă, dacă lucrurile se nasoleau.

Kostik îşi drese glasul şi începu, pe un ton sentimental, să-şi amintească de câtă vreme se cunoşteau ei şi prin câte trecuseră, şi ce multă încredere aveau unul în celălalt… şi alte chestii de acelaşi fel.

Nu a fost nevoie să depună prea mult efort ca să-l tragă de limbă pe stăpânul său, pentru că Taravik abia aştepta să-şi descarce sufletul şi, în momentul în care pegasul făcu o pauză retorică, profită de ocazie şi-i povesti de îndată totul, oprindu-se din când în când din vorbit ca să-şi şteargă transpiraţia de pe faţă.

— Îţi înţeleg suferinţa, încercă să-l consoleze Kostik, pentru că şi eu am avut parte de aşa ceva, în vremurile îndepărtate în care eram tânăr. Am cunoscut atunci o pegasină, care era sură, dar avea coama, coada şi aripile negre precum miezul de noapte… Însă ea nu avea ochi decât pentru un uriaş bălan… Eh, asta-i viaţa, oftă el. Iar tu ar trebui să te porţi mai frumos cu Marieţa ta, să-i zici „donşoară Mariela” când vorbeşti cu ea… deşi cred că ea a cam uitat că a fost vreodată domnişoară… Am însă o nedumerire: ai discutat cu adevărat cu zeul sau a fost doar o închipuire de la prea multă băutură?

Probabil că pe Taravik îl bântuia un gând asemănător, pentru că reacţionă violent:

— Mă-ta trebuie să fi fost o iapă proastă şi tac-tu un gâscan şontorog, de-ai ieşit atât de tâmpit!

— Iar mă-ta trebuie să fi fost o scroafă şi tac-tu un câine, de-ai ieşit un asemenea porc de câine, îi replică plin de năduf Kostik.

Ciudat, dar schimbul de insulte îi amuză pe cei doi, care hohotiră un timp, apoi începură să pălăvrăgească despre altceva… iar timpul trecu iute, aşa că fără să-şi dea ei seama se înseră, apoi se întunecă. Kostik trecu de la trap la galop, apoi din nou la trap… drumul era doar o cărăruie de pământ bătătorit de caravane, ce se întindea prin pustietate, marcat din loc în loc de coloane de granit, ca să nu se rătăcească drumeţii…

Stelele se răspândiseră pe boltă şi licăreau ca şi cum şi-ar fi făcut cu ochiul, pregătind cine ştie ce şotii drumeţilor care călătoreau la lumina lor.

Apoi, brusc, luna se ridică pe cer, luminând ca un felinar pustiul şi umplându-l de umbre ce se întindeau leneşe pe nisipul moale.

La un moment dat, Taravik exclamă:

— Ce aromă plăcută! Şi ce-i cu zumzetul ăsta?

— Au înflorit albăstrelele de deşert, îi explică pegasul. Se deschid în timpul nopţii, la scurt timp după ce răsare luna, iar moliile cap-de-berbec vin să se scufunde în nectarul lor. Se îndoapă cu lichidul dulce şi plăcut şi se îneacă. Dacă la prima oră a dimineţii razele soarelui luminează corola florii, învelişul moliei cap-de-berbec se descompune, iar din el iese o omidă verde… iar dacă într-o lună de zile omida aceea ajunge să mănânce frunze de iarba ciorii, sub lumina lunii, atunci omida se transformă din nou în molie… Şi tot aşa, moliile cap-de-berbec se transformă fără încetare, din molie în omidă şi invers, beneficiind de un soi de existenţă fără sfârşit…

— Interesant, zise Taravik. Dar dacă molia din corola

albăstrelei de deşert nu-i luminată la prima oră a dimineţii de razele de soare – să presupunem că-i o zi înnorată – sau omida nu ajunge să mănânce iarba ciorii într-o lună, ce se va întâmpla?

— Molia sau omida va muri. De fapt, majoritatea moliilor sau omizilor mor înainte să se transforme din nou.

— Păi ziceai că beneficiază de o existenţă fără sfârşit…

— Unele dintre ele. Cele care au noroc.

— Dacă majoritatea moliilor mor… şi doar câteva se transformă din molii în omide şi invers… cum de nu dispar cu desăvârşire? întrebă Taravik.

— Presupun că la un moment dat moliile depun ouă din care ies alte molii, îşi dădu cu părerea Kostik.

— Multe mai ştii tu, măi Kostik, spuse plin de admiraţie Taravik. E o adevărată plăcere să discute omul cu tine!

Şi tot pălăvrăgind, ajunseră la mormântul lui Blokan. Acesta fusese cândva un edificiu maiestuos, clădit din marmură albă. Dar vremea şi căutătorii de comori îl transformaseră în ruine. Rămăsese din el doar o coloană centrală şi vreo şapte coloane răspândite neuniform în jurul ei.

Din Blokan rămăsese doar numele. Nimeni nu-şi mai aducea aminte cine fusese şi cu ce se ocupase. Cronicile cele mai vechi nu-l pomeneau, nu existau legende sau istorisiri care să-i laude isprăvile. Unii spuneau că, în realitate, Blokan nu existase, iar mormântul ce-i purta numele aparţinuse altcuiva, cu nume străin, prea greu de rostit şi de ţinut minte. Acesta fusese atât de deformat în timp, încât nimeni nu mai reuşea să descopere cum se numise cel care fusese înmormântat în edificiul impresionant ridicat în mijlocul pustiului. De fapt, se pierduse până şi amintirea

mormântului, pentru că nimeni nu mai ştia cu certitudine dacă edificiul respectiv adăpostise sau nu un cadavru, iar dacă adăpostise, unde dispăruse scheletul sau mumia, pentru că nu fuseseră găsite rămăşiţe omeneşti printre ruine…

Dar pe Taravik nu-l interesa dacă Blokan existase cu adevărat sau dacă, în realitate, se numise altfel. Privi în jur şi-şi stăpâni cu greu un fior. Kostik se oprise şi se holba la ruine, de parcă nu le mai văzuse până atunci. Se uitase la ele de nenumărate ori, dar numai în timpul zilei. Acum, la miez de noapte, păreau a fi altfel.

Marmura sclipea sumbru în lumina lunii, iar locul avea un aspect macabru.

Dacă Taravik avusese vreo îndoială cu privire la discuţia cu zeul, aceasta dispăru din momentul în care începu să acţioneze cu o siguranţă uluitoare. Identifică de îndată cele două coloane, după nişte semne abia vizibile şi pe care le-ar fi ignorat la lumina zilei. Trasă de îndată în minte linia care unea cele două coloane şi se apucă să măsoare cei două mii de paşi, descoperind cu oarecare spaimă că făcea paşi mari, egali, fără să-şi târşească picioarele, aşa cum n-ar fi făcut niciodată, dacă ar fi acţionat de capul său.

Când, în cele din urmă, se opri undeva, în câmpul pustiu, la oarecare distanţă de ruinele edificiului, scoase spada de bronz de la şold şi o înfipse cu un gest energic în solul nisipos.

Kostik se ţinea după el, privindu-l cu uimire şi fără să spună nimic, lucru care nu-i stătea în obicei. Stăpânul lui se întoarse lângă el, descărcă bagajele prinse în spatele şeii, le desfăcu şi le întinse pe nisip, apoi reveni lângă arma înfiptă în pământ.

Taravik rămase un timp privind umbra spadei ce se întindea pe pământ şi, când i se păru că aceasta ajunsese la dimensiunea minimă, smulse arma din sol, apucă lopata şi începu să sape.

Îşi dădu seama curând că târnăcopul nu-i era de niciun folos – pământul era moale, uscat, plin cu nisip – aşa că-l lăsă deoparte. În scurt timp reuşi să sape o groapă ce-i ajungea până la gât. Apoi lopata izbi ceva tare. Taravik înlătură în grabă pământul din jur şi descoperi o lespede lată şi grea, în care erau săpate două găuri. Trecu prin ele o funie pe care o legă de şa, iar pegasul se opinti zdravăn şi trase lespedea afară din groapă.

În spatele locului în care fusese lespedea se vedea un tunel înalt cam de-o jumătate de stat de om şi lat de vreo doi coţi.

Taravik luă o făclie din bagajele pe care le cărase cu el, o aprinse scăpărând din amnar, apoi coborî în groapă.

Tunelul nu era lung, avea doar vreo şapte paşi, cobora într-o pantă abruptă şi era căptuşit cu lespezi de piatră care împiedicau pământul să se surpe. Taravik se lăsă pe spate şi-şi dădu drumul la vale. Coridorul se termina într-o încăpere rotundă, cu diametrul de cinci paşi, suficient de înaltă ca un om să poată sta în picioare. Şi încăperea aceea subterană era căptuşită cu lespezi de piatră – pereţii, podeaua şi, mai ales, bolta ce susţinea tot pământul de deasupra ei.

În mijlocul încăperii se afla un piedestal, tot de piatră, pe care era întins un schelet omenesc. Probabil că scheletul fusese aşezat pe un catafalc din lemn, învelit în stofă, pentru că printre oseminte se mai zăreau resturi de lemn putrezit, alături de rămăşiţe de ţesături, care puteau să provină şi de la îmbrăcămintea cadavrului.

Mai mult ca sigur că alături de catafalc se aflase o masă, pe care fuseseră aşezate cele de trebuinţă mortului pe lumea cealaltă. Lemnul putrezise, iar cupele, armele şi diferitele obiecte se împrăştiaseră pe lespezile care alcătuiau podeaua încăperii.

Taravik simţise, în clipa în care se târâse prin tunel, o răcoare ciudată, ce contrastase puternic cu arşiţa deşertului ce se menţinuse şi după asfinţit. Răcoarea devenise tot mai puternică, pe măsură ce alunecase la vale. Acum, în timp ce stătea în încăperea subterană, Taravik tremura de frig şi de spaimă.

Pentru că, în afară de frigul neobişnuit pe meleagurile acelea, simţea şi o prezenţă invizibilă şi ameninţătoare. O prezenţă copleşitoare care-l domina, care-i sugea puterea şi care-i toropea voinţa. Îi venea să se întindă pe lespezile reci, alături de schelet şi să doarmă…

— Măiculiţă, ce de bogăţii! se auzi glasul lui Kostik, iar exclamaţia pegasului îl trezi din toropeală.

Kostik coborâse şi el în groapă, dar, neputând să intre în tunel, pentru că era prea lat în umeri, se mulţumise să stea la gura acestuia şi să se zgâiască înăuntru. Iar ceea ce văzuse la lumina faclei îl făcuse să scoată strigătul acela.

Da, îşi spuse Taravik, privind din nou în încăperea subterană şi văzând altfel ce se afla în ea. Da, acolo erau bogăţii imense. Scheletul de pe piedestal avea la fiecare deget – atât de la mâini, cât şi de la picioare – inele de aur, împodobite cu pietre ce sclipeau puternic în lumina faclei. Probabil că la şold avusese o pungă cu bani, care putrezise de mult, pentru că printre oase se revărsase un pumn de monede mari de aur. Obiectele risipite pe jos – cupe, tăvi, boluri – erau toate din aur masiv, împodobite şi ele cu pietre preţioase. Şi în alte părţi ale încăperii erau teancuri de

lucruri din aur şi argint, cu sclipiri stinse, macabre, care şopteau „ia-ne, avem o valoare incomensurabilă, vei ajunge om bogat dacă ne iei”.

Era adevăratul mormânt al lui Blokan sau aparţinea altui rege din vechime? Nu avea nicio importanţă. Importante erau bogăţiile incredibile din el…

Taravik se pomeni cuprins de-o lăcomie pe care n-o avusese niciodată, plănuind cum să folosească toată bogăţia aceea, cum s-o ascundă ca să nu ştie nimeni de ea şi ca să nu încerce nimeni să i-o ia şi, pentru o clipă, avu un gând de recunoştinţă pentru zeul care îi dăruise toate comorile acelea. Apoi în minte îi veniră vorbele lui Khator: „Vrei de la mine un inel pentru Marieţa – poate să fie şi din bronz, nu neapărat din argint sau de aur – şi ceva bănuţi, ca să-i cumperi nişte cadouri”. Asta îi ceruse lui Khator şi asta îi făgăduise zeul… Restul bogăţiilor din mormântul acela nu i se cuveneau sau, poate, era o răsplată că fusese ascultător…

— Ce faci, Taravik, ai adormit? Lasă leneveala, că acum se face ziuă şi ne trezim cu cine ştie cine pe cap! Treci la treabă, strânge tot ce-i de valoare şi hai s-o ştergem!

Din nou, glasul lui Kostik păru să-l trezească. Da, trebuia să adune bogăţiile. Dar şi să dea dovadă de bune maniere, pentru că altfel cine ştie în ce belea mai intra…

Aşa că spuse, cu voce tare, dar plină de respect, ca şi cum s-ar fi adresat cuiva puternic şi demn de admiraţie:

— Mărite rege, lucrurile acestea nu-ţi mai trebuiesc. Te superi dacă le iau eu? Îmi dai voie să le iau?

— Bineînţeles că mă supăr, îi răspunse o voce plină de răutate, care venea de undeva, din încăperea aceea, fără să pară totuşi că se auzea dintr-un loc anume. Sunt lucrurile mele şi nu-ţi dau voie să le iei.

Visez, îşi spuse Taravik. Morţii nu vorbesc, morţii sunt

morţi şi stau tăcuţi în mormântul lor. Sigur că visez, altfel m-ar fi copleşit spaima şi aş fi fugit din locul ăsta în cea mai mare viteză, încât lui Kostik i-ar fi fost tare greu să se ţină după mine. Visez, dorm încă în templul lui Kathor, iar după ce am visat că vorbesc cu zeul, visez acum că vorbesc cu morţii…

— Hai, Taravik, grăbeşte-te! insistă Kostik, din gura tunelului. Gândeşte-te cât o să se bucure Marieţa când o să-i dai zece inele, nu numai unul…

În mod ciudat, imaginea Marieţei, care-i apăruse imediat în minte, aduse după ea şi glasul care-l acuza de lipsa de maniere. Şi-l făcu să se trezească din amorţeală, să accepte ceea ce cu o secundă înainte i se păruse imposibil: da, vorbise în noaptea trecută cu un zeu şi acum discuta cu un rege mort de mii de ani.

Însă zeul îi făgăduise împlinirea dorinţei sale, iar regele nu voia să-i dea nimic. Se uită la bogăţiile risipite în criptă, plin de lăcomie, şi întrebă plin de speranţă:

— Nu-mi dai voie să iau şi eu ceva? Să am o amintire a întâlnirii noastre…

— Eşti greu de cap? se răţoi regele. Nu ţi-am spus că nu-ţi dau voie? Ce-i greu de priceput?

Taravik simţi cum visele lui de îmbogăţire se irosesc. Pentru o clipă, dezamăgirea îl muşcă puternic şi sufletul i se îndureră. Dar, în acelaşi timp, se simţi uşurat. Avea impresia că se trezise dintr-un coşmar înfiorător şi că redevenise cu greu cel care fusese dintotdeauna, un om fără griji, fără responsabilităţi…

— Bine, spuse el. Dacă nu-mi dai voie, nu-mi dai voie şi gata. Scuze pentru deranj.

Şi se întoarse, îndreptându-se spre tunel, ca să iasă din mormânt.

— Unde pleci? şuieră vocea.

— Mă întorc acasă.

— Şi nu iei nimic din ce-i aici?

— Păi ai spus că nu-mi dai voie.

— Bineînţeles că nu-ţi dau voie. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ţii seama de spusele mele…

— Trebuie să ţin seama de spusele tale. Dacă n-ar fi trebuit, n-ai fi vorbit. Morţii nu vorbesc degeaba.

— Şi n-ai de gând să iei nimic?

— Fără voie, nu iau nimic.

— Şi atunci eu cum o să intru în trupul tău?

— Ce să cauţi tu în trupul meu? Trupul meu e trupul meu şi numai al meu.

— Dar am nevoie de trupul tău! Sunt lipsit de trup de sute de ani şi n-a venit nimeni aici ca să-i pot lua trupul! De ce crezi că au fost îngrămădite bogăţiile astea aici? Ca să le ia cei care au să-mi descopere mormântul. Şi, luându-le fără voia mea, îmi dau drepturi asupra lor. Ei îmi iau bogăţiile, eu le iau trupul… Şi mă întorc din nou în lume, împlinind profeţiile din vechime. Hai, strânge lucrurile astea, valorează o avere, ia-le cu tine!

— Nu iau nimic fără voie, răspunse Taravik, cu fermitate, pregătindu-se să plece.

— Hai, ia bogăţiile mele şi lasă-mă să-ţi folosesc trupul! Iar în schimbul lor nu-ţi cer decât să-mi sacrifici calul tău!

— Să-mi sacrific calul? Asta-i o cerere absolut prostească şi n-am de gând s-o îndeplinesc, replică Taravik şi întoarse spatele mortului şi bogăţiilor sale.

Kostik scoase un nechezat scurt, plin de spaimă, şi se retrase din gura tunelului, sperând, probabil, că dacă n-o să mai stea aşa, la vedere, regele cel mort o să uite de el şi n-o să mai ceară să fie omorât.

Taravik se luă după el, dezamăgit şi jurând să nu mai asculte niciodată sfatul vreunui zeu, mai ales când sfatul respectiv e auzit la beţie.

Apoi, ajuns la gura tunelului, pe când se pregătea să se lase în patru labe, ca să se cațere spre ieşire, îi veni o idee:

— De fapt, ar trebui să-mi dai ceva, un ineluş, că ai destule, şi câţiva bănuţi, ca să pun lespedea la loc şi să astup groapa. O să fac treabă bună, n-o să se vadă că s-a săpat aici şi n-o să te mai deranjeze nimeni. Înţelege, e treabă multă şi n-am chef s-o fac pe gratis, am muncit destul în noaptea asta fără să mă aleg cu nimic.

— Ai de gând să astupi groapa? întrebă vocea, alarmată subit.

— Păi aşa ar trebui, nu? Doar n-o să las toate bogăţiile astea la îndemâna oricui…

— Ba da, ba da, lasă-le la îndemâna oricui! îl imploră vocea, care părea cu adevărat speriată.

— Nu se poate, trebuie să aranjez lucrurile aşa cum erau înainte de sosirea mea, e o chestie de bune maniere!

— Bine, îţi plătesc pentru asta, dacă altfel nu vrei!

Apoi vocea bombăni ca pentru sine:

— Uite în ce se poate împiedica împlinirea unei profeţii! În zelul unui terchea-berchea…

După care vocea spuse mai puternic:

— Şi ce vrei ca să pleci fără să mai faci nimic?

— Cinci inele şi douăzeci de monede de aur! se repezi Taravik, care se pricepea la tocmeală şi, cerând ceea ce ceruse, spera să se aleagă cu un inel şi două monede.

— Îţi dau un inel – ăsta mai mic, cu piatră verde – şi zece monede de aur.

Pentru o clipă, Taravik avu un vis de-o grandoare nemaipomenită – insista, se târguia cu încăpăţânare şi

obţinea trei inele şi cincisprezece monede de aur! – apoi îşi zise că-i mai bine să ia ce i se oferise, să nu mai piardă vremea şi s-o tulească de acolo în cea mai mare viteză.

— Pot să le iau? Îmi dai voie să le iau?

— Da! spuse cu durere glasul. Îţi dau voie! Ia-le şi du-te!

Taravik nu aşteptă să fie îndemnat a doua oară.

Îşi aminti însă de bunele maniere şi spuse în grabă, în timp ce aduna monedele mari, grele, dintre oasele regale:

— Mulţumesc, Măria Ta! Odihnă plăcută şi netulburată în continuare!

— Pleacă! Pleacă odată, înainte să înnebunesc! gemu glasul mortului. Oh, zei nemuritori! Rău m-aţi pedepsit! Am aşteptat sute de ani, poate chiar mii, ca să vină cineva şi, după atâta timp, mi-aţi trimis un bufon idiot şi enervant!

De data asta Taravik lăsă bunele maniere deoparte, nu mai pierdu nicio clipă, îşi luă ceea ce i se cuvenea, după care se căţără iute, ca o maimuţă gigantică, în tunelul căptuşit cu lespezi şi ieşi afară, sub cerul plin de stele, unde era cald şi bine…

2

În timp ce galopau de zor către casă – Kostik fusese de părere că era bine să folosească viteza maximă până se îndepărtau de mormânt, iar Taravik nu-l contrazisese – remarcară doar că noaptea era caldă, senină, liniştită şi tăcută. Nici măcar zumzăitul moliilor cap-de-berbec nu se mai auzea.

Abia după ce se iviseră zorile şi se apropiaseră destul de mult de oraş, pegasul decise că îşi permiteau să gonească mai încet şi trecu la trapul său obişnuit. Acum, că puteau să stea de vorbă, Kostik îi mărturisi călăreţului său ce

impresionat fusese când acesta refuzase să-l sacrifice regelui cel mort, renunţând la bogăţiile din mormânt.

— N-am renunţat la nimic, îi explică liniştit Taravik. Hai să presupunem că aş fi vrut să te sacrific. Până şi eu ştiu că pielea unui pegas nu poate fi tăiată de o lamă de metal, că nu o spintecă decât un vârf de diamant. Şi m-am uitat la inelele răposatului, nu era niciunul cu diamant, deci n-aveam cum să-ţi tai gâtul. Dar să presupunem că găseam un diamant şi că tu ai fi fost suficient de tâmpit ca să stai ca un dobitoc – adică nu, că dobitoc eşti, spun asta fără nicio intenţie jignitoare, mă refer doar la faptul că eşti un animal, chiar dacă vorbeşti şi eşti mai deştept decât mine, adică oricum eşti un dobitoc, deci să presupunem că ai fi stat… hai să zicem ca un dulap – şi m-ai fi lăsat să te spintec cu o pietricică. Cum aş fi cărat tot aurul ăla prin pustiu? Să presupunem chiar că aş fi renunţat pentru moment la bogăţii şi le-aş fi ascuns undeva, în pustietate. Cum aş fi ajuns pe jos până în oraş?

— Ai dreptate, dragule, dar apreciez că bogăţia nu ţi-a luat minţile…

— Mi le-ar fi luat, dacă ar fi avut ce, se hlizi Taravik, iar după ce chicotiră amândoi ca nişte copii prostuţi, curierul îi destăinui prietenului său ce planuri de viitor îşi făcuse. În primul rând, mergem împreună până la Morbik, bancherul meu, că nu îndrăznesc să umblu singur prin oraş cu atâţia bani. Îl pun să-mi schimbe în bănuţi de aramă două monede de aur – asta înseamnă două pungi pline. Una o s-o iau cu mine, să am de cheltuială, alta i-o las la păstrare, împreună cu celelalte opt monede de aur. După aceea avem grijă de tine. Aranjez cu grăjdarul să te spele, să te ţesale… îţi cumpăr un sac de ovăz şi un stog din cel mai bun fân… şi o găleată de vin dulce.

— Nu s-ar putea bere? întrebă Kostik. Vinul îmi dă arsuri la stomac.

— Atunci, bere să fie. Blondă sau brună?

— De care o fi, bere să fie.

— O pegasină nu cred că-ţi găsesc, dar o iepşoară tinerică şi nurlie… nu te tentează?

— Nu, că nu-i sezonul împerecherilor, îi răspunse calm Kostik.

— Bine… după ce te las sătul şi fericit, mă duc la piaţă şi-i cumpăr lui Khator un ied negru, că-l merită pe deplin. Şi după ce o să jertfesc iedul la templu, preotul o să-mi dea o pulpă din animalul sacrificat, conform obiceiului. Şi o să mă duc în piaţă, o să cumpăr un ulcior din vinul cel mai bun, un coş cu prăjituri cu miere şi tot felul de bunătăţi şi o să mă duc la donşoara Mariela, să i le dăruiesc împreună cu inelul… Şi dacă n-o să-i placă, o bat de-i sună apa-n cap!

— Bravo, Taravik, astea da maniere!

— Ei, glumeam! Cum s-o bat? O să mă port cu ea ca un cintezoi cu cintezica lui.

Apoi Taravik îşi aduse aminte de ceva:

— Auzi, Kostik, când o să fim la bancher… să-mi aduci aminte, dacă uit… să-i spun să-mi caute o misiune de curierat în locuri îndepărtate… că s-ar putea ca pe aici să se strice treaba, dacă găseşte cineva mormântul…

— Perfect de acord, spuse pegasul. De preferinţă o misiune în delta fluviului Hatti… că acolo există zei puternici şi binevoitori…

Şi în timp ce mergeau fericiţi şi liniştiţi, pentru că stabiliseră de comun acord tot ce aveau de făcut, Taravik simţi brusc o plesnitură, urmată de-o durere cumplită în urechea stângă.

— Fir-ar să fie! bombăni el, ducându-şi mâna la ureche.

Blestematele astea de molii…

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kostik.

— M-a lovit o molie cap-de-berbec.

— Nasol! comentă pegasul. Numai că nu i-am auzit bâzâitul… Eşti sigur că a fost o molie?

Taravik îşi privi mâna cu care îşi frecase urechea îndurerată şi nu văzu pe ea nicio urmă. De obicei, în urma izbiturii, molia se strivea de obiectul impactului şi-l mozolea cu o mâzgă verzuie.

— Nu a fost o molie, mormăi Taravik, privindu-şi mâna udă şi lămurit că durerea din ureche avea altă cauză. O să râzi, a fost o picătură mare de apă…

Apoi întoarse capul şi privi în urma lor. În zare, cerul se întunecase. Venea o furtună teribilă.

— Dragă Kostik, îi spuse el pegasului, mai întâi trebuie să ne grăbim, apoi putem s-o luăm încetişor. Adică trebuie să fugim iute, iute, să ajungem în oraş înainte să ne apuce ploaia. Apoi putem să ne vedem liniştiţi de treburi, fără să ne mai gândim la misiuni în străinătăţuri, pentru că se pare că ploaia va face malul să se surpe peste mormânt şi va trece multă vreme până când acesta va mai fi descoperit de cineva. Mda, asta-i treaba cu prevestirile, adăugă el, amintindu-şi bombăneala zeului: „La urma urmei, o prevestire e o prevestire, dacă se îndeplineşte întocmai înseamnă că aşa a fost scris, iar dacă nu se îndeplineşte întocmai, înseamnă că de fapt, altfel a fost scris şi a greşit cel care a zis-o lumii întregi…”

Izbucniră amândoi în râs, iar Kostik o luă la goană, pentru că oraşul era aproape, iar furtuna nu era nici ea departe.

În timp ce alergau, picăturile grele răpăiau pe solul pietros, făcând praful să se ridice, ca şi cum ar fi fost ciupit

de un copil ştrengar. Apoi praful se transformă în noroi şi continuă să ţopăie spre cer, dar în noua sa formă.

— Ar fi fost bine dacă-mi luam coiful cu mine, bombăni Taravik, exasperat de ploaia care se încăpăţâna să-l folosească drept ţintă pentru stropii ei.

— Nu cred că te-ar fi apărat de ploaie. Eu zic că ar fi fost bine dacă-ţi luai umbrela, îi replică imediat Kostik, pe care nu-l deranjau rafalele de picături ce ricoşau din pielea sa.

Pentru o clipă, Taravik rămase cu gura căscată. O închise după câteva secunde, nu înainte să scuipe apa ce se strânsese imediat în ea. Apoi răcni, enervat:

— Măi Kostik, vei fi fiind tu tare deştept, dar uneori eşti bătut în cap cu maiul. Sunt în stare să pun pariu cu tine pe un clondir de vin că nu există în toată Terimeea nicio umbrelă. Una care să te apere de ploaie, din alea cum se găsesc în Londonium, nu vorbesc de farafastâcurile alea pe care le folosesc cucoanele bogate ca să se ferească de soare. Şi, ca să ştii şi tu, nu mă sperie pe mine un pic de apă, deşi prefer să beau vin, iar în lipsa lui, nişte bere. Dar mă enervează să simt plescăiturile alea pe chelie – asta, pe de o parte. Iar pe de altă parte, să ştii că demonul idiot al ploii care dă cu stropi în mine e plin de răutate, dă ca într-un duşman. Nu m-aş mira să mă trezesc mâine cu ţeasta plină de cucuie. De aia ziceam că ar fi fost bine să fi luat coiful cu mine. Picăturile s-ar fi lovit de el şi aş fi scăpat fără pic de chin.

— Nu ştiu ce să zic, spuse pegasul cu îndoială. Picăturile ar fi răpăit în coiful tău de parcă ar fi bătut cineva toba şi te-ar fi durut urechea şi mai rău decât de doare chelia…

Taravik se enervă ca întotdeauna când era contrazis –

iar asta se întâmpla destul de des când discuta cu pegasul; Kostik îşi făgăduise de mii de ori să nu-l mai scoată din sărite, dar îl mânca limba şi, oricât se străduia, se trezea la un moment dat că trântea o replică de-l făcea pe stăpânul lui să scoată aburi pe urechi. Ajunseseră însă la porţile oraşului şi se potoliră amândoi, ca să nu ofere străjerilor un spectacol gratuit.

Ploaia adusese între ziduri o mulţime de ţărani din jurul oraşului (care ar fi venit oricum să-şi vândă produsele, dar ar fi călătorit încetişor, că nimeni nu-i nebun să gonească pe arşiţă, cu excepţia pegaşilor, dar ăştia chiar erau nebuni, aşa că nu merita să-i bagi în seamă).

Taravik, înnebunit de groază că vreun hoţ de buzunare ar fi putut să-l jefuiască de comoară în îngrămădeală, făcu un tărăboi nemaipomenit, răcnind din străfundul bojocilor, iar Kostik îl ajută din răsputeri, dând ca disperatul din aripa lui, de parcă îl apucase subit cheful de zburat. Dacă la toate astea adăugăm şi răpăitul neobosit al ploii, care se străduia să stoarcă norii cât mai iute, ca să termine cu treaba şi să se odihnească şi ea în linişte, e de înţeles că toţi cei adunaţi în stradă se grăbiră să se adăpostească pe sub streşini, prin hanuri sau în porticurile templelor, lăsând uliţa liberă celor doi nebuni periculoşi.

Iar cei doi profitară de ocazie şi nu se opriră decât în curtea bancherului Morbik. Pegasul se ghemui, cum putu, sub o streaşină care nu fusese concepută să apere pe cineva de ploaie, ci de soare, iar Taravik se duse să discute despre afaceri. Morbik văzu monedele, le aprecie vechimea, greutatea, calitatea aurului, şi-i propuse o rată de schimb care-l făcu pe Taravik să-şi întindă gura până la urechi. Bancherul umplu două pungi cu monedele folosite în mod curent în oraş, puse cei opt bani de aur într-o lădiţă ferecată

în bronz, aşează şi una dintre pungi alături de ei, notă ceva într-un catastif, îi dădu lui Taravik în braţe punga rămasă, apoi îi făcu semn să plece, că mai avea şi alte treburi.

Când găliganul ajunse în prag, Morbik îl strigă, iar el întoarse capul, curios.

— Dragă Taravik, se pare că există o cerere pentru serviciile tale, dar nu acum, ci într-un viitor apropiat. E vorba de o deplasare mai lungă, până în delta fluviului Hatti… O să te anunţ din timp. Voiam doar să nu te angajezi în ceva de durată fără să discuţi în prealabil cu mine. Te asigur că-i vorba de ceva foarte… avantajos pentru tine.

Apoi îşi vârî din nou nasul în catastif şi-l lăsă pe Taravik să plece.

Acesta ieşi încântat din clădire şi descoperi, şi mai încântat, că ploaia se domolise considerabil şi nu-i mai ameninţa chelia.

Îl duse pe Kostik la grajdul municipal şi nu plecă până nu-l văzu pe pegas uscat, ţesălat, îndopat şi cu o găleată de bere blondă în faţă, lângă un hârdău cu ovăz şi lângă un braţ zdravăn de fân.

Liniştit în privinţa camaradului său, Taravik se duse în târg şi trecu în grabă printre şirurile de vânzători care n-ar fi făcut o reducere de preţ chiar de i-ai fi ars cu fierul înroşit în foc, cu atât mai puţin dacă i-ar fi udat ploaia. Se opri văzând un ied negru perfect, destul de mare şi de gras ca să nu creadă zeul că se zgârcise, şi se tocmi până când păstorul se plictisi şi-i scăzu din preţ. Încântat de victorie, cumpără şi o pereche de găinuşe negre, apoi se duse la templul lui Khator.

Bineînţeles, pe cine întâlni chiar în faţa templului? Pe prietenul său Rosarik, care era deja cherchelit, dar nu într-atât încât să nu-l recunoască şi să nu-l salute plin de bucurie. Iar când află că tovarăşului lui de chiolhan voia să-i

aducă o jertfă zeului – drept mulţumire pentru că-i îndeplinise o dorinţă scumpă sufletului său – se grăbi să-l ajute. Îl conduse în încăperea în care animalele de jertfă erau predate preoţilor şi dădu o serie de ordine, iar după graba cu care fură îndeplinite, Taravik realiză că grăsanul chefliu era un personaj important printre cei din lumea sa. Peste câteva minute, Taravik ajunse în faţa altarului şi asistă la sacrificarea iedului şi a găinuşelor la picioarele unei statui imense a lui Khator, sculptate în granit negru. Poate era chiar aceea în faţa căreia se rugase cu două nopţi înainte…

Oricum, zeul îl recunoscu şi-i făcu amuzat cu ochiul, zâmbindu-i liniştitor. Adică, înţelese Taravik, Kathor cel Negru era mulţumit de modul în care se descurcase la mormânt, era mulţumit şi de jertfă… şi avea să-l mai ajute şi altă dată, dacă o să fie nevoie…

După ce ritualul se sfârşi, iar ucenicii luară leşurile animalelor jertfite şi le duseră undeva, în partea din spate a templului, Rosarik îşi conduse amicul în curtea edificiului şi-l invită să se aşeze pe o bancă, lângă o fântână în care clipocea un firicel de apă.

De undeva, dintr-un coridor, apăru un tinerel în robă neagră, aducând o tavă cu două pocale. Preotul îi dădu unul lui Taravik şi el îl luă pe al doilea. După ce sorbiră, Rosarik mormăi, invidios:

— Zeul te iubeşte…

— De unde ţi-a venit o asemenea idee? se minună Taravik.

— Ţi-a zâmbit. Să nu negi, că am văzut cu ochii mei.

Taravik nu avea de gând să nege, dar nici nu intenţiona să-l supere pe preot. Aşa că nu zise nimic şi mai trase o duşcă din vinul înmiresmat.

Când îşi ridică privirea, văzu în faţa sa un ucenic, care

ţinea în braţe, pe o bucată curată de pânză, o pulpă de ied şi o jumătate de găinuşă. Pasărea fusese jumulită, iedul jupuit, îi rămânea doar să gătească aşa cum se cuvenea carnea.

Aşa că îşi luă rămas-bun de la preot şi se duse cu pachetul la cea mai apropiată brutărie. Acolo, lângă cuptorul încins, discută un timp cu proprietarul, căruia îi explică în câteva cuvinte ce dorea. Iar brutarul îi făgădui că-i va face cele mai gustoase fripturi. După aceea, Taravik îi comandă câteva lipii, care să fie scoase din cuptor chiar atunci când se va întoarce după cărnuri. Şi o tavă cu tot felul de prăjituri, cu miere, cu fistic şi nuci, cu sirop de rodii şi de trandafiri… Şi, dacă tot era pus pe risipit bani, îi ceru brutarului să-i pregătească şi o tavă cu plăcinţele sărate, cu carne, cu brânză, cu tot soiul de legume… În timp ce discuta cu proprietarul şi-i spunea ce dorea, ucenicii acestuia unseseră cărnurile cu untdelemn şi le frământaseră cu mirodenii, le stropiseră cu vin şi le întinseseră în nişte străchini uriaşe din lut, înainte să le împingă pe vatra încinsă. Îi plăti omului – toată povestea îl costă mai puţin decât crezuse – apoi plecă să se plimbe, pentru că avea de aşteptat vreo două ore, până când fripturile aveau să fie gata.

În prima clipă se gândi să piardă vremea într-o cârciumă, dar după aceea îşi spuse că un domn bine educat şi manierat nu se întâlneşte cu o donşoară duhnind a vin ieftin sau a bere răsuflată. Aşa că profită de faptul că ploaia încetase cu desăvârşire, lăsând aerul răcoros şi limpede, şi porni pe străzile spălate de praf.

Merse la întâmplare, prin cartiere pe care nu le mai colindase până atunci, şi nimeri într-o piaţă, una amenajată în apropierea porţii oraşului. Fermierii veniţi în dimineaţa aceea întinseseră fiecare câte o pătură pe lespezile străzii, iar pe ea aşezaseră bunurile pe care voiau să le vândă:

fructe, legume, găini vii sau tăiate, ouă, brânzeturi, bucăţi de pânză, ulcioare goale sau pline cu tot soiul de băuturi… O mulţime de oameni înşiraţi de-a lungul zidurilor cetăţii, o mulţime de mărfuri, care de care mai îmbietoare.

Taravik îşi spuse că era momentul să facă şi alte cumpărături, dacă voia să fie un cavaler galant. Bani erau din belşug, aşa că nu avea de ce să se zgârcească.

Aşadar îi cumpără doamnei sufletului său o maramă elegantă, nişte bucăţi de stofă colorate fistichiu, o oglindă, un pieptăn şi tot felul de flecuşteţe, apoi un coş în care să le pună, împreună cu un ulcior cu smalţ strălucitor, iar în gâtul lui înalt şi îngust strecură un trandafir stacojiu, ce mirosea precum paradisul florilor. După care ajunse în zona fructelor proaspăt culese şi umplu un coş cu struguri brumării, smochine proaspete, curmale uscate şi rodii dolofane…

Mai luă un ulcior zdravăn, plin cu cel mai bun vin ce se găsea în piaţa aceea. Şi, după ce cumpără încă un coş, în care să pună fripturile, se întoarse la brutărie.

Ajunse tocmai când brutarul trăgea din cuptor blidele în care se copsese iedul şi găinuşa. Se aşeză într-un colţ, împreună cu cumpărăturile lui, lăsând pe mâna ucenicilor brutari coşul cel gol. Iar aceştia nu-şi făcură de râs meseria, aranjară toate bunătăţile astfel încât să nu se certe şi să nu se înghesuie între ele.

Apoi, încărcat ca un catâr, Taravik porni către hanul în care locuia împreună cu Marieţa de o mulţime de ani.

Urcă la etaj fără să-l vadă nimeni şi intră în cameră. Se apucă imediat de treabă, pentru că Marieţa trebuia să apară în orice clipă.

Aşeză ulciorul cu trandafirul în mijlocul mesei. Alături de el, pe o farfurioară albă, inelul căpătat cu atâta trudă.

Pe aceeaşi masă puse o tavă pe care o umplu cu

plăcinţelele sărate. Erau vreo cinci feluri. O farfurie goală, un cuţit şi o cupă pentru fiecare comesean…

Pe o măsuţă improvizată în apropiere, blidele cu fripturile, ulciorul cu vin, dulciurile şi fructele…

Pe un scaun, în apropierea mesei, marama, pânzeturile colorate şi fleacurile sclipitoare, ca să fie văzute încă din prag…

Abia reuşise să le aranjeze pe toate, când se auziră paşi grei duduind pe scara de lemn. Apoi, aproape imediat, uşa se deschise, iar Marieţa făcu un pas în încăpere.

Femeia îl văzu şi se opri.

— Nu ţi-am spus să nu…

Apoi văzu mesele pline cu tot felul de lucruri, culorile vesele ale obiectelor de pe scaun…

Făcu doi paşi către masă, văzu trandafirul, se grăbi să-l miroasă, închizând ochii, ca să-i guste cât mai deplin aroma…

…deschise ochii şi văzu inelul.

Înlemni.

Apoi întrebă în şoaptă, ca şi cum i-ar fi fost frică să n-o audă cineva:

— Ce-ai făcut? Pe cine ai omorât pentru el?

În prima clipă, Taravik fu prea uluit ca să-i răspundă. După care începu să se enerveze. Adică el trecuse prin tot soiul de pericole, avusese de-a face cu zei şi cu regi morţi, iar femeia asta nerecunoscătoare îl acuza că a omorât pe cineva? Merita o chelfăneală, de să-l ţină minte!

Strânse pumnii şi se pregăti să-i ardă o scatoalcă peste ochi.

Dacă n-o să-i placă, o s-o bat să-i sune apa în cap!

Stai un pic, Taravik, îşi zise el, ia arată-i tu demoazelei că eşti un individ manierat!

Îşi drese glasul şi începu:

— Stimată donşoară Mariela, iată aici de faţă nişte modeste omagii, pe care le-am câştigat prin muncă cinstită şi onestă. N-am omorât şi n-am jefuit pe nimeni, pentru că astfel aş fi întinat omagiul pe care vreau să ţi-l ofer. *(He, he, nu-i aşa că am întors-o bine?* îşi spuse el, încântat de propriu-i talent.) Dragostea curată pe care ţi-o port nu mă poate îndemna să fac decât lucruri curate. Te rog să le primeşti cu aceeaşi bucurie cu care ţi le ofer.

Marieţa rămăsese cu gura căscată şi-l privea cu o admiraţie pe care nu se străduia s-o ascundă.

Apoi femeia începu să plângă. Mai întâi liniştit, lacrimile i se scurgeau pe obraji, fără să se grăbească, apoi începu să hohotească, să plângă cu sughiţuri, ca o fetiţă care s-a pierdut de mama ei.

Taravik era obişnuit să se bată, să înjure şi să fie înjurat, dar nu mai avusese niciodată de-a face cu o femeie care plângea. Oricum, era prima dată când o vedea pe Marieţa plângând – de obicei muierea înjura spurcat şi arunca după el cu tot ce-i pica în mână.

Îşi desfăcu braţele larg, o strânse la pieptul lui lat şi începu să mormăie încet, cu glasul lui grav:

— Hai, Marieţo, potoleşte-te, draga mea, că mi-ai udat cămaşa, ba chiar cred că mi-ai şi pătat-o, că lacrimile conţin sare, şi sarea pătează dacă n-o arunci peste umăr să gonească ghinionul, aşa că zi şi tu ce să fac, să te arunc peste umăr dacă nu te potoleşti? Păi nu te gândeşti ce bufnet o să scoţi când o să te izbeşti de duşumea? E foarte posibil să se rupă podeaua cu tine, că nu eşti prea uşurică, şi chiar să ne oprim tocmai la vecinii de dedesubt, ba poate, dacă avem noroc, e posibil să ajungem tocmai în cârciumă, ceea ce ar fi tocmai bine, că am avea mâncare şi băutură la îndemână, dar

asta numai dacă n-o să ne ia oamenii la bătaie pentru că le-am picat în cap şi le-am stricat cheful, fără să mai pomenim că proprietarul o să ne ceară să-i punem o podea nouă în locul celei pe care i-ai rupt-o… Adică vreau să-ţi explic că-i mai ieftin să nu mai plângi şi să ne apucăm să mâncăm, că-s mort de foame, că am gonit toată noaptea şi două jumătăţi de zi, adică n-am apucat să îmbuc nimic de două zile… şi nu ştiu cum să-ţi explic, dar m-a apucat aşa, din senin, un fel de slăbiciune, că abia pot să te mai ţin – e adevărat că nici tu nu eşti tocmai uşurică, după cum am mai spus – şi simt că, împotriva voinţei mele, mă prăbuşesc…

Şi Taravik se lăsă să cadă în genunchi, trăgând-o pe Marieţa după el şi sărutând-o de zor. Femeia începu să râdă şi-i răspunse în acelaşi fel…

După două zile, adică după ce terminaseră de mâncat toate bunătăţile pe care le cărase Taravik, după ce goliseră vinul din ulcior şi după ce se iubiseră şi se zbenguiseră ca doi tinerei îndrăgostiţi, Marieţa îşi drese glasul şi spuse:

— Dragul meu, cu tine pe cap n-o să fac niciodată ordine şi curăţenie în camera asta, plus că trebuie să discut cu patronul cârciumii, că nu m-am mai dus la slujbă şi cred că şi-a găsit altă slujnică. Aşa că mă întreb dacă nu simţi nevoia să-ţi dezmorţeşti un pic picioarele, să vezi ce se mai întâmplă prin oraş şi să bei şi tu o bere cu băieţii…

Taravik se gândi un pic, presupunând că muierea îi întindea o capcană. Aşa că răspunse destul de sincer:

— Deocamdată mi-e mai bine alături de tine.

— Şi mie mi-e bine alături de tine, îi răspunse râzând Marieţa, recunosc că am avut noroc, vremea a fost răcoroasă şi nu ne-am copt aici, în cămăruţa noastră, dar aşternuturile trebuie schimbate, camera trebuie aerisită, resturile de mâncare trebuie aruncate, că or să se strângă muştele în

încăpere… Şi mai trebuie şi ceva cu care să ne umplem burticile. Aşa că marş de aici, plimbă-te prin târg, cumpără ceva de mâncare, fă ce vrei, dar să nu te întorci decât după ce s-a înserat. Ai priceput?

— Am priceput, cintezica mea, răcni încântat Taravik, care se lămurise că nu era voba de nicio capcană, şi ieşi pe uşă, dornic de-un pic de libertate şi de-o bere rece.

Coborî scările în grabă, ca şi cum s-ar fi temut că Marieţa putea să se răzgândească, şi se aruncă în zăduful din stradă ca şi cum ar fi plonjat într-un ocean ce clocotea. După câteva minute de mers prin soare simţi că şi ultimul strop de apă din organismul lui se evaporase, deci trebuia să-şi înlocuiască urgent lichidul cu nişte bere, de preferinţă cât mai rece.

Intră în prima cârciumă care-i ieşi în cale, se propti cu coatele de tejghea şi ceru de băut cu un glas dogit, ce sugera că tocmai se întorsese din pustiu. Cârciumarul nu-l întrebă ce doreşte şi-i puse în faţă o oală cu bere proaspătă, adusă din beci, iar Taravik nu stătu pe gânduri şi trase o duşcă zdravănă. Berea era exact aşa cum îi plăcea lui: rece, amară, tare, neagră. Mai trase o duşcă şi abia după aceea privi în jur, căutând un tovarăş de taclale.

Avu parte de o surpriză: cârciuma era pustie!

Nu-i venea să creadă. De când se ştia, nu fusese niciodată singur într-o speluncă.

Se uită neîncrezător la individul din cealaltă parte a tejghelei, se mai uită încă o dată în jur, clipi de câteva ori, de parcă ar fi vrut să-şi limpezească privirea, după care mai sorbi din bere, ca şi cum ar fi vrut să capete un pic de curaj, şi întrebă:

— Unde-s oamenii? Unde-s muşteriii obişnuiţi?

Cârciumarul rânji neîncrezător şi-i răspunse cu o

întrebare:

— Ai lipsit ieri din oraş?

— Îhî… De unde ştii?

— Pentru că de-ai fi fost pe aici aseară, ai fi aflat unde s-au strâns muşteriii mei. Ai mei şi ai altor cârciumari.

Taravik se uită pe sub sprâncene la individ, întrebându-se de ce trompa lui Kefir nu-i spunea de-a dreptul unde se duseseră toţi bărbaţii care, de obicei, preferau să stea în răcoarea plăcută dintr-o speluncă. O fi având loc vreo execuţie publică? Pe căldura asta? Şi cui îi retezau capul, de se strânseseră toţi beţivii ca să privească? Dar n-o să-l întrebe nimic pe mitocanul ăsta, care, după câte se vedea, intenţiona să-l umilească…

Se uită el cât se uită la cârciumar, cârciumarul se uită şi el la Taravik, fără ca vreunul dintre ei să scoată vreo vorbă… Până la urmă, curiozitatea lui Taravik fu mai puternică decât dorinţa de a face pe grozavul.

— Bine. N-am fost ieri în oraş, deci nu ştiu unde s-au strâns cei care ar fi trebuit să fie aici. Unde îi găsesc?

— În piaţa din faţa porţii principale.

— În piaţă? Şi ce nasul lui Pomiparth caută acolo?

— Uite ce-i, zise cârciumarul, cu o mutră ciudată, de parcă i-ar fi fost ruşine să spună ceea ce intenţiona să spună. O să-ţi povestesc totul, de-a fir a păr. Dar dacă o să râzi sau dacă o să îndrăzneşti măcar să zâmbeşti, o să-ţi sparg capul, cât eşti de vlăjgan. Şi o să te dau afară din cârciumă, cu şuturi în fund. Ai priceput?

— Am priceput, spuse uluit Taravik, văzând că individul nu glumea niciun pic şi că scosese de sub tejghea o măciucă grea, cu măciulie de metal, pe care o aşezase lângă el, la îndemână.

În mod normal, unul ca el, caftangiu profesionist, nu

s-ar fi sinchisit de o asemenea ameninţare. Putea să-l bată pe hangiu chiar cu bâta lui. Dar era atât de dornic să afle despre ce era vorba, încât decise să-i facă omului pe plac.

— N-o să râd, nici n-o să zâmbesc, făgădui el. Dar înainte de a începe să-mi povesteşti, mai adu-mi o oală cu bere. Sau, mai bine, adu-mi două. Pentru că ascultatul îmi face sete, îi explică el, şi nu vreau să te întrerup din povestit.

Cârciumarul dădu înţelegător din cap, coborî în beci şi reveni după câteva minute cu băutura.

Apoi puse oalele pe o masă şi-i făcu semn lui Taravik să vină şi să stea pe un scaun. Se aşeză şi el, îşi drese glasul şi începu:

— După ploaia de ieri – binevenită ploaie, binecuvântată ploaie, că a spălat praful de pe străzi şi din aer! – se răcorise un pic, iar lumea căpătase chef de plimbare şi de vorbă. Iar când umbli de colo-colo şi pălăvrăgeşti, ţi se usucă gura şi simţi nevoia să bei ceva… Aşa că spre înserat cârciuma se umpluse de oameni însetaţi şi vânzarea mergea mai bine ca niciodată. Slujnicele alergau de la o masă la alta, cărând căni şi ulcele, ulcioare şi clondire, iar zăngănitul banilor răsuna liniştitor şi înveselitor… Era o zi plăcută din toate punctele de vedere… Tocmai discutam cu bucătarul, pentru că toată lumea bea, dar prea puţini muşterii cereau şi ceva de mâncare, să încingă grătarul şi să pună pe el nişte frigărui alcătuite din bucăţi de seu de cămilă şi bucăţi de ceapă, şi să le lase să se ardă ca să răspândească miros de friptură şi grăsime încinsă, ca să facă poftă de mâncare celor ce aveau să simtă mireasma aceea. Şi el era de acord că asta trebuia să facem – sau să punem pe grătar câţiva ţâri săraţi, ca să răspândim mireasmă de peşte fript – când în cârciumă a intrat un om înalt, înveşmântat într-o robă albă. Adică presupunem că a intrat, pentru că nimeni nu l-a văzut

trecând peste prag. Ne-am trezit, pur şi simplu, cu el în mijlocul sălii. Avea picioarele desculţe, iar tălpile lui albe, la fel de albe ca şi roba de sub care ieşeau, păreau că abia ating podeaua. A zâmbit văzând mulţimea ce se strânsese în localul meu şi a spus cu voce clară:

— Bine v-am găsit, oameni buni.

Nimeni nu l-a băgat în seamă, nimeni nu i-a răspuns, toţi continuau să-şi vadă de băutura şi de taclalele lor. Doar eu l-am urmărit, că asta îmi era meseria: să văd cine venea şi să am grijă să nu plece nimeni fără să plătească.

Atunci individul a bătut uşor din palme, abia le-a atins, iar sunetul scos de această atingere s-a auzit doar ca fâlfâitul aripilor unui fluture.

Însă, indiferent cât de slab a fost sunetul acela, a fost suficient de puternic ca să-i facă pe toţi să înlemnească.

Au rămas înţepeniţi un timp, după care s-au întors către străinul în robă albă, cu toţii în aceeaşi clipă şi s-au uitat la el atenţi, aşteptând să-i audă spusele.

Individul a zâmbit cu oarecare răutate (şi cu un strop de superioritate), de parcă le-ar fi zis: „N-aţi vrut să mă ascultaţi de bună voie, aşa că o s-o faceţi de nevoie”. După care a şoptit:

— Fiţi atenţi!

Şi a început să se ridice încet, până când a atins tavanul cu creştetul.

A scos de undeva o bucată de sfoară – acum, când mă gândesc, chiar mă întreb de unde a scos sfoara aia, pentru că buzunare nu avea, nici vreo traistă – a aruncat-o în aer, iar sfoara a rămas aşa, de parcă ar fi fost prinsă la capete de nişte cuie invizibile, iar el a început să se plimbe de colo-colo pe sfoara aia, de parcă ar fi mers pe o bârnă lată şi solidă.

A întins mâna şi a prins din văzduh o scânteie, apărută

nu se ştie de unde, care s-a transformat în mâna lui în vâlvătaie, după care a mestecat flăcările de parcă ar fi fost o lipie proaspăt scoasă din cuptor… şi a scuipat fărâmiturile ei pe podeaua hanului, iar hanul meu a luat foc, în timp ce noi stăteam înlemniţi în mijlocul pojarului, îngroziţi, dornici să fugim de acolo, dar neputând să mişcăm nici măcar o mână sau un picior!

Individul a rămas lângă tavan un timp, bucurându-se de spaima noastră, după care a trosnit din degete, iar focul a dispărut, ca şi cum n-ar fi existat. A dispărut fără să lase vreo urmă de arsură pe mobilă, fără să lase vreun un fir de cenuşă pe podea. Apoi vraciul în alb a început să coboare la fel de încet pe cât se înălţase. Şi s-a oprit cu tălpile pe podea, ca la început, parcă abia atingând pământul.

Oamenii din cârciumă, şi eu împreună cu ei, abia respirau, aşteptând să vadă ce-o să se întâmple în continuare. Într-un mod ciudat, nu-mi era frică. Îmi dădeam seama că vrăjitorul acela avea puteri mari, superioare oamenilor obişnuiţi, dar, în acelaşi timp, ştiam cumva că nu dorea decât să ne stârnească interesul.

Individul ne-a privit cu atenţie, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că eram cu toţii supuşi voinţei sale, după care şi-a atins din nou palmele şi a şoptit, ca mai înainte:

— Fiţi atenţi!

Am fost atenţi – oricum eram atenţi, nu era cazul să ne spună încă o dată. Iar el a şoptit cu un ton greu de ignorat:

— Mâine după-amiază, cu un ceas înainte de a se însera, vă veţi strânge cu toţii în piaţa de lângă poarta cea mare. Acolo veţi vedea ceva foarte important. Indiferent ce veţi face, indiferent ce treburi veţi avea, mâine vă veţi duce în piaţa despre care v-am vorbit. Tu nu, mi-a spus mie, tu trebuie să ai grijă de cârciumă, n-o poţi lăsa baltă, dar toţi

ceilalţi vă veţi supune ordinului meu. Aţi înţeles?

— Daaaa! am behăit cu toţii în cor.

— Bine, a spus individul şi a dispărut.

A dispărut ca şi cum n-ar fi fost!

Taravik se gândi un pic la cele auzite, apoi îşi dădu cu părerea:

— Înţeleg că şi slujnicele s-au dus în piaţă…

— Toţi care au fost în cârciumă, cu excepţia mea, îl asigură omul. Mai vrei o bere? Astăzi băutura e gratuită.

— Mulţumesc, dar cred că îmi ajunge. Presupun că în piaţă o să fie înghesuială…

— Fii sigur de asta. Mai ai răbdare un pic, că n-am terminat. După dispariţia vrăjitorului, sau ce va fi fost, nu s-a întâmplat nimic deosebit, oamenii şi-au văzut de băutură, bucătarul a făcut trucul cu frigăruile şi lumea a început să comande de mâncare… Adică nimeni n-a discutat despre apariţia şi dispariţia individului, de parcă n-ar fi existat, că începusem să cred că am avut vedenii… Numai că spre seară am avut o vorbă cu un văr de-ai mei, care are şi el o cârciumă, aşa că am lăsat treaba în grija unei servitoare de nădejde şi am tras o fugă până la el. Care mi-a povestit că şi în localul lui venise omul în alb, care transmisese acelaşi mesaj. Din curiozitate, la întoarcere m-am oprit în câteva bodegi, că-i cunoşteam pe proprietari. Şi la ei se întâmplase acelaşi lucru. Şi ştii care-i partea cea mai interesantă? Nimeni nu s-a gândit să fugă până-n piaţa mare, să se uite la cadranul solar şi să vadă ce oră era când l-a vizitat vrăjitorul, dar se pare că toate vizitele au avut loc simultan. Adică individul a fost în acelaşi timp într-o mulţime de cârciumi! Îţi poţi închipui aşa ceva? Îţi poţi închipui că puterile supraomeneşti se amestecă în viaţa noastră?

Sigur că-mi pot închipui, fu gata să-i răspundă Taravik,

care avusese în zilele precedente destule dovezi ale acestui amestec, dar îşi spuse că nu-i cazul să se laude cu ceea ce ştia şi se mulţumi să-şi ia rămas-bun de la cârciumar, cu gândul să se ducă şi el în piaţa de lângă poarta cea mare, ca să vadă despre ce era vorba.

La urma urmei, spusele cârciumarului îl făceau să se gândească mai degrabă la un maestru scamator, decât la un vraci priceput şi cu puteri neomeneşti. Probabil că tot spectacolul acela fusese menit să atragă oamenii curioşi în piaţa în care avea să îşi prezinte trucurile trupa de scamatori a individului.

Merse liniştit pe uliţele ce păreau mai pustii ca de obicei, iar arşiţa îl toropi ca niciodată sau, îşi spuse el, îl obosise zbenguiala cu Marieţa, că nu mai era tânăr… Aşa că se gândi că, nefiind nicio grabă, putea să se oprească într-o cârciumă, să bea un clondir cu vin şi să ronţăie ceva – imposibil să n-aibă cârciumarul o bucată de brânză sau de pastramă, chiar dacă bucătarul şi servitoarele erau plecaţi să asiste la cine ştie ce minune care avea să fie arătată în piaţă. Se întrebă de ce nu se îndestulase în cârciuma din care abia ieşise, dar îşi spuse că, probabil, povestea pe care o auzise îl făcuse să uite pentru moment de mâncare.

Deci avea să se îndoape, iar apoi, cu forţele refăcute, avea să pornească mai departe, ca să afle ce dorea să comunice tuturor vrăjitorul în robă albă.

În timp ce se împleticea pe strada prăfuită, ceva îi atrase atenţia: o firmă pictată pe o bucată de lemn, ce atârna deasupra unei uşi solide, din lemn rezistent. Pictura reprezenta o vacă albă, cu coarne scurte, care stătea pe un scaun ca un om. Iar în picioarele din faţă, care aduceau în pictura aceea cu nişte mâini, ţinea o chitară libianesă, cu trei corzi, şi părea să cânte la ea. Vaca zâmbea cu un soi de

timiditate care-i plăcu lui Taravik, pentru că sugera modestie şi respect pentru cel care o privea. Era perfect conştient că, de fapt, vaca era opera unui artist lipsit de talent, dar impresia favorabilă rămase, aşa că i se păru o idee bună să se oprească în cârciuma aceea.

Când intră în localul răcoros, cârciumarul îi ieşi înainte, salutându-l ca pe un bun prieten, deşi îl vedea pentru prima oară. Taravik îi spuse ce dorea de la el, iar omul îi aduse de îndată o gustare consistentă, înghesuită pe un platou de faianţă, şi un ulcior de lut, plin cu un vin rubiniu, rece şi cu parfum de fructe.

Ciudat, dar lui Taravik îi plăcea că era singur în toată cârciuma. Îşi închipuise întotdeauna că plăcerea băuturii era amplificată de gălăgie, de zgomotul difuz ce se rostogolea în jur, de posibilitatea de a te pomeni cu o stacană în cap… Şi descoperise acum că era mult mai plăcut să fii doar tu şi gândurile tale, cu un cârciumar binevoitor alături, gata să-ţi îndeplinească orice voie… Da, plăcerea conversaţiei îi lipsea… dar, deocamdată, se bucura de o altă plăcere, pe care abia o dibuise.

Apoi uşa speluncii se deschise brusc şi în încăpere năvăli un individ solid, ras în cap şi îmbrăcat în roba galbenă a lui Khator.

— Ha! Ce bucurie! Ce faci, prietene Rosarik? îl salută încântat Taravik. Hai, stai lângă mine, să îmbucăm ceva şi să golim ulciorul ăsta…

Preotul nu părea dornic să zăbovească la băutură. Se uită la el, îngrijorat, şi-i şopti în grabă:

— Taravik, dragule, am fost trimis să-ţi aduc un mesaj. Ştii tu de la cine…

Taravik se uită la el mirat şi-l întrebă:

— Dar de când o cunoşti tu pe Marieţa?

— Nu cunosc nicio Marieţa, se răsti prelatul.

— Păi atunci de la cine îmi aduci mesajul?

Rosarik se uită în jur, văzu că patronul cârciumii trăgea cu urechea, deşi se prefăcea că se uită în tavan, şi mormăi, făcându-i cu ochiul lui Taravik, încercând să-l facă să-şi dea seama:

— Ştii tu de la cine…

— Nu ţi-am spus că nu ştiu?

Preotul făcu o mutră de parcă ar fi vrut să-şi smulgă părul din cap, dar nu putea fiindcă era ras ca-n palmă.

— Cineva care ţi-a zâmbit…

— Păi mie îmi zâmbeşte toată lumea, se lăudă Taravik, îndeosebi femeile mai în vârstă şi copiii. Ştii, ultima oară când am fost în templul tău, mi-a zâmbit până şi…

Apoi realiză ce voise să-i spună preotul şi-şi duse mâna la gură, oprind cuvintele ce urmau să-i curgă de pe buze.

Rosarik îi rânji ironic:

— A durat ceva timp, dar se pare că ai înţeles despre cine-i vorba. M-a avertizat că pricepi cam greu, mi-am zis însă că exagerează, ca de obicei, că aşa sunt ei, li se pare că toţi oamenii sunt înceţi la minte.

Taravik umplu o ulcică pentru preot, o umplu din nou pe cea din faţa lui şi zise:

— Înainte de a-mi transmite mesajul, care, mai mult ca sigur, mă va vârî în cine ştie ce belele, dar voi fi silit să-l duc la îndeplinire, fie că-mi place, fie că nu-mi place, hai să bem ceva, până nu cad lat de emoţie.

Preotul dădu din cap şi înhăţă ulcica, sorbi din ea cu poftă, apoi zise:

— Bun vin! Bine, să trecem la fapte. Ştii-tu-cine îţi transmite să te duci fără întârziere în piaţa din faţa porţii principale şi să vezi despre ce-i vorba. Apoi vei decide singur

şi de bunăvoie ce vei face în continuare, conform propriului tău interes.

Taravik dădu din cap, îşi bău vinul, îi aruncă hangiului doi bănuţi şi plecă, în timp ce acesta, încântat de generozitatea clientului, făcea de zor temenele. Se opri în prag şi-l întrebă pe preot:

— Tu nu vii?

— Mesajul de la ştii-tu-cine nu menţiona că trebuie să vin şi eu. Rămân aici, că-mi place vinul. Dacă vrei să mă revezi şi să-mi spui cum a fost în piaţă, mă găseşti aici până în zori. Eu o să te aştept răbdător şi până la sosirea ta o să mă lupt cu vinul ăsta, care este cu adevărat foarte bun…

Taravik îşi spuse că ar trebui să-i fie recunoscător zeului, care îi îndeplinise dorinţa de a face rost de un inel pentru Marieţa, deci dovedise că era un zeu bun şi de încredere… şi, cu toate astea avea impresia că acesta nu-i spusese cu adevărat ce voia de la el. Să se ducă în piaţă… S-ar fi dus oricum, că-l rodea curiozitatea. Să vadă despre ce-i vorba şi să decidă singur… Păi el nu prea decidea niciodată singur: în unele privinţe o lăsa pe Marieţa să hotărască, în altele se sfătuia cu Kostik şi ţinea întotdeauna seama de părerea pegasului, având în vedere că şi acesta îşi risca viaţa în expediţiile lor de curierat…

Stai un pic, îşi zise Taravik şi se opri în mijlocul străzii: adică de ce îşi risca viaţa Kostik? Păi pielea lui nu putea fi străpunsă de nicio armă, deci nu risca nimic, singurul care putea să-şi piardă minţile din cauza pălăvrăgelilor neîncetate ale pegasului era el!

Deci era cazul să hotărască singur ce avea să facă. Ştia de pe acum că, după ce o să afle ce avea să se întâmple în piaţă, avea să se întoarcă la cârciuma cu firma reprezentând o vacă ce ţinea în braţe o chitară şi avea să tragă un chiolhan

nemaipomenit împreună cu prietenul său, preotul Rosarik!

Încântat că decisese deja care era interesul său, se grăbi către piaţă.

Când ajunse acolo, descoperi o mulţime imensă, îngrămădită într-un spaţiu ce nu fusese gândit pentru atâta lume, care hohotea sau scotea tot felul de exclamaţii pline de uimire sau de entuziasm. A fost suficient ca să-l facă pe Taravik curios.

Îşi făcu loc printre oameni, împingând fără pic de maniere cu pieptul său lat – manierele şi buna educaţie nu-ţi folosesc la înghesuială, acolo-s mai folositoare picioarele puternice şi mâinile îndemânatice, spunea deseori bunica sa, de la care moştenise Taravik statura şi puterea – şi ajunse lângă spaţiul liber din mijlocul grămezii de oameni. Se opri şi privi atent.

Văzu un individ care jongla cu făclii. Cinci făclii. Din când în când, lua una şi o vâra în gură, muşcând din ea, în timp ce continua să jongleze cu celelalte patru. După ce mânca făclia, cu flacără cu tot, de parcă ar fi fost făcută din turtă dulce – şi poate chiar era din turtă dulce, îşi spuse Taravik, care fusese impresionat de abilitatea jonglerului – lovea o altă făclie de frunte, iar aceasta se despica în două şi individul avea din nou cinci făclii, cu care continua să jongleze, ca la început…

După aceea individul dădu făcliile unei tipe îmbrăcate în voaluri transparente, care le stinse vârându-le partea aprinsă într-un castron cu vin rubiniu, iar ea îi dădu în schimb cinci iatagane bine ascuţite. Şi jonglerul începu să arunce armele lucitoare în aer, să le prindă şi să le arunce din nou în văzduh… iar din când în când muşca dintr-un iatagan, până îl mânca pe tot…

Frumos, îşi zise Taravik, dar se părea că avusese

dreptate: avea de-a face cu un circ, unul cum nu mai văzuse până atunci, dar numai un circ. Nu era nimic supranatural în jongleriile acelea care erau atât de admirate de către spectatori.

După ce jonglerul se plictisi, îşi luă iataganele şi tipa îmbrăcată în voaluri şi dispăru printre ai săi care, după cum remarcă abia atunci Taravik, stăteau strânşi într-o parte a spaţiului liber în care evoluau colegii lor.

În faţa spectatorilor apărură cinci băieţi şi cinci fete, îmbrăcaţi cu toţii cu şalvari sinilii şi cu bluze strâmte, de culoarea cârmâzului. Băieţii prinseră fetele de mâini, le aruncară în aer, iar în timp ce acestea plutiră incredibil de mult timp prin văzduh, se căţărară unul pe umerii celuilalt, alcătuind un turn. Cel de deasupra prinse din zbor o fată de picioare, apoi celelalte fete se prinseră de prima, alcătuind un soi de roată ce se învârtea deasupra turnului alcătuit din băieţi…

Acrobaţii frumoase, pe care le aplaudau toţi spectatorii, dar simple acrobaţii.

După care urmară mimi, scamatori şi cântăreţi. Toţi pricepuţi, toţi talentaţi.

Apoi, după ce artiştii se strânseseră în partea lor, iar spaţiul liber dintre spectatori rămăsese pustiu, se auzi un sunet puternic de trâmbiţe.

Sunetul venea de undeva din afara pieţii.

Spectatorii se întoarseră în direcţia din care se auzea trâmbiţatul, dar nu văzură nimic. Se părea că sunetele veneau de pe o stradă din vecinătate.

Totuşi, un mare număr de paznici orăşeneşti apărură ca din senin şi împinseră, politicos dar ferm, oamenii într-o parte, lăsând un culoar lat care unea strada din care se auzise sunetul trâmbiţelor cu spaţiul liber din mijlocul

pieţei.

Pe culoarul acela se iviră trei bărbaţi: unul în frunte, urmat la o distanţă, să-i zicem respectuoasă, de alţi doi.

Primul era îmbrăcat într-o robă albă, era ras în cap şi pe faţă, aşa cum obişnuiau s-o facă preoţii unor zei, şi avea pielea de culoarea varului, ca şi cum razele soarelui n-ar fi atins-o niciodată. Picioarele lui albe păreau că plutesc deasupra solului, pentru că abia atingeau pământul. Taravik presupuse că individul era cel care făcuse anunţul cel bizar despre care îi povestise cârciumarul. Corespundea întru totul descrierii, cu o singură deosebire. Crâşmarul se întrebase de unde scosese vrăjitorul frânghia pe care o întinsese în văzduh, pentru că în dugheana sa, individul nu avusese nici buzunare, nici vreo traistă. De data asta, avea atârnată de gât o traistă lungă, din pânză groasă. O traistă ce părea goală.

Ceilalţi doi erau îmbrăcaţi în uniforme de marinari latgani. Taravik recunoscu în unul dintre ei pe cel pe care-l văzuse în cârciuma unde îl întâlnise pentru prima oară pe Rosarik.

Preotul (de va fi fost preot) se opri în mijlocul spaţiului liber, se roti încet, ca şi cum ar fi vrut să-i privească pe toţi cei strânşi acolo, zâmbi mulţumit şi spuse:

— Vă mulţumesc tuturor pentru că mi-aţi ascultat rugămintea şi v-aţi adunat aici, ca să admiraţi priceperea noastră.

Tăcu şi ridică mâna dreaptă. În aceeaşi clipă, trâmbiţele răsunară din nou. Individul în alb lăsă mâna jos, iar alămurile îşi încetară imediat cacofonia.

— Sper că v-a plăcut spectacolul nostru. Dar nu v-am chemat aici doar ca să admiraţi priceperea discipolilor lui Mahardiz…

În mulţimea celor strânşi în piaţă se produse rumoare. Toţi ştiau cine era Mahardiz: principalul zeu al latganilor. Nu avea niciun templu în Terimeea, nici măcar un altar. Lucru chiar de mirare, având în vedere că terimeenii erau oameni toleranţi şi înţelegători, care respectau o mulţime de zei de-ai lor şi o mulţime la fel de mare de zei de prin străini.

Deci, îşi spuse Taravik, toată povestea aceea fusese gândită ca să se anunţe cu mare tărăboi introducerea oficială a cultului lui Mahardiz în cetatea lor. Păi rezultatul ar fi fost cu mult mai grozav dacă preotul cel alb ar fi instalat în piaţă nişte mese simple şi ar fi oferit celor strânşi câte o bucată de carne friptă şi o stacană de vin…

— Chiar dacă eu sunt un adept al marelui zeu, chiar dacă am primit ajutorul templului său ca să vă atrag atenţia, motivul pentru care ne-am strâns aici nu are legătură cu credinţa – a mea sau a voastră.

Iarăşi rumoare, iar Taravik îşi spuse că individul plictisea deja lumea cu bâiguielile lui aiurea. Mai bine ar fi lăsat acrobaţii cei puternici să arunce în aer fetele alea frumoase, ar fi fost mult mai interesant…

Individul – dacă nu era preot, atunci de ce era îmbrăcat ca un preot? Înseamnă că avea vreo legătură cu lumea zeilor, îşi zise Taravik, deci era măcar vrăjitor… – ridică din nou mâna dreaptă, iar trâmbiţele răcniră disperate, ca o turmă de elefanţi beţi.

Apoi liniştea se aşternu din nou şi de undeva, dinspre strada în care se afla grupul se suflători, se auzi un hodorogit şi un scârţâit ciudat, ca şi cum s-ar fi apropiat o căruţă imensă.

— Sunteţi o cetate la marginea pustiului, o cetate care produce multe lucruri valoroase şi care aduce de pe meleagurile dinspre mare lucruri şi mai valoroase, spuse

vraciul îmbrăcat în alb, ca şi cum ar fi început o poveste. Dincolo de întinderea plină de pietre şi nisipuri se află oraşe bogate, cu mărfuri căutate în întreaga lume. Caravane alcătuite din sute de dromaderi cară mărfurile acelea peste pustietăţi – de la voi către oraşele acelea, de la cei de dincolo de pustiu către voi. Ştiţi cu toţii treburile astea. Ceea ce nu ştiţi – sau, poate, ştiţi dar nu aţi acordat suficientă atenţie unor asemenea amănunte – este că aceste caravane transportă şi mărfuri cu greutate mică, dar cu valoare mare: bijuterii, pietre preţioase, mătăsuri, parfumuri şi esenţe rare…

Taravik dădu din cap. Ştia toate lucrurile astea. În calitate de curier, transporta uneori câte o lădiţă bine ferecată…

— De ce ar aştepta cineva să plece o caravană, lucru care se întâmplă de câteva ori pe an, ca să trimită o scrisoare, o pungă cu bani sau câteva rubine?

— Nici nu aşteaptă, îl întrerupse cineva pe vrăjitor. Foloseşte un curier şi-şi rezolvă problema.

— Da, da, îl aprobară alţi indivizi din mulţime.

Taravik îl recunoscu pe vorbitor. Era Grandik, unul dintre concurenţii săi. Iar ceilalţi, care-l aprobaseră, erau alţi curieri… Sigur, îi cunoştea pe toţi, nu practicau prea mulţi meseria aceea riscantă, aşa că se împrieteniseră şi se ajutau reciproc, pentru că era de lucru suficient…

Ciudat. Erau cu toţii de faţă, ca şi cum ar fi fost invitaţi să asiste la anunţul vrăjitorului…

— Exact, replică vrăjitorul, ca şi cum s-ar fi bucurat de întrerupere. Foloseşte un curier. Numai că un curier nu poate să transporte mare lucru – o lădiţă, o boccea, eventual un sac – şi nu poate garanta că o să ajungă cu coletul, pentru că pustiul e plin de hoţi şi de tâlhari. Şi nu poate transporta,

în mare viteză şi în siguranţă, şi un pasager.

Da, îşi zise Taravik, avea dreptate. Şi ce dacă?

— Iată de ce noi, asociaţia transportatorilor navali latgani, ne-am propus să deschidem o filială în cetatea voastră.

Ştirea provocă stupoare. Apoi Grandik întrebă, nedumerit:

— Vrei să spui că o să faceţi curierat rapid prin deşert cu nişte corăbii? O să aduceţi aici o flotă?

— Nu, îl contrazise cu amabilitate vrăjitorul în alb. N-ar fi rentabil, pentru că marfa de valoare e în cantitate mică. Iar pentru cealaltă sunt tocmai bune caravanele. Noi o să folosim deocamdată o şalupă cu pânze, tocmai bună pentru navigat prin pustiu. Mai târziu, dacă o să fie nevoie, o să mărim numărul de nave. Ca să fie clar, pentru început ne vom mulţumi doar cu o şalupă. Iat-o!

Şi vraciul arătă, într-un mod plin de dramatism, către ciudăţenia care apăruse pe culoarul dintre oameni, apropiindu-se de piaţă.

Vreo douăzeci de oameni trăgeau de zor de funiile legate de un cadru lung, din lemn. Cadrul respectiv era aşezat pe opt roţi de căruţă.

Şi pe cadrul acela era aşezată o şalupă măricică.

Din mijlocul ei se ridica un catarg, înalt cam cât trei staturi de om, iar de el atârna o pânză pătrată, ce putea fi manevrată cu ajutorul unor frânghii.

Barca nu avea vâsle, nici cârmă în partea din spate.

Ce-i drept, locuitorii din Terimeea nu se pricepeau la corăbii şi la bărci, aşa că nu puteau să-şi dea seama dacă ambarcaţiunea arăta precum una obişnuită sau nu.

Li se părea însă ciudată, ca să nu spunem altfel, ideea că o asemenea înjghebătură din scânduri, pânză şi câlţi ar fi

putut să navigheze prin nisipuri. Aşa că primiră sosirea ambarcaţiunii cu diferite comentarii ironice.

Vrăjitorul în robă albă nu păru supărat. Zâmbi arogant, bătu uşor din palme, cerând linişte, iar când aceasta îi fu dăruită, spuse cu bunăvoinţă:

— Nu m-am aşteptat să mă credeţi pe cuvânt. Sunt convins însă că faptele vă vor convinge. Vă vom demonstra că şalupa noastră poate să străbată deşertul. Vă vom demonstra că putem ajunge oriunde, într-un timp mai scurt decât oricine. Vă vom demonstra că preţurile noastre vor fi mai mici decât ale oricui. Şi atunci veţi deveni clienţii noştri, pentru că va fi în interesul vostru.

— Şi cum o să demonstraţi toate astea? întrebă Grandik, ironic.

— Vă propun să organizăm un concurs, spuse binevoitor vrăjitorul. Ce-ar fi ca mâine dimineaţă, în zori, să ne strângem în faţa porţilor? Adică noi, cu şalupa noastră, şi toţi curierii care vor să participe la întrecere. Pornim în clipa în care răsare soarele. Ce ziceţi?

— Şi cât de lungă să fie cursa? întrebă alt curier, unul Bazambik, pe care Taravik îl ştia doar din vedere.

— Păi… am cerut Sfatului cetăţii să ne arbitreze şi membrii acestuia au propus o cursă până în Cambeea şi înapoi, răspunse numai lapte şi miere individul ras în cap. Au trimis deja pe cineva care să aştepte participanţii în Cambeea, ca să le dea un înscris că au ajuns până acolo…

— Şi care e premiul? întrebă doar de dragul discuţiei Taravik, care n-avea niciun chef de fugăreală prin pustiu.

— Dacă va câştiga unul dintre voi, va primi o pungă cu galbeni latgani. În plus, asociaţia noastră va renunţa la filiala din oraşul vostru. Vă va lăsa să vă vedeţi liniştiţi de curieratul vostru.

— Şi dacă veţi câştiga voi? întrebă morocănos Grandik.

— Pentru noi va fi suficient faptul că oamenii vor şti că suntem cei mai buni, rânji cu gura până la urechi vrăjitorul. Dragi oaspeţi, vă invităm la un pahar şi la o mică gustare. Iar pe cei dornici să participe la întrecere, îi aşteptăm în faţa porţilor, mâine dimineaţă!

O mulţime de slujitori municipali începură să împartă pachete cu gustări şi căni cu vin mulţimii entuziaste, scamatorii şi acrobaţii îşi reluară spectacolul, dar Taravik nu avea nevoie de băutură sau de distracţii. Se grăbi spre grajdurile orăşeneşti, să discute cu Kostik despre concursul de a doua zi.

Remarcă totuşi, înainte de a părăsi piaţa, că traista ce atârna de gâtul individului îmbrăcat în robă albă părea foarte plină. Şi apucă, aşa, în treacăt, să se întrebe când şi cu ce fusese umplută…

3

Spre surprinderea sa, Kostik şi Marieţa fuseseră de aceeaşi părere. Parcă ar fi fost vorbiţi, deşi Taravik discutase cu fiecare separat.

Da, era bine să participe la întrecere.

În primul rând ca să amintească tuturor că el era cel mai bun curier care exista în oraş. În al doilea rând, o pungă cu galbeni latgani însemna o grămadă de bani, care i-ar fi asigurat o bătrâneţe lipsită de griji. Şi, în al treilea rând, zeul nu-l trimisese degeaba în piaţă, deci era obligat să facă ceva, indiferent de rezultat.

Evident, după ce discutase cu Kostik, se întorsese acasă şi-l lăsase pe Rosarik să se lupte de unul singur cu vinul cel înmiresmat. Sigur, simţise oarecare mustrări de conştiinţă că-şi abandonase prietenul la nevoie, dar avea încredere în

el şi era convins că avea să se descurce.

Marieţa, care fusese încântată de ideea concursului, avusese grijă să-l trezească înainte de apariţia zorilor, aşa că Taravik ajunsese – împreună cu Kostik – în faţa porţii înainte să se lumineze.

Spre surprinderea sa, descoperi că era ultimul venit.

Grandik era acolo, împreună cu armăsarii săi cei focoşi. Individul îşi făcea munca de curier călărind unul dintre cai, însoţit de alte trei animale, de rezervă, schimbându-şi bidiviul când acesta obosea. Avea cai negri, zvelţi şi agili, despre care se spunea că nu au splină şi că din cauza asta aveau rezistenţă la efort sporită.

Alături de el se afla Bazambik şi dromaderul său alb – un animal obraznic, plin de răutate şi bale, dar deosebit de tenace şi de încăpăţânat, care nu s-ar fi lăsat învins nici dacă ar fi fost tăiat în bucăţi.

Mai venise Tomagik cu catârii săi, precum şi Boranjik – care nu avea nevoie de sprijinul vreunui animal şi se bizuia numai pe picioarele sale zdravene. Dar şansele lor erau reduse într-o întrecere în care conta mult viteza. Dacă ar fi fost nevoie să înfrunte o furtună de nisip sau un uragan, alta ar fi fost situaţia. Şi mai erau vreo zece echipe – care pe cai, care pe cămile sau pe asini – alcătuite din indivizi pe care Taravik nu-i cunoştea, probabil tipi fără nicio experienţă în ale curieratului, care-şi încercau şi ei norocul…

Chiar lângă zidul cetăţii se afla ciudăţenia văzută cu o seară înainte, şalupa aşezată pe cadrul de lemn pus pe roţi. Vraciul în alb şi cei doi marinari stăteau rezemaţi de zid, privindu-i plini de curiozitate pe cei care veniseră să-i înfrunte. Conducătorul latganilor avea atârnată de gât traista cea mare, pe care o remarcase Taravik în seara anterioară. Părea şi mai plină decât fusese în piaţă, iar Taravik se

întrebă din nou ce se găsea în ea.

Lângă poartă, deoparte, ca şi cum ar fi vrut să atragă atenţia că erau arbitri neimplicaţi în nicio tabără, aşteptau un judecător orăşenesc şi doi aprozi, toţi în uniforme. Din când în când, judecătorul arunca o privire spre cer, să prindă apariţia primei raze de soare şi să dea semnalul de începere a cursei, ca să poată să se întoarcă la treburile lui. Cei doi aprozi ţineau în mâini trompete mari de aramă – probabil că semnalul de plecare se dădea cu ajutorul lor.

Când ieşi pe poartă, Taravik fu chemat printr-un semn de unul dintre aprozi. Se apropie, iar judecătorul îi dădu o bucată de pergament pe care scria cu litere mari, stacojii, ECHIPA TARAVIK, şi-i spuse:

— Când o să ajungi în Cambeea, să te duci în piaţa din centrul oraşului, unde se află colegul meu. Să-i dai pergamentul, ca să-şi pună pecetea pe el – asta o să fie dovada că ai ajuns până acolo. Ai înţeles?

Taravik dădu din cap, iar judecătorul spuse cu glas puternic, ca să fie auzit de toată lumea:

— A venit şi ultimul concurent. Eu zic să vă pregătiţi de plecare, că acuşi zeul Apool o să înceapă să ne săgeteze.

A venit şi ultimul concurent, îşi spuse Taravik, în timp ce punea pergamentul în sân. Ciudată chestie! Adică cineva ştiuse cine o să vrea să participe la cursă şi pregătise din timp documentele cu numele lor… Atunci, se întrebă el, întrecerea aia era una cinstită sau doar o înscenare? Cineva se folosea de curierii din oraş, îi folosea fără voia lor pentru un scop care putea fi mârşav sau meschin? Chestia asta îl enervă la culme pe Taravik şi aruncă o privire spre colegul său. Pegasul arăta încruntat şi posomorât, aşa că Taravik presupuse că-l chinuiau aceleaşi bănuieli. Îşi făgădui să se străduiască din greu ca să câştige întrecerea.

Probabil că şi ceilalţi îşi doreau victoria, pentru că se înşirară în faţa porţii, în timp ce străjerii de pe metereze le strigau îndemnuri încurajatoare şi-i implorau să nu lase oraşul să fie făcut de râs.

Judecătorul, stând cu ochii pe cer, îi anunţă că puteau să pornească în momentul în care aveau să audă primul trâmbiţat. Apoi ridică o mână, cei doi aprozi duseră instrumentele la buze…

…la orizont sclipi o năvală de lumină aurie, ce se pregătea să se întindă cât mai mult pe cer…

…judecătorul lăsă mâna în jos…

…trâmbiţele izbucniră într-un urlet îngrozitor…

…iar ropotul copitelor ce loveau cu putere pământul uscat acoperi trâmbiţatul.

Praful ce se ridică ascunse privirilor curierii care se îndepărtau în mare viteză, mâncând pământul.

Judecătorul şi aprozii îşi strânseră lucrurile şi plecară liniştiţi spre îndeletnicirile lor obişnuite, după ce salutară discret gărzile ce se grăbiseră să se instaleze în jurul porţii.

Abia atunci vrăjitorul cel alb se desprinse de zid, împreună cu cei doi marinari. Se urcară în şalupă – individul în robă se aşeză pe un scaun din partea din faţă a ambarcaţiunii, iar marinarii pe o banchetă din partea din spate.

Vraciul bătu uşor din palme şi rămase cu ele lipite. Închise ochii şi plecă frunte, ca şi cum s-ar fi rugat sau s-ar fi concentrat.

Şalupa începu să se ridice încet de pe cadrul ei de lemn, până când ajunse la un cot deasupra acestuia.

Străjerii priveau fără mult interes – poate că mai văzuseră chestia asta sau poate erau mai înceţi la minte…

Vraciul în alb deschise ochii, privi în jur, văzu starea în

care se afla şalupa şi le spuse marinarilor:

— Cred că totul e aşa cum ar trebui să fie. Voi ce părere aveţi?

— Putem porni, mormăi unul dintre ei şi luă din ambarcaţiune o prăjină lungă.

O propti cu un capăt în pământ, lângă cadrul pe roţi, şi împinse cu putere.

Şalupa se mişcă, de parcă ar fi plutit pe apă, şi se îndepărtă de cadru. Vrăjitorul îşi atinse din nou palmele şi şalupa se lăsă spre pământ, până ajunse la vreo două palme deasupra, iar acolo se opri. Marinarul o mai împinse de două, trei ori cu prăjina, dar ambarcaţiunea se oprea după ce parcurgea câţiva stânjeni.

Cel de-al doilea marinar se uită la şeful lor, care dădu liniştit din cap. Marinarul căută sub banchetă şi scoase nişte foale de bucătărie, din acelea cu care suflă gospodinele în foc, ca să-l aţâţe.

Vrăjitorul privea în depărtare. Norii de praf care-i însoţeau pe curieri abia se mai vedeau. Individul zâmbi, ca şi cum totul s-ar fi petrecut aşa cum plănuise, apoi îi făcu semn marinarului să-i dea drumul.

Acesta îndreptă foalele către pânza pătrată a şalupei – care atârna fleşcăită, pentru că nu adia nicio boare de vânt – şi apăsă de câteva ori pe ele, trimiţând un jet de aer către velă.

Şuvoiul lipsit de putere păru că se amplifică în mod magic, se transformă într-o rafală puternică şi se izbi de pânză, umflând-o şi punând şalupa în mişcare.

Ambarcaţiunea ţâşni din loc şi se năpusti ca un animal lacom de pradă după curierii care goneau undeva, în depărtare, invizibili, fiind dincolo de puterea de discernământ a ochilor.

Străjerii, care priviseră nepăsători până atunci – probabil pentru că-l mai văzuseră pe vrăjitor ridicând şalupa deasupra cadrului de lemn care o transporta pe străzile cetăţii – icniră surprinşi şi rămaseră cu gurile căscate, holbându-se la şalupa ce plutea prin aer şi se îndepărta în mare viteză, mânată de un vânt care exista doar la bordul ei.

În fruntea curierilor care goneau din răsputeri erau Grandik şi Bazambik. Taravik se ţinea după ei, la mică distanţă. Nu intenţiona să-i depăşească – deocamdată. Caii lui Grandik erau foarte iuţi pe distanţe scurte, dar participau cu toţii la o cursă de două zile. Bazambik cu cămiloiul lui încăpăţânat era mai periculos… pe ăsta nu-l putea învinge decât prin şiretenie… Oricum, Taravik îşi propusese să se ţină după ei şi să nu încerce să treacă în frunte decât atunci când ceilalţi ar fi dat semne de oboseală.

Restul adversarilor rămăsese în urmă, fără să se grăbească prea mult. După judecata lor, era o cursă de rezistenţă, conta cine era în stare să alerge şi la sfârşitul celei de-a doua zi, nu cine gonea ca disperatul la începutul întrecerii.

Însă mersul lucrurilor le dovedi că se înşelaseră.

Şalupa latgană venea în mare viteză, plutind deasupra nisipului deşertului ca şi cum ar fi navigat pe apa unui lac liniştit. Trecu pe lângă concurenţi în linişte, depăşindu-i fără să-i bage în seamă, şi se apropie de cei trei care se aflau în frunte.

Aceştia ajunseseră într-un loc mai roditor, în care ploaia puternică din urmă cu două zile făcuse să răsară o mulţime de plante de deşert, cu viaţă scurtă şi intensă. Aşa că acestea se ridicaseră din pământ doar de o zi, două, dar se înălţaseră de câteva palme şi se acoperiseră de flori multicolore şi înmiresmate, spre bucuria bondarilor de

pustiu, care zumzăiau de zor şi se înfruptau din nectarul lor.

Şalupa, care înainta la o distanţă mică de sol, părea că pluteşte pe un ocean de corole, trecând printre plante fără să le facă vreun rău, ca şi cum ar fi fost lipsită de greutate. Înainta fără să scoată vreun zgomot, iar pasagerii ei tăceau, mulţumindu-se să-i privească pe cei care alergau în faţa lor.

Vrăjitorul făcuse semn coechipierilor săi să nu se grăbească, aşa că marinarul cu foalele sufla din ele doar atât cât era nevoie ca să păstreze distanţa faţă de concurenţi.

Kostik pălăvrăgise fericit despre tot felul de lucruri. Începuse prin a-i povesti lui Taravik ce se mai bârfea prin grajduri, apoi făcuse tot soiul de comentarii despre băutura pe care şi-o permiteau grăjdarii, după care brusc, fără niciun preambul, întrebă:

— Ai auzit vreodată povestea tragică şi înduioşătoare a Mirandolinei, cea care s-a transformat în stafie?

— N-am auzit, mărturisi Taravik, căruia îi plăceau poveştile cu stafii şi, în general, toate poveştile care ar fi putut să-l înfioreze.

Pe de altă parte, lui Taravik îi plăcea în mod deosebit când Kostik pălăvrăgea fără să aibă în minte un subiect anume, pentru că putea să fie atent doar când avea chef, fără să regrete apoi că pierduse ceva important din istorisire.

Însă o poveste cu stafii era ceva ce merita să fie ascultat cu atenţie. Ca urmare adăugă, fără să fie nevoie să mimeze entuziasmul:

— Nu numai că n-am auzit-o, dar aş dori foarte mult s-o ascult.

Pegasul necheză încântat, îşi drese glasul şi începu:

— Cu multă vreme în urmă, pe când domnea regele Agatren, trăia o fecioară frumoasă, cuminte şi înţeleaptă cum nu mai era alta. Iar numele ei era Mirandolina… Era singură

la părinţi şi avea o zestre considerabilă, pentru că tatăl ei era om bogat. Slujise în tinereţe în armata lui Todorisk şi investise prada adunată în diferite afaceri, cumpărând şi vânzând mărfuri din ţări străine şi strângând astfel şi mai mulţi bani…

— Cred că de Agatren am auzit câte ceva, spuse binedispus Taravik, dar despre Todorisk şi armata lui nu-mi aduc aminte. |sta ce era, tot vreun rege sau numai un general oarecare?

— Se ştie că Todorisk nu era de neam regesc, dar nici n-a fost un om de rând, se grăbi să-i răspundă Kostik. Cât despre ideea că ar fi fost un general oarecare… numai ţie putea să-ţi treacă aşa ceva prin cap. Da, Todorisk a fost un aventurier care a schimbat multe tabere, dar a obţinut victorii impresionante şi unii l-au considerat cel mai mare general al Antichităţii. Dar să începem cu începutul, Tatăl lui a fost Tudurik, mare maestru militar al Arboreei, care l-a educat pentru a deveni un militar de valoare. L-a învăţat de mic tactica şi strategia, arta de a comanda, ofensiva şi retragerea, mânuirea arcului, paloşului, lăncii, pumnalului, securii şi praştiei, i-a explicat în cine să aibă încredere şi de cine să se ferească…

Conversaţia căpătase turnura obişnuită, pegasul pălăvrăgea fără încetare, încântat că poate să-şi arate cunoştinţele enciclopedice, iar Taravik picotea, ascultând cuvintele ce curgeau fără încetare, fără să se străduiască prea mult să le înţeleagă.

Apoi, tocmai când se gândea că ar fi bine să pună capul pe coama pegasului şi să tragă un pui de somn, auzi câteva cuvinte care-i treziră interesul:

— După cum era normal, Mirandolina nu putea să-şi dea seama cu cine avea de-a face, pentru că fusese ferită de

părinţii ei de toate pericolele şi ticăloşiile vieţii.

Aşadar, îşi spuse Taravik, prietenul Kostik a terminat lecţia despre generalul din vremurile îndepărtate şi a revenit la povestea cu stafii… Adică s-a zis cu somnul, ar trebui să fiu atent la spusele lui măcar din politeţe, că ăsta e în stare să mă întrebe ce-am înţeles din poveste, ba chiar să mă pună să i-o spun cap-coadă, ca să-mi demonstreze că am ascultat altă poveste, nu pe cea spusă de el. Afurisit pegas, mai ales când e în joc talentul lui de povestitor… Aşa că îşi ciuli urechile.

— Mare a fost durerea Mirandolinei când şi-a dat seama că dragostea ei fusese batjocorită şi că bărbatul pe care-l iubea era doar un ticălos interesat doar de averea strânsă de părintele ei…

— Ar fi trebuit să ştie că bărbaţii *e* porci, mormăi Taravik, care era uşor impresionabil.

— Aşa că iubirea ei s-a transformat în cea mai amarnică ură. A hotărât să se răzbune crunt, indiferent care ar fi fost preţul pe care trebuia să-l plătească. A fugit de acasă într-o noapte fără lună, profitând că soţul ei adormise, obosit de excesele la care se dedase împreună cu muieri închiriate de prin lupanare – muieri cu care spurcase onorabilitatea căminului…

— Spurcase onorabilitatea căminului… mormăi admirativ Taravik, care simţea că îl urăşte pe soţul Mirandolinei (al cărui nume nu şi-l amintea, probabil că aţipise atunci când pegasul îl pomenise, dar nimic din lume nu l-ar fi făcut să aibă curajul necesar să-l întrebe pe Kostik cum se chema individul).

Pegasul îi ignoră mormăitul şi-şi continuă tirada:

— Şi, împleticindu-se prin beznă, a ajuns în templul Zeului Fără Nume, cel neguros şi morocănos, zeu al răzbunării şi pedepsei. Acolo a îngenuncheat în faţa statuii

acoperite de voaluri îndoliate şi s-a rugat să capete putere şi pricepere pentru a-l pedepsi pe ticălos. Şi, în schimbul ajutorului, i-a oferit zeului fără nume şi fără chip o jertfă deosebit de preţioasă: viaţa ei!

Kostik povestea cu patos, din tot sufletul. Ca urmare, galopa de zor şi se apropiase periculos de mult de cei doi concurenţi aflaţi în fruntea cursei.

Taravik decise să-l întrerupă, cu toate că fusese captivat de poveste, şi să-l roage să alerge mai încet. Ca să se lămurească totuşi care era situaţia, decise să arunce o privire în urmă, să vadă unde se aflau ceilalţi.

Se răsuci, se uită… şi fu gata să cadă din şa.

— Zei atotputernici! răcni el, ţinându-se de coama lui Kostik.

— Ştiu că mă pricep să spun poveşti, spuse pegasul, dar nu crezi că reacţionezi cam exagerat? Între noi fie vorba, să ştii că mă doare coama şi ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai manifesta emoţiile într-un mod mai puţin violent…

— Lasă-le în pustii de emoţii, gâfâi Taravik. Uită-te un pic în urma ta, spre dreapta…

Kostik întoarse capul, continuând să gonească…

…apoi se împiedică, fu gata să cadă în cap, îşi desfăcu brusc aripa pe care o ţinuse până atunci lipită de trup şi dădu disperat din ea.

Reuşi să-şi recapete echilibrul şi scoase un răcnet plin de spaimă, de uluire şi de frustrare:

— Maică măiculiţă!

Urletul pegasului fusese atât de puternic, încât fusese auzit de concurenţii din faţă, care se răsuciră în şa ca să vadă ce păţise Kostik de răgea ca un măgar în călduri.

Grandik se întoarse şi el să vadă ce se întâmplase, dar caii lui îşi văzură de goana lor, ca nişte cai de treabă ce erau

(ciudat cât de mult poate transforma nişte aripi o făptură, îşi spusese Taravik de nenumărate ori, comparând curiozitatea şi dorinţa de a şti cât mai multe a pegaşilor în general, nu numai a lui Kostik, cu supunerea calmă şi indiferentă a cailor, care priveau doar înainte, chiar şi când nu purtau ochelari de cal; poate, credea Taravik, ăsta era semn de năzuinţă spre progres şi dovadă a unui suflet împăcat cu soarta sa…), aşa că nu li se întâmplă nimic, nici bidiviilor, nici călăreţului.

În schimb, cămiloiul lui Bazambik, curios din fire şi plin de răutate, nu rezistă tentaţiei de a se bucura de nenorocirea altuia şi întoarse şi el capul, în acelaşi timp cu stăpânul său.

Aşa că niciunul dintre ei nu văzu pietroiul care ieşea dintr-un maldăr de flori portocalii. Piciorul dromaderului îl lovi în plin, animalul se dezechilibră, se dădu de trei ori peste cap şi rămase lat, cu botul proptit pe patul de flori înmiresmate, de parcă ar fi dorit să le miroasă mai bine. Bazambik zburase prin aer ca un dropioi dolofan şi aterizase cu un bufnet răsunător pe o movilă moale de nisip, scăpând cu viaţă într-un mod miraculos.

După cum era de aşteptat, reacţia violentă a concurenţilor fusese provocată într-o oarecare măsură de imaginea şalupei care venea în mare viteză către ei, plutind printre florile deşertului. Însă şocul le fusese provocat, în cea mai mare parte, de faptul că în partea din faţă a bărcii stătea o făptură de foc, un soi de demon îngrozitor, cu o statură mai mare decât cea omenească, care arunca flăcări către ei.

Când vrăjitorul văzu ce efect avusese înfăţişarea sa asupra indivizilor ce alergau în faţa bărcii, râse în hohote îndelungate şi răsunătoare (dar binevoitoare) şi, încântat că-i speriase, îşi reluă aspectul obişnuit. Mai mult, barca se

abătu din drum, iar marinarii îl agăţară cu o cange pe Bazambik şi-l traseră la bord, unde îl întinseră pe fundul ambarcaţiunii şi-l oblojiră atât cât se pricepură.

Oricum, îşi spuse Taravik, era mai bine decât să-l lase sub soarele care devenea din ce în ce mai puternic, să se usuce ca o bucată amărâtă de pastramă…

Kostik se străduia să se apropie de Grandik – care, fără să se lase impresionat de cele văzute, sărise în şaua altui cal, lăsându-l pe cel care-l cărase până atunci să se odihnească, şi-şi continua plin de ambiţie goana. Taravik se uită atent în urmă. Nu-i zări pe ceilalţi concurenţi. Fie erau la mare distanţă, fie abandonaseră cursa şi se întorseseră în oraş. Pegasul grăbi un pic ritmul şi ajunse grupul de cai, apoi se mulţumi să galopeze alături de ei, fără să încerce să le-o ia înainte.

Având în vedere că fuseseră văzuţi, cei din şalupă nu se mai fereau. Se apropiară şi ei de Grandik – dar în timp ce Kostik gonea în dreapta acestuia, şalupa plutea în stânga lui.

Acum se puteau vedea reciproc fără nicio greutate, fără să fie nevoie să se răsucească ca să privească în urmă şi să rişte să se împiedice.

Unul dintre marinari scotoci într-o ladă aflată pe fundul ambarcaţiunii şi scoase de acolo câteva blide pline cu pilaf fierbinte, pe care le împărţi celorlalţi pasageri. Îi dădu unul şi lui Bazambik, care părea să-şi fi revenit de pe urma căzăturii, şi se apucară să mănânce veseli, pălăvrăgind între ei. Fie că vântul bătea din direcţia bărcii – însă Taravik nu simţi niciun pic de adiere – fie că vrăjitorul făcuse unul dintre trucurile lui, pe călăreţi îi năpădi mirosul puternic şi îmbietor al mâncării proaspăt gătite, iar Taravik simţi că risca să se înece în potopul de salivă care-i indundase gura.

Mai mult, unul dintre marinari răcni într-un dialect ce

era vorbit şi în Terimeea:

— Nu vreţi şi voi? Avem din belşug. Tot ce trebuie să faceţi e să abandonaţi cursa şi să veniţi la bord!

Kostik răspunse cu un potop de înjurături în latgană – pegasul vorbea curgător un număr impresionant de limbi (ce-i drept, dialectele vorbite îndeosebi de grăjdari) –, caii lui Grandik îi ţinură isonul cu un nechezat evident insultător, iar cei din şalupă se mulţumiră să râdă amuzaţi şi scoaseră la iveală ulcioare cu bere (după toate aparenţele, rece…).

Soarele deveni tot mai puternic, razele sale izbeau ca nişte suliţe adevărate, iar vrăjitorul deschise o umbrelă de soare şi începu să fredoneze un cântecel – o chestie menită să arate concurenţilor cât de bine se simţea.

Kostik îşi dădu seama că înjurăturile lui nu aveau niciun efect, aşa că-şi propuse să-i ignore pe cei din barcă şi să facă, în acelaşi timp, ceva care să-l împiedice pe Taravik să scuipe fără încetare (pentru că inundaţia de salivă a acestuia nu încetase).

Aşa că începu să povestească domol, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Deci, după cum îţi spuneam, Mirandolina s-a dus în templul zeului fără nume şi fără chip… Şi după ce i-a spus acestuia ce dorea, după ce zeul i-a spus ce credea el despre întreaga poveste, după ce s-au sfătuit împreună şi au întocmit un plan ce avea să funcţioneze fără greş, Mirandolina a luat cuţitul de jertfă care se afla la picioarele statuii şi şi-a tăiat gâtul cu o singură mişcare…

— Evident că a făcut-o dintr-o singură mişcare, îl completă sfătos Taravik, ca o persoană care se pricepe mai bine la spintecat gâturi decât un pegas. Dacă nu reuşea de prima dată, nu mai încerca a doua oară şi existau şanse mari să scape cu viaţă. Deci: nu mai încerca a doua oară pentru că

o durea şi nu mai avea curaj să se taie încă o dată, nu mai încerca pentru că în asemenea momente te răzgândeşti şi nu mai ai chef să mori şi nu mai încerca pentru că era prea slăbită (din cauza pierderii de sânge) ca să fie în stare să mai mânuiască iarăşi arma. Dar: dacă scăpa cu viaţă, îl jignea pe zeu, care o sfătuise şi o îndrumase, iar sfaturile lui se bazau pe faptul că individa o să-şi ia viaţa. Şi, din câte ştim amândoi, nu-i tocmai bine să superi un zeu… Adică individa avea toate motivele să-şi taie gâtul din prima, aşa că nu-i de mirare că a făcut-o. Dar explică-mi şi mie o chestie, dacă nu ţi-e cu supărare.

— La dispoziţia dumitale, se grăbi să-i răspundă Kostik, cu orgoliul măgulit de cerere.

— Cum arăta statuia zeului fără nume şi fără chip? Bine, pricep şi eu că o statuie fără nume nu se deosebeşte de una cu nume decât prin aceea că aia cu nume are o mică inscripţie la bază, pe care îi e scris numele, să ştie oricine cu cine are de-a face. Dar o statuie de zeu fără chip? Ce înseamnă fără chip? Avea în loc de faţă o suprafaţă netedă? Dar un chip trebuie neapărat să aibă nas şi gură? Nu poate exista un chip neted? După părerea mea, un zeu poate să aibă orice chip doreşte el, că de aia e zeu. Poate să aibă un chip sau oricâte chipuri doreşte, sau să nu aibă niciunul. Dar mintea mea nu-şi poate imagina ce înseamnă fără chip şi aştept să mă lămureşti tu.

— Păi, din ce ţi-am povestit până acum, dacă ai fost atent, chipul zeului era acoperit cu voaluri întunecate…

— Aiurea! Kostik, nu încerca să mă fraiereşti, că nu ţine! N-ai spus nici măcar o singură dată că ar fi vorba de un zeu cu chipul acoperit, ci de unul fără chip!

— Presupun că fără chip înseamnă fără chip, îi răspunse pegasul, care începuse să se enerveze, pentru că nu

era obişnuit să fie pus în situaţia de a nu găsi un răspuns potrivit. Adică nu are niciun fel de chip.

— Şi atunci cum arată statuia lui?

— Cred că statuia lui are o gaură în loc de figură.

Taravik rămase un timp gânditor, încercând să-şi închipuie o asemenea statuie. Apoi întrebă, neîncrezător:

— Adică zeul respectiv are o gaură în cap?

— O gaură metafizică, se repezi să-l corecteze Kostik. O gaură care nu-i o gaură decât pentru ochii omeneşti, care nu au voie să zărească ceea ce le este interzis din motive cunoscute doar de zei. Ei îşi pot lua orice atribute doresc, iar acestea sunt adevărate, indiferent dacă logica noastră poate să accepte sau nu un asemenea lucru…

Taravik nu era convins de adevărul spuselor pegasului şi se pregătea să-şi manifeste lipsă de convingere, când în discuţie se vârî şi Grandik, care trăsese cu urechea la disputa ce avea loc la câţiva paşi în dreapta sa.

— Fără nume şi fără chip înseamnă, netoţilor, că înfăţişarea sa nu poate fi cunoscută decât de către cei iniţiaţi, care au străbătut Labirintul Înţelepciunii şi au adus jertfele Credinţei.

— Şi tu de unde ştii asta? se grăbi să-l ironizeze Kostik. Te pomeneşti că avem de-a face cu un iniţiat adevărat, un om sfânt şi cunoscător al secretelor divine, care, din plictiseală, s-a gândit să ne ţină de urât şi să alerge împreună cu noi prin pustiu.

După cum era de aşteptat, Grandik răspunse cu un potop de înjurături, care de care mai scabroasă, iar caii săi îi ţinură isonul cu un nechezat gălăgios.

În discuţie se amestecară şi latganii care, în mod surprinzător, susţinură ideea lui Grandik. Chestia asta trezi toate instinctele războinice ale lui Taravik, care se porni să

zvârle cu măscări spre şalupă, spre grupul de bidivii şi spre întregul univers.

Când obosea, îi lua locul Kostik, a cărui imaginaţie în domeniul obscenului nu era cu nimic mai prejos.

Bineînţeles, nici celelalte tabere nu se lăsau, aşa că timpul trecea iute şi într-un mod plăcut.

Apoi, din senin, se auzi un zbârnâit care-l făcu pe Taravik să închidă brusc gura şi să-şi întrerupă puhoiul de insulte.

În timp ce se ghemuia pe gâtul pegasului, îşi dădu seama că făcuse o greşeală imensă: nu-şi luase cu el nici cămeşoiul de zale, nici salteaua de lână, nici coiful de bronz. Cu gândul la întrecere şi dorind să poată goni mai iute şi mai uşor, lăsase acasă tot ce i-ar fi îngreunat mersul lui Kostik.

Apucă să vadă o săgeată cu penaj albastru care trecu pe deasupra sa şi se înfipse în mijlocul covorului de flori.

Nu-i rămânea decât să spere că arcaşii nu-l vor alege pe el drept dovadă a priceperii lor şi că se vor distra trăgând mai ales în şalupă – o ţintă mai mare şi mai uşor de nimerit.

Stând culcat pe gâtul pegasului, privi în jur şi văzu ceea ce sperase că nu va vedea în timpul întrecerii: în stânga şi în dreapta celor trei concurenţi care îşi continuau goana apăruseră două şiruri de dromaderi, care alergau în aceiaşi direcţie ca şi cele trei echipe participante la concurs, iar pe cocoaşele lor stăteau cocoţaţi arcaşi. După veşmintele largi, colorate îndeosebi în albastru, Taravik îşi dădu seama că indivizii făceau parte din tribul barobarilor, adică, altfel spus, erau nomazi care se ocupau în principal cu jefuirea celor ce se aventurau în pustiu. Când nu pătrundea nimeni în teritoriul în care atacau în mod tradiţional şi erau ameninţaţi de înfometare, barobarii năvăleau în câmpiile fertile care mărgineau deşertul şi furau tot ce le pica în mână

– asta dacă nu erau măcelăriţi de forţele de apărare ale respectivelor câmpii fertile. Aveau curaj doar dacă erau în număr mare şi nu se pricepeau să lupte corp la corp, se mulţumeau să tragă cu arcurile de la distanţă şi dacă nimereau, bine, dacă nu, se întorceau liniştiţi acasă.

De data asta se strânseseră mai mulţi ca de obicei şi se apropiau chiuind sălbatic, aruncând asupra concurenţilor un nor de săgeţi.

Vraciul în alb se mulţumise să-i privească amuzat pe noii veniţi. Apoi, văzând că o mare parte dintre proiectile se îndreptau către şalupă, bătu din palme, iar săgeţile zburară aiurea, în pustietate.

Barobarii începură să se certe între ei, reproşându-şi unul altuia lipsa de pricepere, apoi se apropiară şi mai mult, ca să fie siguri că nu aveau cum să rateze iarăşi ţintele. Vrăjitorul bătu din nou din palme, iar săgeţile se pleoştiră ca nişte plante care nu mai fuseseră udate de multă vreme. Arcaşii se uitară nedumeriţi la ele, după care le aruncară, scuipând furioşi. Unii dintre ei îşi scoaseră iataganele şi se repeziră către şalupă şi către Grandik, adică spre cei care păreau că reprezintă o pradă mai bună.

De data asta, individul în robă albă se supără – sau se plictisi de un asemenea spectacol monoton şi lipsit de interes – şi bătu repede din palme, de câteva ori. Iataganele din mâinile borabarilor se transformară în şerpi care-i muşcară pe cei care nu apucară să-i arunce imediat. Apoi dromaderii jefuitorilor pustiei părură cuprinşi subit de turbare, pentru că începură să se bată şi să se muşte între ei, aruncându-şi călăreţii pe pământ şi călcându-i în picioare.

Fie că-şi dăduseră seama că aveau de-a face cu un duşman prea puternic pentru ei, fie că se speriaseră pur şi simplu de ceea ce părea şi celor mai tâmpiţi dintre ei ca fiind

ceva ce depăşea nivelul unor simple ghinioane, bandiţii o luară la goană şi dispărură printre dunele din depărtare.

Taravik îşi spuse că vrăjitorul ar fi putut profita de ocazie ca să scape de ceilalţi concurenţi, lăsându-i să se descurce singuri cu tâlharii. Însă vrăjile latganului îi protejaseră pe toţi. Ceea ce dovedea că individul era atât de sigur că avea să câştige cursa, încât considera că era în folosul lui să-i apere pe contracandidaţii săi.

Continuară să gonească, în bătaia înverşunată a soarelui, iar câmpul plin de floricele colorate se termină. Alergau acum pe o întindere stearpă, pietroasă şi deprimantă, în care totul era întărit, cu excepţia nisipului care se aşezase în gropile adăpostite de vânt.

Apoi, după ceva timp, platoul stâncos se transformă, treptat, într-o zonă vălurită, alcătuită din coline cu pante abrupte, între care se întindeau defileuri înguste, presărate cu pietre cu margini ascuţite. Animalele îşi domoliră goana, fiind silite să fie atente pe unde calcă. Kostik abandonase, cel puţin pentru moment, povestea Mirandolinei cea transformată în fantomă şi îşi concentrase întreaga atenţie asupra drumului. Şi şalupa îşi luase măsuri de precauţie: vraciul o ridica de fiecare dată când în calea ei apăreau stânci, aşa că ambarcaţiunea se tot sălta şi cobora ca şi cum ar fi plutit pe valurile unei mări agitate.

În goana lor, concurenţii nimeriră într-un canion îngust, ce urca o pantă abruptă. Nu aveau loc să alerge unul lângă celălalt, ca până atunci, aşa că se înşirară cu Grandik în frunte, urmat de Taravik. Şalupa latgană rămase în coadă, dovedind aceeaşi lipsă de grabă ca şi până atunci.

După vreo jumătate de oră de urcuş înverşunat, canionul se sfârşi brusc, iar Grandik şi caii săi urcară, cu un ultim efort, pe un platou ce se întindea pe culme.

Taravik îi văzu ieşind din defileu, îl auzi pe Grandik mulţumind zeilor că-l ajutaseră să ajungă până acolo…

…apoi auzi o exclamaţie ce arăta surprindere şi încântare, auzi şi bidiviii nechezând într-un mod bizar, plini de aţâţare…

…după care se aşternu liniştea.

Kostik se strădui să urce porţiunea de pantă care-i mai rămăsese până la culme, făcu un ultim efort şi, gâfâind, ceea ce i se întâmpla foarte rar, reuşi să ajungă în porţiunea netedă.

Taravik oftă uşurat, sări din şa, dornic să-şi odihnească un pic bucile, şi făcu câţiva paşi, ţinând în mână frâul. Se uită după Grandik şi armăsarii acestuia, însă nu-i zări nicăieri, apucă să se întrebe unde dispăruseră în câteva clipe şi unde ar putea să-i caute…

…şi tocmai atunci auzi o voce dulce şi îmbietoare:

— Bine ai venit, voinicule. Nici nu ştii de când tânjesc după un bărbat atât de arătos şi de puternic…

Se uită în direcţia din care venea vocea şi văzu o făptură atât de frumoasă, atât de plină de nuri şi atât de îmbietoare, încât nu putea să fi fost zămislită din fiinţe omeneşti.

Fecioara aceea, abia ieşită din copilărie, avea o înfăţişare plină de nevinovăţie dar, în acelaşi timp, trezea în Taravik pofte şi imbolduri incredibile. Era îmbrăcată în şalvari şi ilic din borangic, care mai mult arătau decât îi ascundeau trupul. Partea de jos a chipului îi era ascunsă de o maramă, tot din borangic, ce-i lăsa vederii numai ochii mari şi părul negru, împletit în cozi groase, înfăşurate în jurul capului.

Fără să-şi dea seama, Taravik se pomeni că picioarele i se puseră în mişcare, ducându-l către fecioara care-l chema

cu gesturi languroase.

Ceva îl împiedica, îl ţinea locului.

Se uită surprins şi descoperi că nu putea merge mai departe din cauza frâului lui Kostik. Frâul se întinsese şi-l ţinea în loc pentru că pegasul nu se mişca, părea că înlemnise.

În mod ciudat, se uita spre locul în care se afla fecioara cea fermecătoare. Se uita cu o expresie stranie, ca şi cum ar fi văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă.

Taravik trase de frâu (peste câteva zile, când avea să încerce să-şi reamintească aventurile prin care trecuse, se întrebă de ce nu dăduse drumul frâului, ca să se ducă spre fată, şi descoperi că nu existase niciun motiv ca să nu-i dea drumul, aşa că presupuse că cineva avusese grijă de el) şi-i şopti prietenului său:

— Hai să mergem, fata aia mă cheamă şi nu vreau să ratez ocazia…

Pegasul se uită la el cu atenţie şi-l întrebă, tot în şoaptă:

— Tu vezi o fată?

Taravik se holbă la el, neştiind ce să creadă, şi-i răspunse tot cu o întrebare:

— Tu nu vezi tot o fată?

— Nu, răspunse calm Kostik, eu văd o pegasină sură, cu aripile şi coada negre ca miezul de noapte. Dacă ai fost atent când ţi-am povestit despre suferinţele mele din tinereţe, atunci ştii despre cine e vorba. Numai că, după cum ţi-am spus cu câteva zile în urmă, sezonul nostru de împerechere este în altă perioadă a anului, aşa că degeaba se agită pegasina, că nu mă tentează niciun pic. De fapt, rânji cu toţi dinţii pegasul, în prima clipă am văzut altceva. Doar pentru o clipă, atât de iute încât să nu fiu sigur că am văzut

ceea ce am văzut. După atâta alergătură, îmi era foame şi sete. În primul rând sete. Deci, după cum îţi spuneam (în momentul acela lui Taravik îi trecu prin minte că nu era cazul să stea la taclale, dacă îi ameninţa vreo primejdie, şi că pegasul ar fi putut să-i povestească toate acelea în timp ce ar fi fugit de zor, dar îl cunoştea pe Kostik de atâta vreme, încât ştia că acesta prefera să păţească toate grozăveniile din lume decât să nu termine expunerea unei idei pe care de abia o începuse…), în clipita în care am ajuns aici, pe culme, în faţa mea se afla un maldăr de fân de cea mai bună calitate şi un hârdău. Numai că am zărit că hârdăul respectiv era plin cu vin şi, după cum ţi-am mai spus şi cu alte ocazii, vinul îmi dă arsuri cumplite, aşa că m-am întrebat, foarte sincer, ce-i mai bine: să-mi fie sete sau să am crampe la stomac. Şi am decis, ca un pegas inteligent ce sunt, că setea e de preferat. Iar în secunda următoare, hârdăul plin cu vin a dispărut şi în locul lui s-a ivit pegasina cea nurlie…

— Stai o clipă, exclamă Taravik, dacă eu văd o fată şi tu vezi o pegasină, înseamnă că, de fapt, ceea ce vedem nu-i nici fată, nici pegasină, ci…

— Exact, îi replică amicul lui. O vedem pe Zâna Mirajelor.

Rămaseră o clipă locului, apoi se întoarseră către canion, gata s-o ia la fugă înapoi.

Însă nu aveau pe unde să o ia, pentru că în gura defileului apăruse şalupa latganilor. Marinarul cu foalele mai suflă o dată cu putere din instrumentul său, pânza ambarcaţiunii se umflă din nou, iar barca făcu un salt şi ajunse pe platou, chiar lângă prietenii noştri.

Se părea că şi pasagerii şalupei văzuseră fecioara cea minunată, pentru că marinarii şi Bazambik săriră pe pământ şi începură să alerge către fată.

Nu apucară să facă decât câţiva paşi, pentru că în urma lor se auzi un răcnet puternic:

— Staţi pe loc, nesimţiţilor! Aţi uitat cine vă e stăpân? Aţi uitat cui datoraţi supunere şi ascultare? Iar tu, făptură netrebnică, încetează să-mi momeşti supuşii!

Cei trei se opriră, împotriva voinţei lor, iar Taravik văzu cum trupurile lor încercau să se opună ordinului primit şi se străduiau să meargă mai departe…

Vrăjitorul se supără cu adevărat, probabil că nu era obişnuit să nu fie ascultat, şi ridică mâinile în aer. Păru că adună din văzduh o putere invizibilă, care căpătă formă şi culoare între degetele sale, transformându-se într-o mâzgă luminiscentă, de-un verde veninos. Modelă apoi licărirea aceea verzuie într-un glob strălucitor, pe care îl aruncă în fata care continua să zâmbească ademenitor.

În clipa în care luminozitatea cu sclipiri de smarald o lovi în faţă, fecioara se cutremură, se micşoră, apoi se întinse către cer, scoţând un răcnet înfiorător. După care reveni la dimensiunea iniţială, dar cu o altă înfăţişare.

Arăta acum ca o făptură scăpată din infern: scundă, îndesată, cu un cap imens şi cu mâini uriaşe, ale căror degete se terminau cu gheare lungi şi ascuţite. Ţeasta făpturii părea turtită şi mototolită, de parcă ar fi fost călcată în picioare de o turmă de elefanţi furioşi. Din talmeş-balmeşul acela se distingeau doar gura – o despicătură fără buze, din care ieşeau dinţi mari şi încovoiaţi, ca nişte colţi de fiară sălbatică – şi ochii lipsiţi de viaţă, maţi, ce semănau mai degrabă cu cochilii negre de scoici scoase din nămolul iadului.

Urâţenia aceea se prăbuşi în genunchi şi atinse pământul cu fruntea:

— Iertare, Înălţimea Ta! Nu te-am recunoscut sub înfăţişarea asta, pentru că sunt proastă, lacomă şi flămândă!

Iertare, de o mie de ori îţi cer iertare şi făgăduiesc să nu mai greşesc niciodată!

Vrăjitorul latgan scoase un hohot de râs ce făcu deşertul să se cutremure:

— Sunt convins că n-o să mai greşeşti! Pentru că de-o să mai dai dovadă încă o dată de obrăznicie, existenţa ta va lua sfârşit! Şi acum dispari din faţa mea!

În clipita următoare, făptura cea îngrozitoare se mototoli, se micşoră iute până când ajunse cât un bob de nisip, apoi, poate, se micşoră şi mai mult, pentru că nu mai putu fi zărită.

După aceea, vrăjitorul în alb îşi scutură mâinile, de parcă şi le-ar fi murdărit aruncând cu lumina cea verzuie, apoi şi le şterse de poalele robei. Abia după toate acestea îi spuse lui Taravik, cu voce plină de amabilitate:

— După cum vezi şi, după cum probabil ştiai deja, deşertul e plin de pericole. Hai să încetăm concursul chiar acum. N-are niciun rost să-ţi rişti viaţa, din moment ce nu ai nicio şansă de câştig…

Poate că, dacă problema ar fi fost prezentată altfel, Taravik ar fi renunţat la luptă. Însă ideea că n-are nicio şansă de câştig îl scoase din sărite – întotdeauna exista o şansă de câştig, cât de mică, iar el simţi că era datoria sa să-şi încerce puterile.

Aşa că mârâi posac:

— Mulţumesc pentru bunăvoinţă, dar mie îmi place să alerg prin deşert şi n-aş renunţa pentru nimic în lume la o asemenea plăcere!

Încălecă pe Kostik, iar pegasul, la fel de îmbufnat ca şi el, o luă la goană.

În timp ce alerga de zor, Kostik îl întrebă:

— Ai vreo idee? Pentru că, după cum ai văzut, avem

de-a face cu un individ tare parşiv şi care e în stare de multe…

— Mă gândeam să ajungem pe drumul străvechi, despre care se spune că ar fi fost făcut de Paragik…

Nu era nevoie să spună mai multe. Pegasul îl înţelese imediat şi scoase un nechezat vesel. După care zise cu glas puternic, ca să fie sigur că era auzit de cei din şalupa care se ţinea la câţiva stânjeni în urma lor:

— Bine zici, că mă dor copitele de atâta mers printre pietroaie…

Şi porni, aparent la întâmplare, prin tot felul de defileuri şi canioane. Latganii îl urmăreau, fără să se grăbească, dar având grijă să nu-l piardă din vedere.

După vreo două, trei ore de alergătură, ajunseră din nou într-o câmpie netedă. Prin mijlocul ei trecea un drum alcătuit din lespezi uriaşe, aşezate cu grijă, încât păreau a fi lipite una de cealaltă. Plăcile de piatră erau tocite de copitele animalelor de povară şi de tălpile oamenilor, erau roase de vântul încărcat cu nisip al pustiului, erau mâncate de vreme şi de vremuri, dar, în ciuda a tot ce-i făcuse trecerea de neoprit a timpului, drumul era încă într-o stare admirabilă, iar Kostik începu să alerge din nou la galop, ca şi cum ar fi sperat să se îndepărteze de ambarcaţiunea latganilor.

Evident, şalupa mări şi ea viteza, păstrând neschimbată distanţa iniţială.

Pegasul continua să gonească, accelerând fără încetare, şalupa făcea acelaşi lucru… Dacă în pustiu ar fi existat spectatori, ar fi putut admira o cursă incredibilă, în care personajele principale erau un pegas şi o barcă…

Treptat, drumul începu să urce – la început abia sesizabil, apoi destul de vizibil – încercând să se pregătească să escaladeze munţii care se zăreau în depărtare.

Drumul trecea acum printr-o zonă colinară, urca şi cobora fără încetare. Dealurile întinse ascundeau ce se afla dincolo de ele, iar concurenţii goneau din răsputeri pe pante abrupte, descoperind abia când ajungeau pe culme că urmau să coboare pe o pantă la fel de înclinată. Iar după ce se liniştea un pic în vale, începeau din nou ascensiunea către următoarea culme, după care se aruncau iar către o vale…

Şalupa latganilor părea că poate urma cursul drumului fără nicio dificultate, însă Kostik dădea semne de oboseală. Alerga din ce în ce mai încet şi scotea limba ca un câine. Mai mult, când ajunse pe o culme, rămase locului, făcându-se că priveşte în depărtare. De fapt, se străduia să-şi tragă răsuflarea.

Marinarii latgani băgară de seamă şi începură să-i strige tot soiul de îndemnuri obscene. Nici Taravik, nici Kostik nu se osteniră să le răspundă.

Iar înţelesul lipsei lor de agresivitate era evident; nu mai aveau energie de irosit.

Cu toate acestea, Kostik păru că-şi strânge toate forţele şi o luă la goană la vale.

Latganii se ţineau după el, fiind convinşi că îi era uşor să gonească în josul pantei, dar că o să cadă lat când o să trebuiască să urce.

Ajunseră cu toţii în vale, iar Kostik, în loc să abandoneze cursa, păru să capete puteri nebănuite, pentru că se repezi la deal în galop.

Cei de pe şalupă, în frunte cu vraciul cu veşmânt alb, chiuiră înveseliţi de turnura pe care o luaseră evenimentele, şi măriră şi ei viteza, ajungându-l pe Kostik şi încercând să i-o ia înainte (lucru pe care nu-l mai făcuseră până atunci).

Dar pegasul nu se lăsă, îşi mobiliză ultimele resurse de energie şi se încăpăţână să rămână în frunte.

Marinarul cu foalele îşi luă pentru prima oară rolul în serios şi suflă fără încetare în pânza ambarcaţiunii, care căpătă o viteză incredibilă, urcând la deal de parcă ar fi fost purtată pe aripile unui uragan.

De fiecare dată când una din tabere trecea înainte, cealaltă îşi strângea resturile de energie şi reuşea să preia poziţia fruntaşă.

Şi aşa, întrecându-se reciproc, Kostik şi şalupa latgană se apropiară de culme, alergând umăr la umăr (dacă se poate spune astfel despre o barcă şi un pegas, adică doi concurenţi lipsiţi de umăr…).

Mai erau câţiva paşi până în vârful dealului şi, cuprins de cine ştie ce ambiţie prostească, Taravik îl îmboldi pe Kostik să facă un salt şi să ajungă primul pe culme.

Febra concursului, care-i cuprinsese şi pe latgani, îi făcu şi pe aceşti să mărească viteza şi astfel, ambele tabere ajunseră simultan în vârful dealului…

…descoperind că nu există niciun vârf de deal.

Drumul se termina brusc la marginea unei prăpăstii imense.

Concurenţii se prăbuşiră în hău.

În timp ce marinarii nu-şi putură stăpâni un urlet de spaimă, Taravik şi Kostik hohotiră încântaţi, dovedind că, de fapt, ştiuseră ce-i aştepta la capătul drumului şi că povestea cu prăpastia nu era un accident, ci o capcană întinsă cu grijă.

Pegasul îşi întinse aripa şi, fâlfâind din ea cu îndemânare, reuşi să ajungă cu bine, împreună cu stăpânul său, în fundul râpei. La urma urmei, ce era munca de curierat, dacă nu o serie de salturi în diferite râpe? Taravik se străduia de o viaţă să explice chestia asta, dar nu-l pricepea nimeni…

Odată ajunşi jos, se grăbiră să se tragă la adăpostul

unei cornişe de piatră, ca să nu le cadă luntrea în cap.

Numai că şalupa latgană întârzia să se sfărâme de fundul râpei, aşa că se uitară în sus, să vadă ce se întâmplă.

Şi nu le plăcu ceea ce li se arăta privirilor.

Da, ambarcaţiunea căzuse, odată cu ei.

Dar vrăjitorul care o comanda îşi revenise imediat şi făcuse astfel încât, prin intermediul artei sale, să ţină luntrea în văzduh.

Acum şalupa plutea în aer, la vreo zece stânjeni deasupra lor (nu chiar deasupra lor, ci într-o parte, încât se puteau privi reciproc), iar marinarii se uitau la ei de sus, hlizindu-se. Singurul care părea speriat cu adevărat era Bazambik, care se ţinea zdravăn de banchetă şi nu îndrăznea să privească în jos.

Vraciul în alb le strigă, binevoitor:

— Aţi fost nişte concurenţi pe cinste. M-am distrat de minune. Însă, oricât de plăcută ar fi compania voastră, trebuie să ne vedem de drum. Nu ştiu care dintre voi a conceput capcana asta, dar îi transmit felicitările mele. Păcat că faceţi parte din tabăra sortită să piardă. Însă eu sunt dispus să vă primesc în tabăra învingătorilor. Sigur, n-o să vă aştept o veşnicie, aşa că ar fi bine să vă hotărâţi iute…

Apoi şalupa se ridică încet şi pluti până la celălalt mal al râpei, după care dispăru din vedere…

— Ar trebui să pornim şi noi la drum, oftă Taravik. Ţi-am spus eu că individul ăsta e parşiv. Oricum, ţi-ai jucat rolul foarte bine şi puţin a lipsit să nu câştigăm…

Cunoşteau bine râpa aceea şi drumurile din zonă, pentru că nu era prima oară când făceau saltul în abis. Era însă prima oară când nu scăpaseră de urmăritori.

O luară încetişor pe o cărăruie care îi scoase din râpă şi-i duse la drumul mare ce ducea spre Cambeea.

Ajunseseră în câmpie tocmai la timp, pentru că seara se lăsase iute, aşa cum se întâmplă în pustiu. Luna arunca o lumină ofilită, menită să accentueze umbrele deşertului, dar suficientă pentru a vedea drumul şi a-şi vedea de drum.

Taravik era prea obosit ca să-i ardă de vorbă, iar Kostik era atât de supărat pentru că nu-i reuşise trucul cu aruncatul în râpă, încât scotea mormăituri pe care, probabil, nu le înţelegea nici el.

Aşa că parcurseră restul drumului până în Cambeea fără să discute.

Când ajunseră în faţa porţilor, era miezul nopţii.

Adică timpul în care parcurseseră distanţa aceea era excelent, reprezenta un nou record personal, îşi spuse Taravik, şi în mod normal ar fi sărbătorit evenimentul…

Însă acum era miezul nopţii şi erau posomorâţi.

Şeful paznicilor le ieşi în întâmpinare, le aruncă o privire, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că erau chiar ei, apoi deschise o poartă mai mică şi le spuse:

— Duceţi-vă în piaţa mare. Trimisul din Terimeea vă aşteaptă acolo.

Cei doi se strecurară pe portiţă şi merseră în linişte pe străzile întunecate. Cunoşteau oraşul, pentru că fuseseră de numeroase ori acolo, aşa că ajunseră fără nicio dificultate în piaţă.

Văzură de departe magistratul care-i aştepta: stătea aşezat în faţa clădirii sfatului orăşenesc, la o masă pe care se afla un felinar aprins. Era singura lumină din întreaga piaţă.

— Aţi venit chiar la ora pe care a prevăzut-o latganul, le spuse concitadinul lor, în loc de salut. Daţi-mi pergamentul, să vă pun pecetea pe el.

Taravik scoase documentul din sân, magistratul trânti pe el sigiliul, apoi, fără să mai scoată un cuvânt, se pregăti să

se ducă să se culce.

— O singură întrebare, strigă după el Kostik.

Terimeeanul se întoarse.

— Când a ajuns aici ambarcaţiunea latganilor?

— Cu puţin înainte de a se însera.

Apoi magistratul îşi văzu de drum.

— Adică, mormăi pegasul, nenorocitul ăla a ajuns aici înainte ca noi să fi ieşit din râpă… Acum ce facem?

— Ne întoarcem acasă, mormăi Taravik. Ce vrei să facem? Să rămânem aici, să tragem un pui de somn şi să ajungem acasă poimâine, să spună toată lumea că nu suntem în stare de nimic?

— Ai dreptate, spuse resemnat Kostik. Putem să întârziem o clipă, să beau şi eu un pic de apă? Că m-a uscat soarele de tot…

Taravik făcu un gest ce voia să spună „n-ai decât, eşti invitatul meu”, iar pegasul se repezi la fântâna din mijlocul pieţei şi începu să bea hulpav, zgomotos.

După care se duseră la poarta cetăţii. Străjerii se grăbiră să-i lase să iasă, apoi zăvorâră totul în urma lor.

Taravik urcă în şa, iar pegasul o luă la goană, sub lumina liniştitoare a lunii.

— Acum, că am terminat cu emoţiile şi cu grijile, e momentul să afli cum s-au terminat păţaniile nefericitei Mirandolina, spuse încântat Kostik.

Drept răspuns, auzi sforăiturile lipsite de orice muzicalitate ale lui Taravik, care adormise de îndată ce încălecase.

— Ce păcat, oftă Kostik. O poveste atât de frumoasă, atât de potrivită pentru vreme de noapte, şi n-am cui s-o spun…

Apoi, pentru că trebuia să vorbească în timp ce gonea,

se apucă să recite tabla înmulţirii pergoleze. Pergolezii nu numără folosindu-şi doar degetele de la ambele mâini, ci şi pe cele de la picioare, aşa că ei au denumiri pentru numerele de la unu la douăzeci, iar aritmetica lor se deosebeşte de cea a popoarelor învecinate, tabla înmulţirii fiind mai lungă şi mai complicată. Adică reprezintă un exerciţiu logic tocmai potrivit pentru un pegas care goneşte prin noapte şi n-are cu cine să schimbe o vorbă…

4

Taravik şi Kostik ajunseră în oraşul lor natal după ce se lăsase înserarea. Predară pergamentul ştampilat (care dovedea ca ajunseseră în Cambeea) comandantului gărzii şi aruncară o privire pe un alt pergament, prins de poarta cea mare a cetăţii, în care era proclamată victoria „echipajului şalupei latgane", fără a fi menţionat numele conducătorului învingătorilor. Acelaşi pergament anunţa că Taravik şi Kostik ieşiseră pe locul al doilea, în timp ce restul concurenţilor abandonaseră competiţia (cu excepţia lui Grandik, despre care se spunea, simplu, că dispăruse în timpul întrecerii).

Dedesubtul respectivului pergament fusese prinsă o plăcuţă din lemn, pe care fuseseră gravate cu fier înroşit traseele pe care urma să le parcurgă şalupa latgană, precum şi tarifele pentru diferitele servicii. Tarifele erau mici, timpul prevăzut pentru parcurgerea diferitelor distanţe era şi mai mic… Taravik oftă, prevăzând vremuri grele pentru el şi ceilalţi curieri. Nu puteau face faţă unei asemenea concurenţe.

Apoi îl duse pe Kostik la grajdurile municipale, iar el merse acasă, unde Marieţa îl aştepta îngrijorată. Nu apucă să-i povestească mare lucru, pentru că adormi de îndată ce

se aşează pe pat şi dormi fără încetare două zile la rând.

În timpul acesta, viaţa îşi vedea de mersul ei.

Lumea se strângea în târg, vindea şi cumpăra, ciobanii mulgeau vitele, ţăranii săpau în grădină şi udau plantele, meşteşugarii făceau tot felul de obiecte…

…iar latganii tocmiră meşteri pricepuţi care să construiască locuri de popas în pustiu.

Prevăzură şase curse, care legau Terimeea de principalele oraşe din vecinătate (câte una pe zi, dus şi întors). Spre deosebire de alţi curieri, şalupa putea să transporte şi trei, patru pasageri. Având în vedere că totuşi condiţiile oferite de ambarcaţiune nu erau prea grozave, vraciul îmbrăcat cu veşmântul cel alb se gândi să ofere acestor pasageri (evident bogaţi şi pretenţioşi) posibilitatea ca, din când în când, să-şi dezmorţească membrele, să bea o infuzie aromată de mentă şi să guste câteva prăjituri proaspete şi gustoase, şi, mai ales, să-şi poată goli măruntaiele fără să se holbeze nimeni la ei.

Tocmise echipele de meşteri de îndată ce se întorsese de la Cambeea, le dăduse fiecăreia câte un avans consistent, iar muncitorii care aveau să amenajeze traseul ce urma să fie străbătut chiar în ziua aceea porniseră la drum încă dinainte de apariţia zorilor, însoţiţi de cârduri de catâri încărcaţi cu hrană şi materiale.

Trebuiau să termine treaba înainte de lăsarea serii, pentru ca atunci când şalupa avea să treacă pe traseul respectiv, împreună cu primii muşterii, să găsească totul pregătit.

Unul dintre locurile de popas urma să fie ridicat în apropierea mormântului lui Blokan. Dar corabia latganilor avea să treacă pe acolo abia în a şasea zi, aşa că meseriaşii porniră la drum după vreo trei zile, adică după ce Taravik se

trezise şi revenise în lume.

Când ajunseră lângă ruine, meşterul ce conducea echipa de constructori (un individ ce se remarcase prin aceea că-şi făcea temeinic treaba, numit Borovik) îşi împărţi oamenii astfel încât să poată termina cât mai iute tot ce aveau de făcut. Unii se apucară să construiască o terasă din piatră, înconjurată pe două laturi de ziduri, care să apere adăpostul de vânturile pustiei. Pe terasa aceea urma să fie ridicat un cort mare şi răcoros, plin cu covoare moi. Alături avea să fie ridicată o magazie în care să fie păstrate butoaie cu apă, rezerve de alimente, cărbuni pentru gătit şi alte diferite lucruri.

Borovik îşi exprimase temerea, ca şi alţi şefi de echipă, că lucrurile acelea preţioase, lăsate nepăzite în mijlocul pustietăţii, aveau să dispară în scurt timp. Însă vrăjitorul latgan îl liniştise, asigurându-l că nimeni nu avea să încerce să-i fure bunurile.

Nu trebuie niciodată să-ţi contrazici clientul, mai ales când e evident că n-are dreptate. Borovik ştia bine această regulă, aşa că se mulţumise să dea liniştit din cap – îşi făcuse datoria, îi atrăsese atenţia clientului, de aici încolo nu mai era treaba lui.

După ce pusese toţi oamenii la treabă, îşi aminti că uitase un lucru important: latganul insistase ca fiecare loc de popas să aibă o latrină. Chestia asta i se păruse lui Borovik cel puţin ciudată, pentru că locuitorii deşertului erau obişnuiţi să-şi facă nevoile printre stânci, fără să se sinchisească că putea să le vadă cineva bijuteriile de familie (pentru că, având în vedere densitatea populaţiei din pustiu, şansele să se întâmple aşa ceva erau extrem de mici). Însă latganii erau locuitori ai cetăţilor şi aveau alte obiceiuri, deci nu exista niciun motiv să refuze o muncă simplă şi

aducătoare de bani buni.

Aşa că se uită în jur, văzu ce avea de făcut fiecare lucrător şi-l alese pe singurul disponibil, care, întâmplător, era şi cel mai potrivit pentru munca respectivă.

Era vorba de Tarabilius, un sclav puternic, din neamul raneilor. Tarabilius fusese soldat şi luptase din răsputeri împotriva calomeilor, atunci când aceştia îi cotropiseră ţara. Fusese capturat, dar evadase şi continuase să lupte. Ca urmare, când fusese prins din nou, i se tăiase limba. Şi se pare că fusese torturat atât de groaznic (calomeii erau specialişti în arta torturii, toată lumea ştia asta, manualele pentru soldaţii din întreaga lume recomandau sinuciderea în cazul în care exista pericolul să fii capturat de ei), încât se ţicnise. O ţicneală blândă, care nu-i micşora prea mult valoarea ca sclav: executa întocmai tot ce i se cerea, dar nu avea iniţiativă. Adică era potrivit pentru muncă brută, nu şi pentru cea care necesita participare afectivă sau găsirea de soluţii. Borovik îl cumpărase din târgul de sclavi pentru o sumă de nimic. Fusese convins că făcuse o afacere bună şi convingerea îi fusese confirmată pe deplin.

Aşa că Borovik îi explică pe îndelete ce dorea de la el: să se ducă la oarecare distanţă de locul de popas (pentru ca mirosul latrinei să nu strice odihna clienţilor) şi să sape o groapă adâncă. Doar atât. Căci după ce el avea să sape groapa, aveau să vină alţii care să întindă deasupra ei nişte scânduri şi s-o închidă între pereţi din pânză, menită să asigure intimitatea celor doritori să folosească latrina.

Tarabilius pricepuse ce avea de făcut, sarcina nu se deosebea prea mult de ceea ce i se dădea de executat de obicei, anume să sape gropi, să spargă butuci, să taie copaci şi să care pietre.

Îl deranjase caracterul nu prea definit al locului în care

trebuia să sape: la o distanţă suficient de mare pentru ca mirosul latrinei să nu-i supere pe clienţi. Nu spusese nimic (în urma torturii rămăsese cu o spaimă cumplită la ideea de a-şi întreba ceva stăpânul sau de a-l contrazice în vreun fel), dar în timp ce mergea prin deşert cu hârleţul pe umăr, încerca să aprecieze care ar fi distanţa optimă la care trebuie să se afle o latrină de casă. În primul moment, încercase să ţină seama de direcţia din care ar fi bătut vântul şi de puterea cu care ar fi bătut. Apoi de intensitatea cu care se răspândea mirosul în deşert şi de influenţa căldurii asupra împrăştierii duhorii, precum şi de efectul de amplificare a putorii în condiţiile umidităţii reduse. Descoperi că erau prea multe elemente de luat în calcul, aşa că renunţă curând, pentru că îl apucase durerea de cap.

În timp ce mergea aşa, fără nicio ţintă, străduindu-se să evite să se gândească la momentul în care avea să-i explice stăpânului său de ce nu săpase blestemata aia de groapă, văzu în faţa sa o denivelare, o adâncitură destul de mare.

Undeva, în mintea sa de sclav – adică de persoană care încearcă să scape de sarcini cu un efort minim – apăru o idee care i se păru, pentru moment, foarte ademenitoare: groapa aia era săpată în mare parte, era suficient s-o adâncească un pic şi să-i aranjeze marginile, ca să pară că era în totalitate rezultatul muncii sale…

Da, o idee foarte bună. În plus, putea să lenevească puţin, pentru că nu trebuia să se grăbească să-şi termine prea repede treaba, ca să nu dea de bănuit – sau să nu-i treacă stăpânului prin cap că putea să muncească mult mai mult şi mai iute decât până atunci.

Se plimbă în jurul gropii, se uită la ea din toate părţile… şi ideea îi plăcu din ce în ce mai mult.

Aşa că se apucă de treabă.

Sări în groapă şi începu să sape. Pământul era afânat, hârleţul intra fără nicio greutate, munca mergea strună.

La un moment dat, lama hârleţului scoase un zăngănit. Tarabilius crezu că dăduse de o piatră şi începu să scotocească prin solul nisipos cu degetele, ca să găsească pietroiul şi să-l arunce afară din groapă.

Spre surprinderea sa, nu găsi o bucată de rocă.

Descoperi o mână.

O mână de om.

Adică, mai bine zis, mâna unui schelet.

Tarabilius era ţicnit, nu prost. Mâna aceea era foarte ciudată. Nu semăna cu o mână obişnuită de schelet. În cariera sa de soldat văzuse nenumărate cadavre, aflate în diferite faze de descompunere. Avusese de-a face şi cu schelete curăţate de carne, aşa că ştia foarte bine că oasele erau ţinute la un loc de zgârciuri, carne şi piele şi că, în lipsa acestora, se împrăştiau.

Falangele şi celelalte oase ale mâinii găsite în groapă zăceau laolaltă, într-o anumită ordine, aşa cum stătuseră şi pe vremea când fuseseră învelite în ţesut.

Nu, îşi spuse el, după ce se uită atent, nu era o mână mumificată. Oasele nu erau acoperite de un strat subţire de piele uscată. Erau curăţate de trecerea vremii, albe şi uscate.

Mâna aceea părea că-şi menţinea forma printr-o voinţă proprie.

Ciudat…

Şi mai ciudat era că pe degetele acelea alcătuite doar din oase se găseau trei inele – inele de aur, groase, grele, împodobite cu pietre preţioase.

Erau bijuterii scumpe, valoroase.

Văzuse asemenea lucruri cândva, într-o altă viaţă, în care fusese un om important. Sau, mai bine zis, în visele

cumplite care-i bântuiau viaţa de rob, făcându-i-o insuportabilă pentru că-i aminteau de posibilitatea să fi fost cândva liber…

Ce trebuia să facă?

Să le dea stăpânului său? Zgârciobul avea să le ia pur şi simplu, ca şi cum i s-ar fi cuvenit, fără să-i dea nimic în schimb.

Să le ascundă? Nu prea avea unde… iar dacă le vedeau ceilalţi sclavi, fie aveau să i le fure, fie aveau să-l denunţe stăpânului (din răutate sau ca să dovedească că erau ascultători, supuşi şi preocupaţi de binele proprietarului) şi acesta avea să-l acuze că le furase de undeva (pentru că, între noi fie vorba, cum altfel putea să facă rost un sclav de asemenea bogăţii?). În primul rând, stăpânul avea să-i confişte inelele. Apoi avea să fie interogat (cum să interoghezi un mut care nu putea să spună nimic în apărarea sa?) şi, bineînţeles, avea să fie torturat…

Gândul la tortură îi aminti de suferinţele îndurate şi-şi făgădui să nu mai treacă niciodată prin aşa ceva.

Cel mai bine era să fugă. Să încerce să ajungă în Camodochia şi să dăruiască inelele conducătorului tribului. Acesta o să-i dăruiască, la rândul lui, o bucată de pământ şi o nevastă (vreuna dintre văduvele mai urâte, care nu reuşise să-şi mai găsească un soţ) şi avea să ducă în continuare o viaţă amărâtă – dar care ar fi fost una paradiziacă în comparaţie cu existenţa de sclav pe care o ducea în momentul acela.

I se păru o idee grozavă.

Decise, pentru moment, să nu se gândească la modul în care avea să ajungă în Camodochia, ca să nu-i piară şi ultima fărâmă de curaj.

Scoase inelele de pe mâna scheletică şi aruncă oasele

pe pământ. Acestea se amestecară între ele de îndată ce atinseră solul, ca şi cum fuseseră ţinute la un loc de cine ştie ce putere a bijuteriilor.

Tarabilius se uită la inelele din palma sa. Avea să le ascundă în punga ce-i atârna la brâu, în care erau cele câteva lucruşoare pe care stăpânul îi permisese să le deţină: un amnar şi o bucată de iască, o cârpă, un idol mic din piatră… Şi avea să spere că n-o să-l pună nimeni să arate ce avea în pungă.

În timp ce se uita la bijuterii, o rază de soare păru să se abată din drumul său ca să se reflecte într-un mod special în pietrele preţioase. Iar aurul sclipi şi el într-un mod deosebit, de parcă ar fi căpătat un soi de viaţă – dacă un metal putea avea viaţă.

Tarabilius simţi un imbold puternic să-şi pună inelele pe degete şi i se păru un lucru normal să facă asta. Pierduse totul şi-i rămăsese mai nimic. De ce şi-ar refuza o plăcere pe care s-ar putea să n-o mai simtă niciodată?

Luă bijuteriile în mâna stângă. Le privi pe îndelete, atent, şi decise cum avea să-şi împodobească mâna de sclav, plină de bătături. Pe degetul mijlociu avea să pună inelul cel mai gros, cu o pecete mare, ce înfăţişa un călăreţ cu sabia ridicată deasupra capului. În jurul peceţii erau montate patru pietre mari, galbene. Pe degetul inelar era locul inelului cu piatră albastră, în jurul căreia stătea încolăcit un şarpe de aur (a cărui coadă alcătuia însuşi inelul). Iar arătătorul avea să fie împodobit de inelul cu piatră roşie ca sângele abia coagulat…

Prinse între degete inelul cu pecete şi-l împinse pe degetul mijlociu.

I se păru, pentru o clipă, că aude un chicotit încântat. Avea halucinaţii, îşi spuse Tarabilius, lucru care nu-l

surprindea, pentru că i se mai întâmplase şi altă dată. Cine să chicotească aici, în mijlocul pustietăţii?

Luă apoi inelul cu piatră albastră.

Se pomeni că, în timp ce-l punea pe degetul inelar, rostea cuvinte pe care nu le înţelegea, cuvinte despre care ştia totuşi că aparţineau unei limbi dispărute cu sute, poate mii, de ani în urmă…

Cumva, ar fi vrut să-şi scoată inelele de pe degete, să le arunce în nisip, să iasă grabnic din groapă şi să fugă unde vedea cu ochii… dar ceva îl împinse să-şi potrivească pe deget cel de-al treilea inel.

În clipa în care termină, iar mâna îi era împodobită cu bijuterii precum fusese aceea a scheletului, se pomeni că ridică braţul deasupra capului, ca şi cum ar fi arătat lumii întregi că inelele îi aparţineau. În momentul imediat următor avu impresia că de undeva, din cer, se abătu asupra sa un fulger tăcut – un fulger la fel de mut ca şi el – ce-l izbi în moalele capului şi-l făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Doar o fracţiune de secundă, pentru că atunci când îşi reveni era tot în picioare, nu apucase să se prăvălească pe fundul gropii.

Când îşi reveni însă, nu mai era Tarabilius, sclavul.

Era – ştia că este, fără să se întrebe de unde – Inutomeh cel mare, regele atotputernic şi vrăjitorul atotştiutor.

Reuşise!

Se întorsese.

Avea un trup.

De data asta nimerise peste un individ care se comportase omeneşte, nu mai avusese parte de un tâmpit care-i cerea voie…

Avea un trup.

Îl cercetă cu nesaţ, îl parcurse privindu-l din interior, apoi părăsi pentru o fracţiune de secundă trupul acela şi-l privi şi din exterior.

Era un trup puternic, sănătos. O gazdă bună.

Nu era un corp perfect. Descoperi că-i lipsea ceva, dar nu-l deranja acea lipsă, pentru că putea s-o compenseze în multe feluri.

Pentru început, decise să exerseze cunoaşterea, controlul şi manevrarea acestui trup pe care şi-l dorise şi pe care îl aşteptase atât de mult timp.

Ieşi din groapă şi începu să-şi cunoască gazda şi posibilităţile ei.

Dacă ar fi trecut cineva prin apropiere, ar fi crezut că Tarabilius se ţicnise şi mai mult.

Pentru că sclavul sărea, se apleca, se îndoia, ridica stânci, stătea într-un picior, în mâini şi făcea tot felul de trăsnăi fără niciun fel de logică aparentă.

Apoi Tarabilius păru mulţumit de rezultatul exerciţiilor sale şi rămase nemişcat un timp. Îşi ridică mâinile deasupra capului, îşi îndreptă faţa către cer, deschise gura şi păru că strigă ceva către acesta şi întregul univers. Un strigăt neauzit sau care nu putea fi auzit decât de cei care trebuiau să-l audă.

După care îşi lăsă mâinile în jos şi se îndreptă spre tabăra muncitorilor. Se opri la marginea ei şi se uită curios la cei care trudeau.

— Ai terminat de săpat groapa? îl întrebă Borovik. Unde ai lăsat hârleţul? Nu cumva l-ai pierdut!

Sclavul nu se osteni să-i răspundă în vreun fel (printr-un semn sau printr-un muget de neînţeles, ca de obicei) şi se mulţumi să se holbeze la el.

Apoi văzu în spatele lui Borovik butoiul cu apă şi se

duse agale către aceasta. Luă căuşul atârnat de el, îl umplu cu lichid şi sorbi, mai întâi plin de curiozitate, după aceea cu poftă.

— E bună apa, chiar dacă e caldă, spuse el. Uitasem cât de bună e…

Glasul său sunase bizar – era cumva… ruginit, un glas nefolosit de multă, multă vreme, un glas amorţit…

Borovik remarcă faptul că sclavul vorbise fără să-şi mişte buzele. Şi că sunetele veniseră de undeva, de deasupra umărului stâng al lui Tarabilius, adică, dacă era să dea crezare învăţăturii mamadeilor, din locul în care sălăşluieşte demonul fiecărui om.

Se sperie un pic şi aruncă o privire în jur.

Şi ceilalţi muncitori – care nu erau sclavi, ci oameni liberi, meseriaşi înscrişi în registrul cetăţii, care lucrau pentru el în baza unui contract oficial – păreau speriaţi.

Nu era de mirare. Nu vedeai (sau, mai bine zis, nu auzeai) în fiecare zi un sclav mut care începea să vorbească aşa, din senin…

— Borovik, nu-i a bună, şopti Matravik, un tip mai în vârstă, care ştia o grămadă de chestii, pentru că lucrase multă vreme pentru preoţii din templul lui Baakthis (şi se zvonea că ar fi vrut, sau că voia încă, să treacă în rândul prelaţilor). Sclavul tău se comportă ciudat. Ca şi cum n-ar fi el însuşi. Ca şi cum l-ar poseda un demon…

— Taci, moşule, îl puse la punct Matracik, vărul primar al lui Matravik (mai tânăr cu câteva zile decât acesta şi tare mândru de asta). Tu nu vezi ce inele poartă pe degete mutul? Cine ştie unde le-a găsit sau de la cine le-a furat… Poate că bijuteriile erau blestemate, poate că bogăţia i-a luat minţile… Eu zic să-i luăm inelele, ca să-i facem un bine şi să revină la normal.

Se strânseseră cu toţii în jurul lui Borovik şi se holbau la Tarabilius, mai degrabă miraţi şi îngrijoraţi, decât speriaţi.

Mutul mai bău un căuş cu apă, apoi privi atent şi celelalte lucruri din jur. Nu-şi ascundea mâna cu inele, de parcă nu i-ar fi păsat că-i văzut.

— Bine, spuse Borovik, după ce se gândi un timp la spusele lui Matravik. Poate că ai dreptate cu inelele. Şi mie mi-ar fi luat minţile o asemenea bogăţie… Dar nebunia nu poate face un mut să vorbească. Aşa că, până la urmă, înclin să cred că are dreptate vărul tău: probabil că-l posedă un demon. Ştim cu toţii că prin pustiu colindă asemenea divinităţi minore, răutăcioase şi dornice să-şi bată joc de oamenii mai neajutoraţi. Eu zic să-l legăm pe sărmanul Tarabilius şi să-l ducem într-un templu, ca să-l îngrijească preoţii şi să scoată demonul din el.

— Şi să-i luăm inelele alea, să le vindem unui neguţător de bijuterii şi să împărţim banii între noi, spuse cu lăcomie în glas Matracik.

— Pentru ce să împărţim banii? se miră sincer Borovik. E sclavul meu, iar legea spune că tot ce agoniseşte un sclav aparţine stăpânului său…

— Atunci n-ai decât să-l legi singur, dacă-i sclavul tău, îi replică plin de răutate Matracik. Să vedem dacă o să te descurci…

Borovik rămase un timp pe gânduri, nefiind sigur cum să procedeze. Pe de o parte, nu vedea de ce ar trebui să împartă banii cu toţi terchea-berchea. Pe de altă parte, s-ar putea să aibă nevoie de ajutor… Dar dacă avea de-a face cu un demon, la ce i-ar fi fost de folos o şleahtă de meseriaşi?

Aşa că decise să se lămurească mai întâi cu cine avea de-a face şi abia după aceea să vadă ce avea de făcut.

— Tarabilius, dragul meu, ce-i cu tine? întrebă el, cu

glas mieros. Ce ţi s-a întâmplat? Te-a bătut soarele în creştet şi te-ai încins, de bei atâta apă pe nemâncate?

Sclavul se întoarse către el şi-l privi plin de curiozitate dispreţuitoare, aşa cum te uiţi la o gânganie bizară, înainte s-o striveşti sub talpă, apoi întrebă:

— Nu m-ai recunoscut? Nu m-aţi recunoscut niciunul dintre voi?

— Sigur că te-am recunoscut, replică enervat Matracik. Eşti Tarabilius cel mut, sclavul lui Borovik. Şi, apropo de asta, dacă eşti mut, cum de vorbeşti?

— Probabil că-i ventriloc, îşi dădu cu părerea Matravik. Nu-mi dau seama de ce şi-a ascuns talentul ăsta până acum şi a preferat să sape gropi, în loc să ducă o existenţă plăcută de artist de circ…

— Probabil pentru că-i nebun, decise atotştiutorul Matracik. Ce te aştepţi de la un nebun? Cum să ştie un nebun ce-i bine pentru el şi pentru stăpânul lui?

— Bine că le ştii tu pe toate! se enervă Borovik. Şi ai grijă cum vorbeşti despre sclavul meu, că, dacă mă scoţi din sărite…

Poate că meseriaşii s-ar fi certat mult şi bine, dacă sclavul cel mut n-ar fi răcnit furios, cu glas tunător, ce păru că răsună peste întregul pustiu, făcându-i pe toţi să tacă, speriaţi:

— Chiar nu m-aţi recunoscut niciunul?

Glasul acela dezvăluise o furie indescriptibilă, dar şi o dezamăgire cumplită. Meseriaşii se uitau la mut tremurând, pricepând în sfârşit că aveau de-a face cu o făptură mult mai puternică decât sclavul Tarabilius.

În cele din urmă, Matracik, pe care îl mânca limba şi care era suficient de nătărău ca să nu-i pese de urmări, spuse cu obrăznicia sa obişnuită:

— Nu te-am recunoscut. Cine eşti, de te-ai aştepta să fii recunoscut de nişte oameni simpli, de la marginea lumii, ca noi?

— Sunt Inutomeh, răspunse mutul cu tonul pe care-l folosesc învăţătorii când vor să ajute un elev mai încet la minte.

Meseriaşii se priviră între ei, iar Borovik răspunse în numele tuturor:

— N-am auzit niciodată acest nume. Nu înţelegem ce înseamnă el pentru tine, nici în ce chip poţi să vorbeşti. Aş zice, Tarabilius, că-i momentul să încetezi cu asemenea şarade şi să-ţi vezi liniştit de treabă…

— Să vă intre bine în cap, se răsti mutul. Nu sunt Tarabilius ăla de care tot pomeniţi. Folosesc pentru moment trupul său, dar eu sunt marele rege Inutomeh, cel mai puternic vrăjitor al tuturor timpurilor! Eu sunt regele din Takumeh! Îngenuncheaţi în faţa mea şi temeţi-vă! M-am întors din lumea morţilor ca să-mi iau regatul în stăpânire!

— Mărite, spuse Borovik, dacă trebuie, o să îngenunchem în faţa ta. Şi ne temem, pentru că nu-i lucru curat în toată treaba asta. Însă cred că ai greşit adresa. Nu numai că n-am auzit niciunul dintre noi de un rege – fie el mare sau mic – pe care să-l cheme Inutomeh, dar n-am auzit nici de vreun regat care să se numească Takumeh. Să ne fie cu iertare, că suntem oameni simpli şi proşti, dar cred că vorbeşti în dodii, Măria Ta!

— Ce-l tot măreşti atâta, se răţoi Matracik. Nu-i decât un sclav nebun şi ventriloc. Nu vezi că spune tot felul de aiureli? Dacă ar fi fost cu adevărat un rege revenit pe lumea noastră ca să-şi reocupe tronul, nu crezi că ar fi fost vorba de un rege şi de un regat de care să fi auzit şi noi?

Bărbatul mut care pretindea că este un rege reîntors

din lumea morţilor se înfurie vizibil. Figura i se strâmbă, iar ochii i se bulbucară, ameninţând să-i iasă din orbite.

— Tăceţi! Toţi! Imediat! Să nu mai îndrăzniţi să scoateţi o vorbă fără învoirea mea! Iar tu, obraznicule, spuse el, adresându-i-se lui Matracik, ţine-ţi gura până nu mă înfurii mai rău! Să nu vă clintiţi, să nu respiraţi până nu vă permit!

Lucrurile se precipitară. Fără să-şi dea seama, toţi meseriaşii înlemniră şi-şi ţinură răsuflarea. Cu excepţia lui Matracik, care se apucase cu mâna de buze şi le strângea din răsputeri. După care înlemnise şi el, ca toţi ceilalţi.

Sclavul cel mut se gândi un timp, plimbându-se nervos de colo-colo. Apoi se lumină la faţă şi se întoarse către meseriaşii care se învineţiseră la faţă:

— Poate că nu-i vina voastră. Poate că a trecut prea multă vreme, unele lucruri au fost uitate, unele denumiri s-au schimbat…

Apoi păru că-şi dă seama că exista pericolul să nu mai aibă cu cine să discute şi făcu un semn de lehamite cu mâna:

— Vedeţi ce puteţi să păţiţi dacă mă supăraţi? Bine, vă dau voie să respiraţi, cu condiţia să nu mai spuneţi prostii.

Meşteşugarii începură să gâfâie, îngroziţi. De data asta, până şi lui Matracik îi trecuse cheful de comentarii.

— De unde sunteţi voi, oameni buni? se interesă sclavul cel mut, vorbind fără să-şi mişte buzele. Explică-mi tu, că pari mai inteligent, i se adresă el lui Borovik.

Omul începu să-i explice din ce oraş erau, cu cine se învecina statul lor, se apucă să-i povestească despre imperiul latganilor, despre războaiele acestuia cu alte state şi imperii…

Şi vorbi, şi vorbi, în timp ce Tarabilius stătea şi se uita la el. În cele din urmă, Borovik termină cu explicaţiile sale

haotice, iar regele întors din lumea morţilor mărturisi, uluit:

— N-am auzit niciodată de o asemenea ţară. N-am auzit de oraşul vostru pârlit.

— Mărite rege, îşi permise să intervină Matracik (pe care, evident, îl mânca undeva, dar care învăţase totuşi că trebuie să fie politicos), poate că nu v-aţi întors în locul potrivit şi regatul domniei tale se află într-un alt colţ al lumii, unde lumea ştie cine aţi fost şi aşteaptă cu nerăbdare întoarcerea Măriei Tale…

Măritul rege fu gata să se enerveze din nou, apoi se stăpâni şi spuse cu năduf:

— Cum să nu mă întorc în locul potrivit, din moment ce am făcut rost de un trup nou la doi paşi de locul în care sunt înmormântat?

De data asta, meseriaşii se priviră uşuraţi: găsiseră o explicaţie.

— Adică vreţi să spuneţi că sunteţi cel pe care noi îl ştim sub numele de Blokan şi care şi-a avut mormântul în locul în care acum se află ruinele acelea? întrebă Borovik şi arătă spre coloanele din apropierea lor.

— Monumentul ăsta n-a fost ridicat pe vremea mea, spuse cu mâhnire Inutomeh. Blokan al vostru trebuie să se fi născut la mult timp după ce am murit…

Apoi regele se lumină la faţă:

— Cum spuneam, poate că denumirile s-au schimbat… Oraşul Zaaroba, capitala regatului Takumeh, capitala mea, se afla în vecinătate. Mormântul meu a fost clădit la două leghe de capitală, spre sud. Deci oraşul meu se găseşte la două leghe spre nord de locul în care ne aflăm! V-aţi lămurit? Hai, spuneţi-mi cât mai degrabă cum se cheamă acum oraşul meu iubit!

Meseriaşii se priviră între ei, se îndemnară din priviri

să răspundă… şi, în cele din urmă, Borovik îndrăzni să zică:

— Măria Ta, în nord se întinde deşertul. O săptămână de mers nu întâlneşti decât nisip purtat de vânt şi pietre sterpe. Nu numai că nu-i niciun oraş, nu numai că nu-s nici ruinele vreunuia, dar locul nu-i propice vieţii, aşa că-i greu de crezut să fi fost cândva vreun oraş acolo. Poate, cel mult, vreo aşezare de-o clipă, alcătuită din corturi din piele de cămilă, a nomazilor pustiei…

Inutomeh îl privi cu ciudă, ca şi cum omul l-ar fi contrazis fără niciun motiv:

— Ce mă iei pe mine cu aiurelile astea, cu aşezarea de corturi a nomazilor! Zaaroba era un oraş imens, plin de turnuri, minarete şi zigurate înconjurate de grădini înmiresmate! Fusese ridicat pe malurile fluviului Zaarob, de la care îşi luase numele. Peste fluviu fuseseră aruncate şapte poduri măreţe, ca să poată trece negustorii din întreaga lume cu mărfurile lor… Poate că oraşul a dispărut, că asta-i soarta oraşelor şi a tot ce construiesc oamenii, dar fluviul… fluviul trebuie să fi rămas.

— Mărite rege, se amestecă în vorbă şi Matracik, după cum v-a spus prietenul meu, nu-i niciun fluviu pe aici. Nici măcar un râu, nici măcar un amărât de pârâu. Nu-s decât pietre şi nisip. Poate că vor fi fost cândva pe aici ape şi oraşe, grădini şi poduri, dar acum nu-i decât pustiu.

Regele din vechime rămase un timp pe gânduri, apoi se lumină din nou la faţă:

— Deşi îmi vine greu să cred, pot totuşi accepta ideea că timpul nu iartă nimic. Încerc însă să-mi dau seama cât a trecut din momentul în care am părăsit această lume. Iată, pe vremea mea, pe valea fluviului Hatti – ăsta se afla undeva, la sud-vest de regatul meu… mai există încă fluviul ăla, care se varsă în mare printr-o deltă plină de bălării şi de peşti?

— Da, Măria Ta, există şi se cheamă tot aşa, se grăbiră să-i spună meşteşugarii, încântaţi că puteau să-i răspundă afirmativ măcar la o întrebare.

— Deci… pe valea fluviului Hatti ajunsese la putere o dinastie căreia îi trecuse prin cap că poate să ajungă nemuritoare ridicând monumente menite să reziste trecerii timpului. Au reuşit nebunii ăia să-şi ridice piramidele?

— Da, Măria Ta, îi răspunse imediat Matracik. A trecut vremea peste ele, oamenii le-au furat o mare parte din învelişul de marmură, dar monumentele rezistă încă. Sunt considerate o minune a lumii noastre.

— Hmmm… până şi piramidele au simţit trecerea timpului, oraşele au dispărut, fluviile au secat, lumea s-a schimbat din temelii… şi, cu toate acestea, eu am reînviat şi-mi vreau moştenirea! Ce ironie a sorţii, nu-i aşa? Vreau să devin regele unor oameni care n-au auzit de mine, care nu ştiu cât de puternic şi de nemilos am fost. Însă nu-i nimic, vor afla şi se vor teme de mine. Îşi vor dori să facă parte din tabăra mea, pentru că soarta celor care fac parte din tabăra adversă va fi jalnică!

Regele Inutomeh se plimbase de colo-colo, negăsindu-şi astâmpărul, prin faţa meseriaşilor, care rămăseseră ţepeni, neîndrăznind să se mişte, ca să nu-l supere şi să-i lase iarăşi fără răsuflare.

La un moment dat, păru că simţurile îi fuseseră biciuite de ceva anume, pentru că se opri şi se duse drept la magazia în care muncitorii îngrămădiseră lăzile cu bunurile vrăjitorului latgan. Se uită la lăzi, le pipăi, după care rânji cu oarecare tristeţe:

— Nu mi-am revenit pe deplin… Puterile mele sunt încă slabe, dar mi le voi întări în curând…

Apoi regele descoperi adăpostul ridicat de Borovik şi

de oamenii săi. Văzu umbra plăcută, covoarele moi… intră în adăpost şi se aşeză cu picioarele încrucişate, scoţând un geamăt de plăcere.

Apoi le făcu semn celorlalţi să ia şi ei loc. Oamenii se aşezară acolo unde se aflau, în praful drumului din faţa umbrarului, fără să se sinchisească de bătaia soarelui. La urma urmei, munciseră până atunci sub razele arzătoare, ca de obicei.

— Văd că nimeni nu-şi mai aduce aminte de mine, nici de regatul meu, spuse cu tristeţe Inutomeh. Asta demonstrează cât de trecătoare sunt bunurile lumeşti. Asta demonstrează cât de trecătoare e faima. Tot ce ai agonisit într-o viaţă se iroseşte cât ai clipi şi în urma ta nu rămâne decât praf şi pulbere…

Meseriaşii se mulţumiră să scoată mormăieli aprobatoare. Într-un fel ciudat, îl compătimeau pe cel întors din mormânt doar ca să descopere că nu-l aştepta nimic: nici bunuri, nici glorie, nici amintire. În acelaşi timp, se temeau de furia lui, care avea să izbucnească mai devreme sau mai târziu, şi erau îngroziţi la gândul că furia aceea putea să se reverse şi asupra unor victime nevinovate ca ei…

— Simt nevoia să-mi amintesc cine am fost, pentru că, descoperind că amintirea mea s-a şters din minţile oamenilor, încep să mă îndoiesc că am existat cu adevărat… De aceea vă voi spune povestea mea, ca să mă înţelegeţi. Ascultaţi cu atenţie.

Oamenii dădură din cap, fără să se gândească să se opună. Nu-şi dădeau seama, dar minţile lor fuseseră subjugate de Inutomeh şi îndeplineau întocmai ordinile lui, fie că fuseseră rostite, fie că fuseseră doar gândite.

— Cu multă, multă vreme în urmă – atât de multă încât deocamdată nu pot să număr anii care s-au scurs de atunci –

exista un rege fericit. Se numea Inutotah şi stăpânea un regat întins de-a lungul unei văi fertile, regat numit Takumeh. Supuşii săi erau bogaţi, puteau să-şi plătească dările fără niciun efort şi să le rămână şi lor suficient de mult ca să trăiască în belşug. Regele îşi gospodărea cu grijă veniturile, gândind că bunăstarea supuşilor ducea la bunăstarea conducătorului. Construia drumuri şi diguri pentru irigaţii, poduri şi cetăţi de pază la graniţă, asigura ordinea şi liniştea supuşilor săi. Era drept şi iertător, iar oamenii îl iubeau. Strânsese o grămadă de învăţaţi la curtea sa şi în palatul său era găzduită una dintre bibliotecile celebre din vremea aceea. Se înţelegea bine cu vecinii, pentru că nu râvnea la nimic ce aparţinea altora şi se pricepea să apere ceea ce îi aparţinea lui. Ca urmare, regatele alăturate încheiaseră alianţe cu statul său, pentru că regele Inutotah era om de onoare şi-şi respecta întotdeauna cuvântul. Se părea că nu numai oamenii îl iubeau, ci şi zeii, pentru că aceştia îi dăruiau vreme bună şi plină de rod, pace şi negoţ fructuos, împăcare între supuşi şi mulţumire sufletească. Regele se căsătorise cu fiica unui rege la fel de înţelept ca şi el, iar alianţa dintre statele lor adusese vremuri fericite în toată regiunea.

Deşi fusese o căsătorie politică, regele şi regina descoperiseră că aveau suflete pereche, ca urmare se iubiseră şi aflaseră împreună o fericire pe care puţini oameni o găsesc…

Inutomeh se opri din povestit, iar pe obraz i se scurse o lacrimă grea, ca durerea provocată de aducerile aminte.

— Dar nu despre regele Inutotah vreau să vă povestesc, ci despre fiul său, Inutomeh. Născut din iubire şi înconjurat de iubire, prinţul avusese parte doar de fericire. Cei mai mari savanţi şi filozofi ai vremurilor sale îl

învăţaseră tot ce ştia neamul omenesc. Generali din întreaga lume îi arătaseră ce înseamnă tactică şi strategie, cum se mânuiesc armele de toate felurile şi cum se câştigă încrederea soldaţilor, astfel încât aceştia să fie gata să-şi dea viaţa pentru tine în bătălie. Artişti din întreaga lume îi bucuraseră simţurile cu priceperea lor. Supuşii îl preţuiau şi-l considerau un fiu demn de tatăl său, aşa că atunci când regele şi regina au murit, la o vârstă înaintată, oamenii i-au jelit aşa cum se cuvenea, ca pe nişte conducători buni şi cu suflet mare, dar nu au fost îngrijoraţi, pentru că ştiau că pe tron va urca un rege la fel de bun ca şi părintele său.

Regele tăcu din nou, apoi oftă:

— Poţi să-ţi dai seama cât de fericit ai fost, dar niciodată nu-ţi dai seama cât de fericit eşti. Pentru că, atunci când o ai, fericirea ţi se pare o stare normală care o să dureze până la sfârşitul lumii. Abia după ce a dispărut începi să-ţi dai seama ce ai pierdut. Doar după ce ai irosit-o înţelegi că a fost o stare trecătoare şi că viaţa nu are doar o faţă…

Inutomeh privi cerul, pe care începuseră să se strângă stele, ca găinile ce se adună pe înserat în curtea lor, şi-şi contiuă povestea:

— Deci prinţul urcase pe tron şi toată lumea se aştepta să urmeze măcar vremuri la fel de bune ca pe timpul tatălui său, dacă nu mai bune. Iar mersul lucrurilor dădea dreptate aşteptărilor. Recoltele erau bune, negoţul aducea venituri bogate, meşteşugarii umpleau pieţele cu produsele lor şi toată lumea recunoştea că ţara nu se mai bucurase niciodată de un asemenea belşug…

Însă, după cum v-am spus, fericirea nu durează până la sfârşitul lumii. Poate că zeii vor să ne amintească faptul că bucuriile vieţii ne sunt dăruite din mila lor şi că starea noastră naturală este cea de suferinţă, poate că în prostia

noastră facem sau spunem lucruri ce-i supără pe stăpânii destinelor noastre şi ei hotărăsc să se răzbune… Motive sunt multe şi doar rareori explicaţiile sunt evidente… Poate că supărarea zeilor e justificată. Oamenii sunt trufaşi şi li se pare că li se cuvine totul. Rareori – şi, de obicei, când e prea târziu – îşi dau seama că existenţa lor depinde de soartă, de jocul de zaruri al stăpânilor lumii, că suferinţa lor e un motiv de amuzament pentru zeii nemuritori şi nepăsători. Totul e nimicnicie, totul e sortit uitării şi menit să dispară de pe faţa pământului. Din pulbere am fost făcuţi şi în pulbere aveam să ne întoarcem, gemu regele, îndurerat. Trufia ne face să credem că suntem egalii zeilor, iar când năpasta se abate asupra noastră, suferim mai mult decât am face-o dacă am fi înţeles corect mersul lucrurilor.

Glasul lui căpătase nuanţe stridente, ca şi cum ar fi fost gata să înceapă să urle, de furie sau de durere. Ca şi cum ar fi înţeles anumite lucruri prea târziu, iar acum regreta că le înţelesese… Apoi regele rămase tăcut, cu capul plecat, mult timp, de parcă ar fi uitat unde se afla. Sau, poate, obişnuinţa de a fi singur şi de a vorbi de unul singur, fără să aibă cine să-l asculte, căpătată după milenii petrecute în mormânt, îl făcuse să nu mai ştie să poarte o conversaţie normală. Borovik se întrebă în sinea sa (tremurând la gândul că regele reînviat ar fi putut citi ceea ce-i trecea prin cap) dacă Inutomeh se ţicnise stând atâta vreme în lumea morţilor sau dacă nu cumva căpătase o doză de nebunie de la cel căruia îi luase trupul.

În cele din urmă, Inutomeh clătină din cap puternic, ca şi cum ar fi vrut să scuture din minte anumite amintiri, privi din nou luna, care crescuse pe cer ca şi cum s-ar fi hrănit cu bezna deşertului, şi-şi continuă povestea:

— Regele cel nou se dovedise înţelept în tot ceea ce

făcea. Iar zeiţa norocului părea să se fi îndrăgostit de el. Căci atunci când Inutomeh a hotărât că venise timpul să se căsătorească, a găsit de îndată o regină potrivită pentru el şi pentru regatul său: o prinţesă frumoasă şi înţeleaptă, singura fiică unui rege puternic din vecinătate, care voia să-şi lase regatul moştenire nepotului pe care avea să i-l dăruiască odrasla sa. Şi totul părea să vestească un viitor fericit, toţi păreau convinşi că vor urma vremurile de aur, despre care se vorbea în cânturile din vechime…

Iar când regina dădu naştere unui prinţ zdravăn şi vioi, bucuria celor două regate care aveau să alcătuiască în curând un imperiu puternic a fost atât de mare, încât nici nu putea fi descrisă.

— Mi-e greu să vă explic starea mea de spirit de atunci, spuse Inutomeh, cu alt ton, unul prin care se implica emoţional, vorbind despre el însuşi, nu despre o poveste din vechime. Mi-e greu să cred că am avut cu adevărat parte de atâta bucurie şi că nu-i vorba doar de închipuirea mea. Credeţi-mă, nu există nimic mai preţios decât iubirea, chiar dacă te bucuri de ea doar un timp limitat.

Apoi tăcu o clipă, după care reveni la tonul detaşat, de mai înainte.

— Dar, vai, probabil că norocul regelui o făcuse geloasă pe zeiţa care-i dăruise până atunci numai reuşite; sau poate că acesta-i mersul lumii şi după vremuri bune vin vremuri îngrozitoare, pentru ca echilibrul sorţii să fie păstrat. Însă, indiferent de motiv, asupra regatului Takumeh şi a tuturor statelor din jur se abătu o molimă îngrozitoare, care ucise în câteva zile mai mult de jumătate dintre locuitori.

Regina şi prinţul au fost printre primele victime ale epidemiei. Poate vă închipuiţi că pierderea lor m-a zdruncinat atât de puternic, încât mi-am pierdut minţile şi

am încercat să-i readuc, prin intermediul magiei, din lumea morţilor.

Nici vorbă de aşa ceva. Durerea pe care am simţit-o a fost atroce, dar n-am avut timp să sufăr. Molima a dat peste cap mecanismul funcţionării statului. Cineva trebuia să aibă grijă ca supravieţuitorii să facă ceea ce era nevoie în acele momente: să strângă şi să ardă cadavrele, să aprovizioneze oraşele, să stârpească jafurile şi răscoalele… Un conducător nu are timp de suferinţă şi de jelit în vremuri de restrişte.

Aşa că am plâns după fericirea pierdută doar în puţinele clipe în care îmi permitea datoria.

Apoi lucrurile s-au complicat şi mai mult.

Profitând de haosul produs de molimă, un vrăjitor venit din ţările de dincolo de mare a cucerit puterea în Galereea, o ţărişoară măruntă de pe litoral. Folosindu-şi talentele oculte şi beneficiind de faptul că oamenii erau prea descurajaţi de tragedia pe care o înduraseră ca să mai aibă chef să lupte împotriva unor forţe pe care nu le înţelegeau, vrăjitorul Akulim… Aţi auzit vreodată de el? întrebă regele întors din cealaltă lume.

— N-am auzit niciodată, Măria Ta, îl asigurară de îndată meseriaşii.

— Nu-i niciun basm, nicio legendă legate de numele lui? insistă Inutomeh.

— Nimic, Măria Ta!

— Bine. Atunci, să revenim la povestea noastră. Akulim convinsese locuitorii din Galareea să-l proclame rege, făgăduind că va opri răspândirea bolii. Recunosc că îşi respectase făgăduiala. Cunoştinţele sale medicale erau extraordinare, iar magia folosită de el nu semăna cu ceea ce se văzuse în partea aceea a lumii. Adusese linişte şi alinare în oraş, iar locuitorii îi erau recunoscători. La urma urmei,

nimănui nu-i pasă de mijloacele folosite de cel care ţi-a salvat familia de la moarte. Dacă vrăjitorul de peste mări s-ar fi oprit atunci, ar fi rămas în istorie drept un mare binefăcător. Dar, fie că avusese gânduri ascunse de la început, fie că puterea i se urcase la cap, Akulim a dorit să cucerească toate ţările din zonă. Molima se potolise, oamenii îşi îngropau şi-şi jeleau morţii, nimeni nu avea chef de un rege străin şi, în general, lumea considera că nu era momentul potrivit pentru războaie şi cuceriri. De parcă indivizii care porniseră la cotropiri dăduseră dovadă vreodată de decenţă şi respectaseră vreodată suferinţa altora! Oricum, pretenţiile lui Akulim au indignat pe toată lumea, iar regii din apropierea mării au alcătuit o coaliţie menită să-l izgonească pe venetic. Şi-au strâns trupele şi au pornit „să-l arunce în marea de dincolo de care venise", după cum spuneau conducătorii acelei alianţe.

Din nefericire, conducătorii aceia ignoraseră puterile vraciului. El a început prin a abate asupra armatei inamice negură şi uragane, încât trupele s-au risipit şi s-au rătăcit prin locuri pe care ar fi trebuit să le cunoască foarte bine. Apoi soldaţii rămaşi au fost cuprinşi de o panică atât de cumplită, încât şi-au ucis comandanţii care încercau să-i împiedice să fugă.

În cele din urmă, oastea vrăjitorului a pornit la atac. Din ea făceau parte căpcăuni, uriaşi, animale îngrozitoare, de care nu mai auzise nimeni, precum şi soldaţi monstruoşi, oameni cu trei mâini şi cu două capete, mult mai înalţi şi mai puternici decât cei obişnuiţi. Nimeni nu ştia de unde strânsese vrăjitorul Akulim armata aceea, dar soldaţii alianţei au depus armele de îndată ce au zărit-o. Iar oraşele îşi deschideau porţile, unul după altul, şi-i jurau credinţă veşnică lui Akulim.

O clipă, m-a bântuit gândul să-i cedez puterea vrăjitorului, să renunţ la regat şi la puterea lumească, să mă retrag în munţi, ca un schimnic, şi să-i jelesc în linişte pe cei dragi. Dar atunci a sosit o delegaţie din regatul socrului meu. Şi el, şi soacra mea muriseră din cauza molimei. Iar locuitorii regatului considerau că statul fusese moştenit, conform înţelegerii de la căsătorie, de către fiul meu; dar, întrucât murise şi acesta, regatul îmi revenea mie, pentru că legea, în indiferenţa ei faţă de durere, prevede nu numai că fiul îşi moşteneşte părintele, ci şi că tatăl îşi moşteneşte fiul…

Oamenii aceia, ameninţaţi de haos şi războaie civile, veniseră la mine ca la ultima lor salvare. Şi atunci, emoţionat de încrederea lor, am hotărât să lupt împotriva lui Akulim.

Cum puteai să lupţi împotriva unui vrăjitor?

Doar prin vrăjitorie.

Am căutat în biblioteca palatului tomurile despre ocultism şi le-am studiat în grabă. Iar ceea ce am descoperit m-a umplut de încredere.

Akulim nu era atât de puternic pe cât crezusem. Vrăjile folosite de el erau cele dintr-un manual pentru începători. Numai că un asemenea manual se găsea greu (pentru că erau doar patru sau cinci în întreaga lume), iar deţinătorul unei asemenea cărţi era cu adevărat puternic faţă de cei care nu aveau niciun fel de cunoştinţe vrăjitoreşti.

M-am mulţumit să învăţ în grabă tot ce-mi trebuia ca să contracarez puterile vraciului venit de peste mare, am mai căutat într-un volum descântece şi blesteme de care Akulim nu avea habar şi, astfel pregătit, i-am ieşit în întâmpinare cotropitorului, însoţit doar de un grup redus de oşteni.

L-am aşteptat la graniţa regatului meu cel nou, pe o înălţime de pe care puteam să supraveghez drumurile

dinspre mare.

N-am avut mult de aşteptat.

S-a auzit mai întâi o zarvă mare, de parcă s-ar fi apropiat un stol imens de gâşte. Apoi zarea s-a întunecat, pentru că la orizont s-au ivit – cât vedeai cu ochii – dihănii uriaşe, ce păreau că se înalţă până la cer.

Ştiam că nu existau în realitate, că erau iluzii perfect construite, menite să-i sperie pe cei care ar fi îndrăznit să opună rezistenţă.

Şi am rostit o contravrajă, care să înlăture efectele vrăjii lui Akulim.

Peste câmpia din faţa mea s-a aşternut tăcerea.

Dihăniile uriaşe au dispărut, iar pe drumul ce se întindea către mare a rămas un singur călăreţ.

Vrăjitorul a înţeles într-o clipă că avea de-a face cu cineva mai puternic decât el, dar nu s-a dat bătut. A încercat alte şi alte vrăji: a chemat în ajutor şopârle zburătoare, care scuipau foc – le-am transformat în cenuşă ce-a fost spulberată de vânt; a scos din nimic o armată nenumărată, îmbrăcată în zale de bronz şi înarmată cu lănci de şapte stânjeni – am aruncat asupra ei o oaste la fel de numeroasă, compusă din giganţi înarmaţi cu topoare mari cât o căruţă, care au măcelărit fără osteneală armata vrăjitorului; a încercat să aducă uragane şi cutremure, să întunece ziua, ascunzând lumina soarelui – am contracarat de îndată orice iniţiativă a sa.

Şi, după ce m-am plictisit de joaca aceea de-a pisica şi şoarecele, am aruncat asupra lui un blestem care i-a înlemnit mâinile şi gura, împiedicându-l astfel să-şi mai folosească arta.

Atunci – doar atunci – m-am apropiat de el şi, fără să descalec de pe armăsarul meu de rasă, am scos sabia din

teacă şi i-am zburat capul de pe umeri.

Şi aşa s-a terminat cu vrăjitorul şi cu încercarea sa de a cuceri pământurile noastre. Pacea a revenit, iar oamenii, ca nişte câini bătuţi, au început să-şi lingă rănile.

Încetul cu încetul, durerile s-au potolit, viaţa şi-a continuat cursul, lumea a început din nou să construiască, să cultive, să se bucure de viaţă, să întemeieze familii şi să aibă copii…

Încercam să fiu tot timpul ocupat, ca să nu am timp să mă gândesc la ceea ce pierdusem şi nu aveam să mai recapăt niciodată.

Şi mi-a trecut prin minte că, dacă un vrăjitor mărunt şi fără o cunoaştere aprofundată a artei putuse să devină atât de periculos, atunci unul cu adevărat priceput ar putea să ne pună călcâiul pe grumaz fără nicio greutate.

Am încercat să-i găsesc pe acei profesori ai mei care studiaseră ştiinţele ascunse, dar am descoperit că timpul şi epidemia îi şterseseră pe toţi din lumea celor vii. M-am străduit să descopăr în ţări îndepărtate maeştri care să mă ajute să mă împotrivesc vreunui cuceritor şcolit în ale magiei. N-am găsit niciunul demn de încredere.

Atunci am început să studiez eu însumi tomurile găsite în biblioteca alcătuită de părintele meu.

Încetul cu încetul, puterile mele au devenit tot mai mari, iar priceperea şi cunoştinţele mele le-au depăşit pe cele ale vechilor maeştri.

Am căutat şi alte tomuri, am discutat cu învăţaţi din alte ţări, am făcut eu însumi experienţe pe care nu îndrăznise nimeni să le facă.

Şi am descoperit taine neştiute de nimeni altul.

Iar odată cu ştiinţa am căpătat ambiţii pe care nu le avusesem. Pentru că ştiam, pentru că puteam să fac lucruri

la care nu se gândise nimeni. Aveam să aduc oamenilor vremurile de aur ale fericirii şi împlinirii.

Am început prin a alcătui o armată invincibilă, alcătuită din voluntari care-mi erau credincioşi. Îi numeam „capete-de-berbec", pentru că purtau pe cap coifuri masive de bronz, împodobite cu coarne mari, răsucite precum cele de berbec. Soldaţii mei atacau în formaţie strânsă, alergând cu capetele plecate – protejaţi de armuri de bronz şi de vrăjile mele – spre inamic, izbind cu coarnele în scuturi şi armuri şi doborând totul în calea lor.

Am mai alcătuit un corp de administratori cinstiţi şi devotaţi statului… apoi am început să cuceresc statele din jurul regatului meu, impunând legile gândite de mine.

Continuam să studiez arta magiei, pentru că descoperisem undeva, într-un tom găsit întâmplător în ruinele unui palat ce fusese jefuit cu mulţi ani în urmă, că exista o soluţie pentru obţinerea nemuririi.

Am căutat să găsesc confirmarea celor din tomul unic, am cerut părerea unor mari învăţaţi şi am studiat inscripţiile din ruine provenind din vremuri imemoriale.

Iar concluzia a fost una singură: da, în volumul acela unic se spunea adevărul.

Exista o metodă de a deveni nemuritor, adică de a reveni în lumea celor vii după ce ai pătruns dincolo de hotarul dintre lumi.

Pentru asta trebuia să îndeplineşti o mulţime de lucruri şi, mai ales, trebuia să ai răbdare.

Însă, din moment ce ştiam cum să mă întorc din lumea morţilor, nu mă grăbeam în niciun fel să mă duc spre ea. Aşa că, din clipa în care am aflat ceea ce mă interesa, mi-am dedicat toată energia întăririi statului pe care-l construisem.

Am fost, după toate criteriile omeneşti, un rege bun,

care merita să rămână în amintirea urmaşilor. Iar atunci când a venit momentul să părăsesc lumea aceasta, am făcut tot ce era necesar întoarcerii mele. Şi acum voi îmi spuneţi că nimeni nu-mi mai ştie numele, că nimeni n-a auzit de regatul meu şi de capitala sa… Şi atunci, vă întreb cu mâhnire dacă a meritat să mă întorc din lumea de apoi…

— A meritat, Măria Ta, spuse o voce calmă. Noi ştim cine eşti şi te-am aşteptat răbdători.

Regele reînviat întoarse capul către locul din care venise glasul. Odată cu el se întoarseră şi meşteşugarii aflaţi sub vraja lui.

Sub lumina puternică a lunii se vedea că locul de popas pregătit de Borovik şi de meseriaşii lui fusese înconjurat de vreo sută de indivizi înarmaţi până-n dinţi, călare pe dromaderi negri ca miezul nopţii.

Veşmintele lor largi, de culoare albastră, precum şi turbanele înfăşurate în jurul creştetului şi care le acopereau partea inferioară a feţei, arătau că bărbaţii aceia făceau parte din tribul barobarilor.

Meşteşugarii încremeniră de spaimă, dar teama li se împuţină când văzură că borobarul care vorbise sărise de pe cămilă şi-şi descoperise faţa, lăsându-l pe cel ce locuia în trupul sclavului mut să-i vadă trăsăturile.

De undeva, din interiorul lui Tarabilius, o voce exclamă surprinsă:

— Kaduteh! Prin ce minune ai supravieţuit?

— Măria Ta, eu sunt al o sută şaptezeci şi treilea purtător al acestui nume, urmaş peste ani al nevrednicului tău slujitor din timpul vieţii tale. Noi nu te-am uitat şi am ştiut că o să te întorci. Avem totul pregătit pentru întoarcerea ta deplină şi pentru refacerea puterilor Măriei Tale. Ţi-am auzit chemarea şi ne-am grăbit să-ţi răspundem.

5

Taravik se odihnise cât se odihnise, apoi se plictisise să lenevească. Un bărbat trebuia să-şi câştige pâinea cu sudoarea frunţii şi să stea cât mai puţin acasă. Aşa că ieşi în oraş, să vadă care mai e mersul lumii şi să caute ceva de lucru. Nu pentru că ar fi avut nevoie de câştig – banii pe care-i avea la Morbik îi ajungeau ca să trăiască bine un timp îndelungat – ci pentru că nu putea sta locului. Şi simţea nevoia să fie în centrul atenţiei, să fie apreciat şi lăudat, aşa cum se întâmpla când ducea la capăt vreo misiune periculoasă.

Se duse direct în bazar, la negustorii pentru care lucrase până atunci. Negustori de parfumuri şi de pietre preţioase.

— Bravo, Taravik, îi spuse Bornilik, unul dintre clienţii săi obişnuiţi. Ai fost singurul care ai apărat onoarea oraşului. Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta. Bravo!

— Ai ceva pentru mine? îl întrebă Taravik, măgulit.

— Deocamdată n-am nimic. Ştii, latganii au organizat curse regulate, în fiecare zi se duc în alt oraş…

— Am auzit…

— Şi e mai ieftin să-mi trimit pachetele prin intermediul lor. Şi ajung mai iute. Şi mai sigur. Nu ştiu dacă ai aflat, dar nişte golani din Palakinta au încercat să jefuiască barca…

— Bănuiesc că-şi blestemă şi acum ideea, mormăi Taravik.

— He, he, se hlizi Bornilik, sunt convins! Uite ce vreau să-ţi spun: latganii au pus mâna pe curieratul către oraşele principale. Nici măcar tu nu poţi să le faci concurenţă. Dar mai sunt şi alte oraşe, mai apar şi situaţii de urgenţă când nu

poţi să aştepţi o săptămână, până când şalupa o să plece într-o anumită direcţie, ca să-ţi trimiţi pachetul unde ai trebuinţă… Aşa că eu zic să ai răbdare, că o să se găsească şi pentru tine o bucată de pâine…

Cam acelaşi lucru îi spuseseră şi alţi muşterii.

Taravik nu putea să facă altceva decât să le mulţumească pentru bunăvoinţă şi să-i asigure că va fi întotdeauna gata să plece în cursă, în timp ce-i înjura copios în gând.

Îşi aminti că Morbik îi pomenise de un drum lung şi bine plătit. Se duse la bancher, care îl primi în timp ce număra fişicuri cu monede, ca de obicei.

— Da, afacerea e valabilă, dar ţi-am spus că mai ai de aşteptat, mormăi Morbik, în timp ce muta bani zăngănitori dintr-o pungă în alta. Când o să vină timpul, poţi să fii sigur că o să te anunţ. Ai încredere în mine, dacă nu era o chestie sigură, nici nu-ţi pomeneam de ea.

Şi-i făcu semn să-l lase în pace, că avea treabă.

Pe Taravik îl copleşise oboseala după atâta umblet zadarnic, îl năpădise amărăciunea văzând cât conta că-şi riscase viaţa de nenumărate ori pentru clienţii săi, pe care, în naivitatea sa, îi considerase mai degrabă prieteni decât muşterii. Recunoştinţă, amiciţie – vorbe goale în lumea afacerilor, îşi spuse el, simţind un gust de fiere în gură, pe care nu putea să-l scuipe, oricât de mult se străduia.

Intră într-o cârciumă, cu gândul să-şi clătească gura cu un vin dulce şi aromat.

Prăvălia era plină, ca de obicei, iar printre clienţi se aflau o mulţime de cunoscuţi, care-l primiră cu bucurie şi-l poftiră să se aşeze la masa lor.

— Trăiască Taravik, cel mai priceput curier din lume! strigă Gondimirk, meşter olar în timpul liber şi beţiv de soi

în rest (care moştenise un atelier ce funcţiona mai bine când nu dădea el pe acolo, aşa că familia îi oferise o sumă frumoasă, plătibilă zilnic, ca să vină cât mai rar pe la atelier); evident, Gondimirk era deja beat, dar avea o beţie veselă şi generoasă, aşa că hangiii îl primeau cu bucurie. Vino, dragul meu Taravik, să bei un pahar cu noi!

Taravik rânji, văzând amabilitatea sinceră a lui Gondimirk; se lăsă să cadă pe un scaun – care trosni din toate încheieturile sub greutatea sa – apoi sorbi o gură de vin. Însă, într-un mod ciudat, vinul i se păru acru şi, în acelaşi timp, amar, de parcă ar fi fost un amestec de oţet cu pelin. Înghiţi lichidul cu greu, apoi lăsă bărdaca pe masă.

Să fi fost o glumă proastă?

Trase cu coada ochiului la cei din jur – nimic suspect, comesenii îşi vedeau de băutura lor şi de poveştile pe care le începuseră înainte de sosirea sa. Gondimirk bea de zor şi nu-l mai băgă în seamă, lovit pentru moment de o melancolie blegoasă…

Decise să mai aştepte un pic, apoi să comande altă stacană, cu alt soi de vin. Poate că acela o să aibă un gust mai plăcut… Până atunci, trase cu urechea la ce pălăvrăgeau cei din jur.

— Balamik se hotărâse să-şi verifice afacerile din Parameea doar ca să fugă o zi de acasă, explica un individ gras şi chel. Se certase cu nevastă-sa – o ştiţi cu toţii pe Angaleea, aşa că înţelegeţi cum stau lucrurile…

— Cu Angaleea nu te cerţi, îl corectă un tip slab, cu părul cărunt. Ea se ceartă cu tine. Ea se ceartă cu toată lumea. Se zice că a încercat să se certe şi cu zeii, iar Khator cel negru a lăsat-o să-şi termine tirada, apoi i-a înlemnit limba…

— Aha, se vârî în vorbă un bărbat roşcat, cu barbă, dar

fără mustaţă. De atunci a apărut expresia „limbă de lemn”…

Hohotiră cu toţii un timp, apoi slăbănogul continuă:

— Vezi că ştii? Oricum, Angaleea s-a tăvălit pe jos, cerând îndurare prin mugete ininteligibile. A fost atât de caraghioasă, încât statuia zeului s-a zguduit de râs, iar Khator a iertat-o. N-a fost nevoie să-i spună ce-o să păţească dacă mai îndrăzneşte încă o dată să fie obraznică. Oricum, din ziua aia a fost de două ori mai certăreaţă cu oamenii. Aşa că îl înţeleg pe Balamik.

— Fiţi convinşi, îşi continuă explicaţiile individul cel gras, că ştiu din sursă sigură că Balamik nu intenţiona să-şi verifice afacerile cu adevărat. Le controlase cu vreo şase luni în urmă, când fusese în Parameea cu treburi serioase, iar de prăvăliile lui de acolo se ocupa fiul răposatului său frate, pe care-l considera om de încredere.

— Despre chestia asta cu oamenii de încredere pot să vă spun nişte poveşti de să vi se zburlească părul pe cap, mormăi Gondimirk, lăsând pentru o clipă stacana pe masă.

Dar, după ce se gândi câteva secunde, ajunse probabil la concluzia că stacana era mai interesantă decât povestea, pentru că trase o duşcă zdravănă şi uită complet că intenţionase să istorisească ceva.

Spre lauda mesenilor, trebuie să recunoaştem că ştiau cine plătea băutura, aşa că se întrerupseseră din pălăvrăgit ca să asculte ce avea de spus cel ce le era gazdă. Dar, văzând că lui Gondimirk îi trecuse pofta de povestit, îşi reluară conversaţia din punctul în care fusese întreruptă.

— A tulit-o de acasă în zori (considerând că merită să se trezească înainte să se lumineze de-a binelea, în schimbul unei zile fără Angaleea) şi s-a urcat primul în şalupa latganilor, ca să fie sigur că are locul rezervat, spuse plin de sine grăsanul cel chel. Şi a stat liniştit la taclale, în timp ce

corăbioara plutea pe deasupra deşertului, iar când lumea se pregătea să se aşeze la masă, pentru gustarea de dinainte de prânz, au ajuns cu bine în Parameea. Aşa că Balamik a fugit iute spre locuinţa nepotului său, să-l prindă la masă, pentru că aerul rece al deşertului îi făcuse o foame de nedescris…

— Las-o mai moale cu născocirile, se răţoi slăbănogul. Care aer rece al deşertului? De cum răsare soarele, aerul din pustiu e fierbinte ca acela dintr-un atelier de sticlărie. Noaptea, da, e rece de-ţi îngheaţă măduva în oase. Cât despre Balamik fugind să prindă lumea la masă, asta-i o născocire, individul ciuguleşte două fărâmituri de pâine pe zi şi un pahar cu lapte. L-am auzit eu cu urechile mele spunând că ar fi fericit dacă n-ar fi obligat să mănânce…

— Şi tu ce sari aşa, de parcă te-a muşcat un câine de buci? se vârî în vorbă şi roşcatul. Scamarik povesteşte frumos, e o adevărată plăcere să-l asculţi, ce dacă înfloreşte şi el lucrurile un piculeţ? Spune mai departe, Scamarik, nu te lua după prostul ăsta.

— Pe cine faci prost? răcni slăbănogul, ridicându-se în picioare.

— Pe tine, îi răspunse calm roşcovanul şi-i trânti un pumn în gură, de-l făcu să cadă lat pe podea.

Cârciumarul veni imediat, îl ridică de pe jos şi-l aşeză pe scaun, cu capul pe masă. În acelaşi timp, două slujnice umplură toate bărdacele de la masă, fie cu vin, fie cu bere, după voia mesenilor. Taravik profită de ocazie şi-şi schimbă bărdaca. Ceru nişte bere. În ciuda faptului că toţi ceilalţi sorbeau cu poftă şi lăudau băutura, lui nu-i plăcu cu niciun chip.

După ce-şi goliră stacanele, iar servitoarele se grăbiră să le umple din nou, mesenilor li se făcu iarăşi chef de poveşti, aşa că roşcovanul fu aprobat de toţi ceilalţi când

zise:

— Scamarik, dragule, spune-ne cum s-a terminat povestea lui Balamik. Deci a ajuns în Parameea şi a fugit să-l prindă pe nepotul lui la masă…

— Da, îşi aminti grăsanul, chiar aici ajunsesem. Numai că în timp ce intra pe uşă, lui Balamik i-a venit chef să se ţină de şotii, aşa că a trântit uşa de perete şi a răcnit în gura mare: „Control inopinat! Credeai că scapi, nenorocitule?" Nepotul lui, când l-a văzut şi l-a auzit, a dat ochii peste cap şi a căzut lat, iar nevastă-sa şi fiul lui cel mai mare (care îşi ajuta părintele în afaceri) s-au prăbuşit cu fruntea pe podea şi au început să se tânguie: „Iartă-ne, unchiule, dăm totul înapoi, cu dobândă! Am fost nişte tâmpiţi şi am crezut că n-o să ne prinzi niciodată!" Balamik a stat până spre seară, când şalupa a pornit spre casă, şi a verificat totul. A făcut ordine în afaceri, şi-a recuperat paguba, le-a tras o chelfăneală zdravănă vinovaţilor…

— Păi ziceai că nepotu-său căzuse lat, se vârî în vorbă slăbănogul cel cârcotaş, care îşi revenise după pumnul primit.

— Căzuse, că leşinase de emoţie, dar nu murise, că avea inima zdravănă, se grăbi să-i explice Scamarik (care se pare că era expert în explicaţii). Deci, cum vă spuneam, a făcut ordine, dar în timp ce pluteau spre casă, lui Balamik i-a venit o idee: dacă şi alţi nepoţi profitau de faptul că unchiul lor se afla la distanţă şi-şi făceau de cap? Aşa că s-a gândit să profite de cursa de a doua zi a şalupei şi să controleze ce se întâmpla cu afacerile lui şi în alte părţi. Plus că asta însemna încă o zi departe de Angaleea…

— Oameni buni, nu vă daţi seama că şmecherul ăsta îşi bate joc de voi? se indignă slăbănogul. Scamarik face reclamă latganilor – o reclamă neruşinată!

— Şi ce dacă? îi replică dezarmant Gondimirk. Ştim cu toţii că Scamarik face reclamă oricui îl plăteşte. Însă povesteşte atât de frumos, că ai impresia că e vorba de lucruri petrecute aievea…

— Povestea lui Balamik e adevărată, se apără Scamarik. L-am întâlnit aseară. Tocmai se întorsese din Alunta şi era foarte supărat. Nepoţii lui profitaseră de sufletul lui bun şi încercaseră să-l jefuiască. Dacă n-ar fi existat corabia latganilor, care să-l ducă iute până în oraşele alea (în care ar fi ajuns doar după trei, patru zile de mers călare pe o cămilă, şi numai în sezonul când merg caravanele într-acolo), n-ar fi aflat niciodată adevărul. Sigur că am înflorit un pic povestea, că aşa se procedează când faci reclamă cuiva, dar n-am exagerat nimic.

De aici încolo, lucrurile o luară razna.

Slăbănogul cel scandalagiu spuse furios:

— Reclamă faci în târg şi străinilor le spui poveşti pentru care eşti plătit, nu spurci cu ele bucuria prietenilor!

Pe Scamarik îl mâncă limba şi spuse ceva despre prieteni de conjunctură, care-şi amintesc de tine doar când faci cinste.

— Ce-ai zis? mârâi ameninţător slăbănogul.

— Ceea ce ai auzit foarte bine. Sau ai surzit pentru moment, aşa cum faci când ţi se aminteşte că ai de plătit vreo datorie?

Slăbănogul nu mai stătu pe gânduri şi-i dădu cu stacana în cap. Vasul de lut se sparse imediat, iar Scamarik nu păţi mare lucru, în afară că fu udat din belşug cu vin, spre amuzamentul celor din jur. Numai că slăbănogul nu a fost mulţumit de ceea ce păţise adversarul său, aşa că înhăţă de pe masă o altă stacană şi-i dădu şi cu asta în cap lui Scamarik. Grăsanul se prăbuşi cu ţeasta printre blide, în

uralele privitorilor. Toţi erau încântaţi de spectacol, cu excepţia celui căruia îi aparţinuse cea de-a doua bărdacă. Acesta era tocmai roşcovanul care-l trimisese în lumea viselor pe slăbănog, cu câteva minute mai devreme. Aşa că individul îşi repetă isprava, pocnindu-l din nou în bot pe slăbănog. Numai că acesta nu căzu cu capul pe masă, ca prima oară, ci ateriză pe o masă vecină, răsturnând blide şi ulcioare. Cei de la masa aceea – nişte cămilari zdraveni şi lipsiţi de simţul umorului – tăbărâră în grup peste cei de la masa lui Taravik, bătând fără discriminare pe toată lumea.

La început, Taravik stătuse liniştit. Nu prea înţelegea de ce erau toţi atât de certăreţi şi de puşi pe scandal, dar când un cămilar zdravăn şi negricios îl apucă de gât cu o mână, iar cu cealaltă îi sparse în creştet un ulcior cu bere, îl apucară năbădăile şi începu să-i pocnească pe toţi cei care îi stăteau în cale.

După un timp, furia i se mai potoli – efortul fizic îi făcuse bine, descătuşându-i energiile negative care se strânseseră în el – şi se uită în jur. Jumătate dintre combatanţi zăceau pe podea, scoşi din circulaţie. Restul se împărţise în două tabere, după criterii nu prea clare. Oricum, cămilarii şi o parte dintre clienţi îi împinseseră într-un colţ al cârciumii pe prietenii lui Taravik şi pe ceilalţi muşterii şi se pregăteau de asaltul final. Spărseseră o masă grea, din scânduri groase, şi-şi făcuseră din bucăţi un soi de bâte grele, tocmai bune de crăpat ţeste cu ele.

Taravik îşi aminti că a doua lui meserie era cea de caftangiu contractual. Decise să nu-şi facă meseria de ruşine şi năvăli asupra duşmanilor, făcând prăpăd în rândurile lor. Lucra metodic: un pumn în cap, un şut în boaşe, iar adversarul cădea lat, lăsând loc unei alte victime.

După un timp, decise că distracţia devenise cam

monotonă şi se hotărî să plece. Îl văzu în colţ pe Gondimirk – cherchelit şi râzând de unul singur – care nu părea să fie conştient de pericolul care-l ameninţa.

Îşi spuse că era bine să-l ia cu el şi să-l scoată la plimbare.

Următoarele zece minute au fost neclare pentru toată lumea: un vârtej de lovituri, de urlete fioroase, de văicăreli îndurerate şi de îndemnuri la luptă, adică un zgomot asurzitor care îţi nimicea puterea de judecată.

Taravik îşi spuse că era mai bine să nu gândească, pentru că aşa ceva era imposibil în balamucul ăla. N-a fost nevoie să se străduiască prea mult – oricum chestia cu gânditul era obositoare – şi se repezi apoi în vâltoare, împărţind lovituri în dreapta şi-n stânga, încasând şi el o grămadă de pumni în cap şi o mulţime de lovituri de ciomag în spinare. Dar, în cele din urmă, reuşi să ajungă la Gondimirk, îl înhăţă de brâu şi-l trase după sine spre uşa cârciumii.

Surprinzător, dar tentativa sa de evadare a fost încununată de succes, pentru că fusese singurul căruia îi trecuse prin minte să părăsească încăperea – ceilalţi erau prea încântaţi de bătaie ca să plece atât de devreme.

Odată ajunşi în stradă, Gondimirk păru că se trezeşte şi că redevine lucid. Se uită la el şi-i spuse cu o voce destul de inteligibilă:

— Să ai încredere în viitor. Totul o să fie bine. Eu beau şi ascult. Toţi cred că nu înţeleg nimic. Ba înţeleg mai multe decât îmi doresc să înţeleg. Hai să bem ceva, că mi s-a uscat gura şi mi s-a limpezit mintea. Şi până nu mă zăpăcesc la loc, o să-ţi spun ceva.

Lui Taravik nu-i ardea să asculte sfaturile unui beţiv, dar nici nu se îndura să-l părăsească pe tip în mijlocul

străzii. Îl conduse la un birt liniştit, se aşezară la o masă, comandă câte o stacană cu vin – însoţitorul său era cunoscut de toţi cârciumarii, aşa că birtaşul se grăbi să vină să-l servească personal – apoi trimise un băiat acasă la Gondimirk, ca să vină cineva, să-l ia şi să-l ducă la culcare.

Până să sosească ucenicii din atelierul de olărie ca să-şi preia meşterul, Gondimirk sorbi din vin – sorbi şi Taravik şi descoperi că băutura era gustoasă şi aromată, aşa că se întrebă dacă nu cumva împărţitul de pumni în dreapta şi-n stânga avea vreo legătură cu faptul că-i dispăruse amăreala din gâtlej. Gondimirk se uită la Taravik cu o privire ce începuse să se tulbure, apoi începu să vorbească:

— Acum lucrurile par limpezi. Toţi se grăbesc să-şi trimită pachetele cu mărfuri cu şalupa latganilor. Toţi ştiu că negustorul Bubulik a trimis un pachet în Casareea, să zicem. Toţi ştiu, în acelaşi timp, că negustorul Bubulik vinde opale. Deci pachetul trimis în Casareea nu poate conţine decât opale. Asta nu poate să însemne decât un singur lucru: cineva din Casareea vrea să cumpere opale. Păi cine ar vrea să cumpere o cantitate mare de opale? În Casareea nu-i decât un singur client serios: bijuterierul Morgantik, care creează chestii complicate şi minunate, pe care le vinde regilor din sud, pentru sume imense… Deci orice negustor serios care are opale de vânzare ar trebui să profite de informaţie şi să încerce să-şi vândă marfa lui Morgantik, eventual cu un preţ mai mic decât cel cerut de Bubulik. Tot ce ţi-am spus e o chestie ipotetică, sunt convins că m-ai priceput. Deci: dacă Bubulik vrea să-i vândă opale lui Morgantik fără să afle concurenţa, n-o să-şi trimită pachetul cu latganii, ci printr-un curier care o să plece noaptea, pe furiş. Iarăşi deci: dacă concurenţa află că Bubulik şi-a trimis opalele în Casareea, n-o să aştepte o săptămână, până la

următoarea cursă a şalupei, ci o să trimită mărfurile în aceeaşi zi, printr-un curier curajos…

— Adică, spui tu, trebuie să am răbdare, că o să am de lucru din belşug? întrebă neîncrezător Taravik.

— Exact, numai că viitorii tăi clienţi nu s-au lămurit încă de faptul că au nevoie de tine, dar n-o să dureze prea mult până să se lămurească, apucă să spună Gondimirk, înainte să soarbă din vin.

Pentru că, după ce bău, privirea i se înceţoşă, iar Taravik nu mai reuşi să scoată de la el vreo vorbă inteligibilă. Noroc că imediat după aceea apărură ucenicii olari – tipi solizi şi binevoitori – care îşi luară şeful pe sus şi-l duseră acasă.

Taravik îşi termină vinul şi plecă, după ce birtaşul îi spuse că băutura fusese trecută pe numele lui Gondimirk, care avea cont deschis la el şi plătea doar o dată pe lună.

Doar ca să se convingă – şi numai de aceea – Taravik intră în mai multe cârciumi şi bău câte o stacană zdravănă (uneori chiar două) de vin, ca să fie sigur că scăpase de amăreala din beregată. Nu-i era prea clar din ce motiv regăsise gustul plăcut al băuturii – dacă bătaia avusese vreun merit sau dacă spusele lui Gondimirk îi redaseră speranţa în viitor şi-l făcuseră să uite de amărăciunea dezamăgirii (dacă se gândea bine, parcă gustase din vin înainte să înceapă Gondimirk să vorbească, deci tot treaba cu bătaia fusese cea folositoare), dar nu-i păsa prea mult de cauză, ci se bucura de efect (temându-se, în acelaşi timp, că amăreala ar fi putut reveni).

Şi tot aşa, mergând din cârciumă în cârciumă, găsind pretutindeni un prieten cu care să schimbe o vorbă şi gustând băuturile, se pomeni că ajunse în târgul de lângă zidurile cetăţii, cel din care îi cumpărase Marieţei flori şi

zorzoane.

Îl cuprinse aşa, un soi de ameţeală plăcută, amintindu-şi cât de încântată fusese femeia de gestul său şi-şi aminti şi de spusele ei, care declanşaseră toată alergătura… „să-mi cumperi un ineluş oarecare, poate să fie de bronz”… şi-şi zise că nu-l dădeau banii afară din casă, dar nici atât de sărman nu ajunsese, încât să nu-şi poată satisface un capriciu.

Se uită pe tarabele cu flecuşteţe ieftine şi găsi repede ceea ce căuta: un inel de bronz, cu o floare de aramă, împodobită cu bucăţi de sticlă colorată. Se vedea că nu costa mult, dar avea o oarecare frumuseţe naivă şi sinceră, în ieftinătatea sa. Îl cumpără fără să stea pe gânduri şi fără să se tocmească, lucru care nu-i stătea în obicei. Cumpără şi o basma multicoloră, înveli inelul în ea şi se duse liniştit acasă, fără să se mai oprească prin cârciumi.

Marieţa tocmai se întorsese de la muncă, istovită, dar îi zâmbi, bucurându-se că-l revedea.

Atunci Taravik îi întinse darul, fără să scoată o vorbă.

Marieţa luă surprinsă basmaua, îşi dădu seama că-i învelit ceva în ea, o despături cu grijă şi găsi inelul. Începu să chicotească, de parcă ar fi fost o fetiţă, apoi scăpă o lacrimă… după care se uită la el zâmbind ciudat şi spuse cu un ton şi mai ciudat:

— Mare măgar eşti, măi Taravik, dar ai un suflet tare mare şi de aia te iubesc…

După care îşi puse inelul în deget şi-l răsuci în diferite feluri, admirându-l din toate direcţiile, de parcă ar fi fost împodobit cu nestemate adevărate.

— Ei bine, zise ea în cele din urmă, acum pot şi eu să mă duc la slujbă cu un inel pe deget, că n-am îndrăznit să-l arăt cuiva pe celălalt…

— De ce? se miră Taravik. L-am câştigat în cel mai cinstit mod cu putinţă şi ţi l-am dăruit din tot sufletul.

— Adică acum e al meu, indiferent al cui o fi fost înainte?

— Da, o asigură Taravik.

— Şi pot să fac ce vreau cu el?

— Păi dacă ţi l-am dat ţie, înseamnă că-i al tău, spuse Taravik, nedumerit. Dar credeam că-ţi place…

— Sigur că îmi place, tăntălăule. Numai că nu pot să umblu cu el pe stradă sau să servesc la mese, în cârciumă, pentru că e inel de oameni bogaţi, care – cum să-ţi explic – cere să se asorteze cu nişte haine, cu o coafură, cu… nu ştiu cum să-i spun…

— Cu o anumită atitudine, o ajută Taravik, care mai reţinuse şi el câte ceva din prelegerile lui Kostik.

— Exact. În plus, mi-e frică să-l las aici, în camera asta de han, unde poate să intre oricine…

— Păi… am putea să-l lăsăm în grija lui Morbik, îşi dădu Taravik cu părerea. Dar atunci nu prea ar mai fi al tău, dacă trebuie să-l vizitezi pe Morbik de fiecare dată când vrei să vezi inelul…

— Adică ai înţeles ce vreau să spun? Inelul ăsta nou e mult mai potrivit pentru mine, o să-l iau mâine la slujbă şi or să moară toate fetele de invidie…

— Şi cu celălalt ce-o să faci?

— Am o idee, dar o să te anunţ după ce o să mă mai gândesc. Oricum, nu-i treaba ta. Ai zis că-i al meu şi că pot să fac ce vreau cu el…

— Ai dreptate, cintezica mea. Nu-i treaba mea. Poţi să faci ce vrei cu el.

A doua zi, după ce se trezi şi descoperi că era singur – Marieţa plecase deja la slujbă – Taravik se gândi la cele ce i

se întâmplaseră cu o zi în urmă şi ajunse la concluzia că nu avea rost să caute de lucru în calitate de curier (dacă se lua după spusele lui Gondimirk, trebuia să mai aştepte). Pe de altă parte, îşi aminti cât de bine se simţise după ce împărţise scatoalce în dreapta şi-n stânga – şi cum îi dispăruse amăreala din beregată după aceea – aşa că îşi propuse să-şi folosească talentul de caftangiu.

Se duse în piaţa centrală, se aşeză într-un loc potrivit, la umbra unei arcade, şi atârnă deasupra sa o tăbliţă veche, pe care o păstrase întotdeauna printre lucrurile sale, indiferent de oraşul în care îl aruncaseră talazurile sorţii. Pe ea scria, cu litere mari, stacojii, ca să fie vizibile de departe:

CAFTANGIU CONTRACTUAL CALIFICAT
PLATA ÎN FUNCŢIE
DE DIFICULTATEA MISIUNII.

Se rezemă de arcadă şi aşteptă.

În piaţă era vânzoleală, oamenii umblau de colo-colo, cu treburi, dar aproape toţi zăboveau câteva clipe, ca să citească ce scria pe tăbliţă.

Unii chicoteau, dar cu grijă, să nu se supere individul cel zdravăn care stătea tolănit sub inscripţie, alţii deveneau brusc gânditori şi păreau că-şi fac socoteli complicate în timp ce mergeau mai departe încetişor…

— Maestre, şopti unul, aplecându-se spre Taravik, putem aranja ceva pentru ziua lui Morokan?

Adică peste trei zile, îşi spuse Taravik. Se ridică în capul oaselor şi răspunse, tot în şoaptă:

— Sigur că putem. Despre ce-i vorba?

— Un derbedeu care vine noaptea şi-i cântă sub fereastră chestii de amor cumnată-mii. Nu mă deranjează că-i face curte – e treaba lui şi a ei – dar face o gălăgie de nu

pot să închid ochii. Şi cântă din trei în trei nopţi, de mă apucă disperarea…

— Se vede că eşti nedormit, că eşti tras la faţă, îl compătimi Taravik. Sunt gata să te ajut. Păi o să ne întâlnim în ziua lui Morokan, când se înserează, chiar în locul ăsta. De acord?

— E perfect. Să plătesc un avans, ceva?

— Nu-i nevoie! Suntem oameni de onoare, îl linişti Taravik.

— Şi costul? întrebă viitorul client, puţin îngrijorat.

— Păi dacă o să fie singur, douăzeci de bănuţi. Dacă o să aibă şi însoţitori, câte zece bănuţi în plus de persoană, spuse Taravik şi, în clipa următoare, se temu că fusese prea lacom.

Dar individul rânji încântat şi-l asigură că o să plătească bucuros, după ce o să scape de curtezanul cel gălăgios.

Şi tot aşa, oamenii treceau, citeau anunţul, se gândeau că ar putea să aibă şi ei nevoie de un bătăuş, puneau întrebări, se interesau de tarife… şi, în general, spuneau că vor să se mai gândească… dar nimeni nu făcea o comandă clară, cu banii jos.

La un moment dat, un individ între două vârste se opri în faţa lui Taravik, trăgându-l după el pe unul ceva mai tânăr:

— Vezi că nu mint? Uită-te bine la el, ca să ştii cine o să te cotonogească dacă nu-mi plăteşti datoria!

Grozav, îşi spuse Taravik, oamenii găsiseră deja o cale să se folosească de el fără să plătească nimic…

— Eşti liber, meştere?

— Da, sunt, răspunse Taravik, uitându-se după cel care îi vorbise.

Vocea fusese ciudată, subţire, ca de copil…

Chiar era o voce de copil, pentru că în faţa sa stătea un băiat de vreo zece ani, un băiat dolofan, dar bine îmbrăcat. Un copil de om avut.

Taravik îi făcu semn să se aşeze lângă el, iar după ce puştiul se supuse, îl întrebă, încercând să rămână serios:

— Ai vreo comandă pentru mine?

— Da, îi răspunse băiatul. Vreau să-i tragi o bătaie zdravănă lui Murmurik. Pot să plătesc. Am bani şi o să fac rost de mai mulţi, dacă e nevoie.

— Şi cine-i acest Murmurik, pentru care eşti gata să-ţi cheltui averea? se hlizi Taravik.

— E un coleg de şcoală. E mai mare decât toţi copiii din clasă şi ne bate pe toţi, după cum are chef. Ne ia banii, mâncarea şi lucrurile care îi plac.

— Şi de ce nu-i spuneţi învăţătorului?

— I-am spus o dată, iar învăţătorul l-a pedepsit. Iar după aia, Murmurik ne-a bătut rău de tot şi ne-a ameninţat că ne omoară, dacă-l mai pârâm din nou…

— Nu te-ai plâns tatălui tău?

— Ba da, dar m-a sfătuit să mă descurc singur, pentru că, a zis el, „o să vină un moment în viaţă când n-o să mai pot să te ajut”. Aşa că am luat în continuare bătaie, până am auzit pe cineva povestind de anunţul tău.

Şi băiatul vârî mâna în buzunar, scoase câteva monede şi i le puse în palmă lui Taravik.

— Uite cinci bănuţi avans, mâine pe la prânz trec pe aici şi-ţi mai dau încă cinci. Te rog doar să-l snopeşti pe Murmurik în după-amiaza asta.

— Bine, spuse Taravik, încântat că totuşi câştigase ceva bani pe ziua aceea.

Nu-şi făcea iluzii că puştiul o să-i aducă a doua zi şi

restul, dar i se părea că făcuse o afacere bună. Aşa că întrebă:

— Şi unde pot să-l găsesc pe acest înspăimântător Murmurik?

— Îşi pierde vremea lenevind în faţa cârciumii de după colţ, îi răspunse băiatul (care, remarcă abia acum Taravik, nu-şi spusese numele). O să-l recunoşti uşor, e un tip înalt, roşcovan şi plin de pistrui.

Apoi se ridică, îl salută demn, dând din cap, după care plecă. Un viitor stâlp al societăţii, îşi spuse Taravik.

Se ridică şi el, îşi desprinse tăbliţa de pe perete, o puse în traista care-i atârna de umăr şi se duse după colţul străzii. Văzu de departe firma cârciumii (un catâr zâmbitor, cu o ulcică în copita din faţă) şi pe trotuar, la umbră, vreo doi, trei derbedei, care stăteau la taclale. Probabil că făceau diferite comisioane pentru clienţi sau îi jefuiau pe cei care se îmbătaseră… Oricum, puştii aveau mutre de indivizi care nu aveau să moară de bătrâneţe. Unul dintre ei, un găligan solid pentru vârsta lui, cu păr roşcat şi cu pielea acoperită de pistrui, părea să fie Murmurik. Merita să-i tragă o bătaie doar pentru că avea mutra antipatică pe care o avea, îşi spuse Taravik, apoi se întrebă: Taravik, dragule, chiar atât de rău ai ajuns, să baţi un copil care-i mult mai slab decât tine? Mai bine intră în cârciumă şi bea o bere… Da, da, du-te în cârciumă şi cheltuieşte banii pe care tocmai i-ai primit de la un alt copil, unul care-i bătut de derbedeul ăsta de care îţi e milă…

Se gândi şi se tot gândi, în timp ce soarele îl izbea puternic în creştet, şi până la urmă ajunse la concluzia că nu era în stare să bată un copil. Dar, ca să-şi merite banii, trebuia să-l sperie pe derbedeu atât de tare, încât să-i lase clientul în pace.

Bucuros că găsise o soluţie, se duse cu pas vioi spre

derbedeii tolăniţi pe trotuar şi întrebă:

— Care dintre voi e Murmurik?

— Eu sunt, jupâne, răspunse serviabil puştiul cel roşcovan şi se ridică iute. Ce dorinţă are Măria Ta? Vreo fată nurlie, nişte prafuri pentru visat, o licoare care să te transforme în armăsar cât ai bate din palme?

— N-am nevoie de aşa ceva, îi răspunse cu superioritate Taravik. Vreau doar să-i laşi în pace pe colegii tăi de şcoală. Dacă te mai atingi de vreunul, o să-ţi rup urechile!

— O să-i rupi urechile lu' mă-ta! îi ripostă imediat golanul, iar expresia de slugărnicie dispăru de pe mutra lui, fiind înlocuită de una de obrăznicie agresivă. Şterge-o de aici, boşorogule, până nu-l chem pe frate-meu mai mare, de o să te cotonogească până n-o să mai ştii cum te cheamă!

Taravik începu să întrevadă o soluţie, încât să-şi merite banii, dar să nu se înjosească bătând un copil.

— Vrei să spui că ai un frate mai mare?

— Am trei fraţi, nenorocitule! Oricare dintre ei te bate, chiar şi cu o singură mână! Dispari din locul ăsta cât mai poţi să mergi pe picioarele tale. Număr până la trei şi dacă mai eşti aici când am terminat de numărat, o să-mi chem fraţii!

— Adică vrei să spui că ştii să numeri până la trei? se minună Taravik. N-aş fi crezut!

Puştiul înjură, scuipă la picioarele lui Taravik şi intră în cârciumă.

După câteva secunde, din local ieşiră doi indivizi mătăhăloşi, care aveau în comun cu puştiul care le mergea alături doar mutrele vulgare şi părul roşu.

— |sta e! spuse băiatul, arătându-l cu degetul. M-a înjurat de mamă şi a vrut să mă bată!

Cei doi nu pierdură vremea, nu puseră nicio clipă sub

semnul întrebării spusele derbedeului, se repeziră pur şi simplu asupra lui Taravik, de parcă ar fi fost dornici să-l dea gata cât mai iute şi să se întoarcă la băutură.

Taravik nu se sperie. Mai văzuse din ăştia. Da, erau uriaşi, dar în masivitatea lor predomina grăsimea, nu muşchii. Şi era clar că nu avuseseră niciodată de-a face cu luptători periculoşi. Erau, ca şi fratele lor mai mic, nişte derbedei obişnuiţi să-i terorizeze pe cei lipsiţi de apărare.

Aşa că făcu un pas într-o parte, se feri de primul dintre ei şi-i trase celui de-al doilea un pumn în gură. Individul se împletici şi se lăsă într-un genunchi.

Taravik se întoarse spre celălalt frate. Acesta îşi terminase saltul într-un zid, dar se ridicase repede din praful străzii şi se năpusti din nou asupra lui Taravik, înjurând spurcat.

Caftangiul contractual se lămurise cu ce fel de luptători avea de-a face. Nu ştiau să se bată, nu aveau nici viteză, nici îndemânare, se bizuiau doar pe masivitatea lor. Erau în stare să încaseze o sumedenie de lovituri, doar ca să se apropie de tine şi să te dărâme şi să te strivească sub greutatea lor…

Taravik era solid şi părea greoi, dar, în realitate, alergătura neîncetată prin deşert îl transformase într-o maşinărie ce reacţiona iute, cu lovituri puternice. Şi, ca profesionist, ştia o grămadă de trucuri.

Aruncă o privire îndărăt şi văzu exact ceea ce se aştepta: puştiul cel obraznic se furişase în spatele lui şi se ghemuise, pentru ca Taravik să se împiedice de el şi să se prăvale pe caldarâm, atunci când fraţii lui cei mătăhăloşi aveau să se repeadă spre caftangiu.

Taravik se răsuci iute, îi trase puştiului un şut de-l aruncă la distanţă de un stânjen, unde rămase lat, şi se feri la timp de cei doi găligani.

Acum avea de-a face doar cu fraţii mai mari, aşa că se păzea de atacurile indivizilor şi-i pocnea fără încetare în bot.

Unul dintre fraţi păru că îndură mai greu loviturile neîncetate împărţite fără zgârcenie de Taravik şi se rezemă de peretele cârciumii, pentru a-şi recăpăta cât de cât forţele.

Taravik decise să dea dovadă de spirit sportiv şi să-l lase să-şi revină. Între timp, avea să se ocupe de celălalt frate, încercând să-i modeleze o figură mai simpatică.

În timp ce dădea lovituri cu grijă, ca să nu rămână fără niciun adversar până nu-şi revenea cel ce se rezemase de zid, se pomeni cu o izbitură puternică în ţeastă.

Cineva se furişase în spatele lui şi-l pocnise cu un par în creştet!

Treaba asta nu-i dăunase prea mult, pentru că, după cum obişnuia să spună Kostik, era tare de cap, iar o lovitură în plus sau în minus nu conta într-o încăierare.

Însă ideea loviturii mişeleşti, pe la spate, îl scoase din sărite într-un hal de nedescris.

Scoase un muget furios, de taur în călduri, se întoarse şi-l văzu pe individul care ridicase toroipanul, gata să-i mai articuleze una în cap. Taravik se repezi la tip, îl înhăţă de beregată cu mâna stângă şi-l strânse numai un pic, cât să i se înmoaie încheieturile şi să scape parul din mână.

Apoi, ţinându-l în continuare pe individ de gât, se întoarse spre celălalt adversar.

Acesta, văzând că lucrurile se încurcaseră şi că duşmanul lor părea că nu se sinchisise de lovituri de par în ţeastă, scoase un cuţit lung şi încovoiat, ca un iatagan.

În toată cariera lui de caftangiu, Taravik urâse două lucruri: loviturile mişeleşti pe la spate şi folosirea – la fel de mişelească – a cuţitelor într-o luptă cu pumnii. Aşa că furia i se dublă instantaneu şi îl făcu să se mişte atât de iute, încât

tipul cu cuţitul nu află niciodată ce i se întâmplase.

Doar că, la un moment dat, ţeasta tipului se izbea fără încetare de ţeasta fratelui său, se izbea atât de tare şi de zgomotos, încât preferă să leşine ca să nu mai fie conştient că i se întâmpla un lucru atât de ruşinos. Şi de înspăimântător. Şi de dureros.

Când se lămuri că lovea între ele două cârpe fără cunoştinţă, ce-i atârnau moi în mâini, Taravik le aruncă în praful străzii, tocmai la timp ca să vadă că din cârciumă ieşea un al treilea vlăjgan. După mutra bovină şi părul roşcat, părea a fi cel de-a treilea frate, care, după părerea sa, venise doar ca să asiste la sfârşitul distracţiei.

— Eşti frate cu Murmurik? îl întrebă Taravik, ca să fie sigur cu cine avea de-a face.

— Sigur că sunt, răspunse ţanţoş individul, apoi îşi văzu fraţii zăcând în praf şi se albi la faţă.

Taravik făcu iute câţiva paşi şi îl înhăţă de barbă, înainte să-i treacă prin minte să fugă.

— Nu da! îl imploră găliganul. Sunt nevinovat!

— Dacă eşti frate cu Murmurik, nu poţi să fii nevinovat, îl asigură cu bunăvoinţă Taravik.

Apoi, ţinându-l în continuare de barbă, începu să-i care palme până când se plictisi şi-i dădu un pumn în creştet, care-l cufundă pe cel de-al treilea frate al lui Murmurik într-un somn dulce şi odihnitor.

Îşi terminase treburile pe ziua aceea, aşa că se hotărî să se ducă direct acasă.

Avea un ochi învineţit şi un cucui – în locul în care fusese lovit cu parul – dar, în ansamblu, se simţea bine.

Îl neliniştea un lucru: nu fusese în stare să-şi ducă la capăt misiunea. Într-un fel, era bucuros că nu-l bătuse pe Murmurik (nu puteai să consideri că un şut tras în

autoapărare putea fi considerat ca agresiune asupra unui copil). Sigur, avusese parte din belşug de distracţie… dar simţea că nu merita banii primiţi de la băiatul cel dolofan.

Dacă puştiul revenea în piaţă, ca să-i dea restul de bani, aşa cum făgăduise, avea să-i ceară scuze, avea să-i explice că nu putea să bată pe cineva mai slab decât el şi avea să-i dea monedele înapoi.

Da, aşa era cel mai bine!

Mulţumit că găsise o rezolvare cât de cât corectă a problemei, se opri doar ca să cumpere ceva de mâncare şi urcă în încăperea lor, fără să mai treacă pe la cârciumă.

Marieţa apăru abia după ce se întunecase. Era obosită, dar părea, într-un fel, emoţionată şi fericită. Şi, oarecum, speriată.

— O să-ţi povestesc mâine totul, îi zise ea. Altfel, s-ar putea să-mi meargă prost. Ai un pic de răbdare.

— Sigur, cintezica mea, o linişti el, deşi murea de curiozitate (şi, într-un fel bizar, simţea şi ceea ce nu crezuse niciodată că putea să simtă: gelozie).

Mişcarea îi făcuse bine, ca de obicei, pentru că adormi înainte să apuce să se gândească prea mult la comportarea ciudată a femeii. Când se trezi, soarele se ridicase mult pe cer, iar Marieţa plecase la muncă. Aşa că se dichisi cât de cât, îşi luă tăbliţa şi se duse în piaţă.

Locul lui de sub arcadă fusese ocupat de un cerşetor, unul orb şi ciung, pe care Taravik l-ar fi lăsat în pace, dacă nu l-ar fi zărit cu câteva zile într-o cârciumă, având ambele mâini şi părând că vede foarte bine.

Aşa că mârâi către el:

— Locul ăsta e al meu. Sper că ai priceput ce vreau să spun.

Cerşetorul pricepu. Îşi strânse bulendrele şi plecă în

altă parte. Taravik îşi atârnă tăbliţa acolo unde fusese şi cu o zi înainte şi se tolăni liniştit sub arcadă.

Oamenii treceau pe lângă el, aruncau o privire spre tăbliţă, apoi spre ochiul lui învineţit şi grăbeau pasul. Caftangiul contractual părea un individ periculos, cu care nu era bine să ai de-a face, cu excepţia cazului când aveai nevoie de serviciile sale.

Taravik rămase tolănit acolo până pe la amiază. Nimeni nu-l întrebase nimic, nimeni nu-i ceruse să bată pe cineva…

Oftă resemnat. Nu avea ce-şi reproşa. Încercase tot ce-i stătea în puteri.

Se pregăti să se ridice, ca să se întoarcă acasă.

Chiar în clipa aceea auzi un glas subţirel (subţirel, dar plin de demnitate):

— Bună ziua, jupâne!

Nu-i venea să creadă, dar puştiul se ţinuse de cuvânt!

— O zi bună şi ţie, tinere domn.

— Iată cei cinci bănuţi datoraţi, jupâne Taravik.

— Nu-mi datorezi nimic, dragul meu. Pentru că nu l-am bătut pe Murmurik. Nu ştiu ce-a fost în capul meu de am primit comanda, dar nu-i corect ca un vlăjgan ca mine să bată un copil, chiar dacă-i vorba de un copil rău.

— Jupâne Taravik, ştiu tot ce s-a întâmplat. Deci te rog să ai un pic de răbdare, ca să-ţi explic. Azi-dimineaţă m-am dus, ca de obicei, la şcoală. Şi pe cine întâlnesc în faţa uşii? Pe înfiorătorul Murmurik! Când m-a văzut, a fugit până la colţul clădirii şi m-a rugat să nu mă apropii de el. Era plin de vânătăi şi de julituri, avea nenumărate cucuie şi o mână bandajată. Mi-am zis „iată ce bine şi-a făcut meseria jupânul Taravik” şi i-am spus: „Eu l-am plătit pe cel care ţi-a tras chelfăneala asta, ca să ştii de cine să te fereşti de acum încolo.” „Prostule”, mi-a răspuns el, „caftangiul tău nu s-a

atins de mine, în schimb le-a tras o bătută zdravănă fraţilor mei! I-a cotonogit pe toţi trei, dacă îţi vine să crezi! Aşa că, după ce s-au trezit din leşin, m-au caftit toţi trei, ca să fiu atent de acum înainte de cine mă iau, şi m-au ameninţat că mă lasă olog dacă îi mai vâr vreodată într-o asemenea belea. Aşa că nu mai am voie să mă apropii de tine la o distanţă mai mică de zece stânjeni, nici să supăr în vreun fel pe ceilalţi copii de la şcoală". Deci ţi-ai îndeplinit cu bine misiunea, ca atare meriţi pe deplin restul banilor. Te rog să-i accepţi, împreună cu sincerele mele mulţumiri.

Taravik era emoţionat, cum nu mai fusese de multă vreme. Mai că-i dăduseră lacrimile! Iată ce înseamnă să ai conştiinţă! Lucrurile se rezolvă întotdeauna cu bine, dacă nu faci nimic reprobabil!

— Mai mult, continuă băiatul, după ce am aflat o ştire atât de bună, am simţit nevoia să-i spun tatălui meu cum mi-am rezolvat problema. I-am explicat că-mi era ruşine că am apelat la ajutorul unui străin, dar fizicul meu nu-mi permitea să mă bat cu un găligan mai solid decât mine. „Prostuţule", a râs tata, „eu te-am sfătuit să-ţi rezolvi singur problema, nu să te baţi cu golanii. Şi ai rezolvat-o foarte bine, ai găsit un om priceput, ai negociat cu el, ai avut banii necesari – pe care bănuiesc că i-ai strâns economisind ce ţi-am dăruit eu, din când în când – adică te-ai descurcat. Uite de la mine zece bănuţi, să-i dăruieşti din partea mea jupânului Taravik, drept mulţumire că te-a ajutat, iar ţie o să-ţi dau de acum încolo o sumă lunară, s-o investeşti în ce crezi de cuviinţă, căci am aflat astăzi că ai crescut mare!"

Băiatul vârî mâna în buzunar şi scoase nişte monede, pe care le puse în palma lui Taravik, alături de ceilalţi bănuţi.

Caftangiul contractual rămase cu gura căscată.

— Sper, jupâne Taravik, continuă puştiul cel dolofan,

că eşti mulţumit de afacerea noastră şi că eşti dispus să continuăm colaborarea noastră de fiecare dată când va fi nevoie.

— Sigur, sigur, bineînţeles, mormăi Taravik. Dar, tinere domn, nu crezi că ar fi cazul să ştiu cu cine am avut onoarea? Dacă e vorba să mai lucrăm împreună, trebuie să avem încredere unul în celălalt…

— Îmi cer iertare, jupâne, până acum m-am considerat o entitate prea neglijabilă ca să mă prezint. (Îmi place cum vorbeşte puştiul ăsta, îşi spuse Taravik, ar trebui să-i fac cunoştinţă cu pegasul meu…) Numele meu este Tamarisk.

Văzând uimirea ce apăruse subit pe figura caftangiului, băiatul se grăbi să adauge:

— Tamarisk cel mic, bineînţeles.

— Bineînţeles, mormăi Taravik. Jupâne Tamarisk cel mic, transmite, te rog, omagiile mele jupânului Tamarisk (asta era o expresie pe care Kostik reuşise să-l înveţe după multă străduinţă, dar care prindea bine în asemenea situaţii…) cu care am colaborat în diferite împrejurări…

— Am auzit de aceste colaborări, dar tatăl meu a refuzat să-mi explice despre ce-i vorba, spuse cu gravitate băiatul, aşa că bănuiesc că nici dumneata nu mă vei lămuri mai mult.

— Nu-s decât secrete comerciale, îl asigură cu ardoare Taravik, n-a fost nimic ilegal sau imoral.

— Sunt absolut convins că totul a fost în regulă, aşa cum vor fi şi colaborările noastre. Rămâi cu bine, jupâne Taravik, şi mulţumesc din suflet pentru ajutor.

Apoi Tamarisk cel mic îl salută politicos, făcând o scurtă plecăciune, şi-şi văzu de drum.

Era cazul să se întoarcă şi el acasă, îşi spuse Taravik. Îşi strânse lucrurile şi merse încetişor pe străzile încinse de

căldură.

Când urcă în cameră, o găsi pe Marieţa împachetând de zor puţinele lucruri care le aparţineau lor, nu hanului.

— Ce-i cu tine, nu eşti la slujbă? se minună Taravik.

— Nu, îi răspunse calmă femeia, de astăzi nu mai sunt slujnica nimănui.

Taravik rămase cu gura căscată. Tonul Marieţei nu era cel pe care-l folosea când era pusă pe harţă, deci nu putea să spună că-i greşise cu ceva… totuşi, ceva nu era în regulă…

— Ce stai aşa, de parcă ai înlemnit? Ia bocceaua asta, că trebuie să plecăm, m-am înţeles cu hangiul că o să-i eliberez camera într-un sfert de oră.

Nu-i uşor să înţelegi ce-i în mintea unei femei, mai ales atunci când n-are de gând să-ţi spună ce o supără, îşi zise Taravik. În asemenea împrejurări trebuie să taci, să faci exact ce ţi se spune şi să ai răbdare, că până la urmă o s-o mănânce limba şi o să spună de bunăvoie ce s-a întâmplat.

— Am câştigat nişte bănuţi, încercă el s-o ia cu binişorul. Aşa că putem să plătim datoria şi să rămânem şi noaptea asta…

— N-avem nicio datorie, îl asigură Marieţa.

— Vrei să ne mutăm într-un han mai elegant? întrebă cu timiditate Taravik. Am relaţii la MUGETUL DROMADERULUI, sunt convins că or să ne găsească o încăpere…

— Dragule, îi spuse Marieţa aruncându-i – ciudat lucru! – o privire languroasă, ai un pic de răbdare. Cară bocceaua aia şi lasă-te în voia mea.

De parcă avea de ales!

Luă în braţe bocceaua grea, plină cu tot felul de oale, ulcele, rufe şi alte alea, coborî cu atenţie scara îngustă, iar când ajunse în stradă, îşi puse bagajul în cârcă şi se luă după

femeie.

Marieţa mergea ţanţoşă în faţa lui, părând că ştie foarte bine încotro se ducea.

Ajunseră în piaţa din centrul oraşului, dar nu se opriră. Femeia îl întrebă dacă obosise, dacă voia să se odihnească, dacă îi era foame sau îi era sete, dacă voia să zăbovească într-o cârciumă… dar Taravik nu obosise şi nu înţelegea de ce să se oprească, dacă nu obosise. Sigur, îi era foame, că nu mâncase nimic de dimineaţă, dar n-avea poftă cât timp nu se lămurea ce se întâmpla.

Aşa că mormăi ceva neinteligibil şi merse mai departe, în timp ce Marieţa zâmbea cu ironie.

Părăsiră piaţa şi o luară pe strada largă ce ducea spre poarta de vest, unde începea drumul către mare. Drumul acela era întotdeauna foarte circulat – şi, ca urmare, folosit rareori de curieri – pentru că era singurul ce trecea printr-o zonă roditoare, plină de livezi de măslini, de curmali şi de rodii, în care se cultivau legumele şi cerealele necesare oraşului. În celelalte direcţii se întindea pustiul sterp, bântuit de bandiţi şi fiare sălbatice. Până atunci, fusese străbătut şi de curieri, îşi spuse Taravik, dar de acum încolo se părea că va fi parcurs doar de şalupa latganilor… Oare Marieţa voia ca ei doi să se mute pe malul mării? Acolo era mai răcoare, se găsea peşte din belşug… dar nu credea că vor ajunge atât de departe, pentru că, de-ar fi fost aşa, femeia i-ar fi spus să-şi ia pegasul din grajdul municipal, ca să nu meargă pe jos un drum atât de lung…

Ajunseră la marginea oraşului, iar Taravik începu să creadă că totuşi, la capătul drumului, îl aştepta o baie în mare.

Însă Marieţa o luă pe o străduţă şi-l conduse într-un cartier liniştit, plin cu grădini imense, printre copacii cărora

se vedeau cuibărite căsuţe răcoroase.

Mai merseră un timp pe strada plină de praf. Era o linişte de nedescris, de parcă nu erai într-un oraş. Se auzea ciripit de păsărele sau cotcodăcit de găini, rareori un câine lătra în somnul în care se afundase, toropit de căldură…

Casele erau în fundul curţilor, la stradă se vedeau doar garduri înalte şi şiruri de copaci. Doar ici, colo, o prăvălie sau o cârciumioară discretă îndrăznea să spargă monotonia.

Apoi Marieţa se opri în faţa unei porţi, o deschise şi-i făcu semn lui Taravik să intre.

Dincolo de poartă se întindea paradisul.

Pe latura dinspre nord a curţii imense se afla un şir de pomi plini de fructe. Fuseseră plantaţi astfel încât umbra lor să nu se întindă peste straturile cu legume şi zarzavaturi de tot felul.

Însă ceea ce dădea aerul acela incredibil, de rai coborât pe pământ, erau răzoarele cu flori. Taravik văzuse în viaţa sa doar unele dintre soiurile de flori de acolo, însă îşi dădu seama imediat că erau flori scumpe, elegante, pe care le puteau cumpăra doar cei bogaţi. Sau foarte bogaţi.

În fundul grădinii se vedea o fântână cu cumpănă. Chiar la intrarea în curte se afla o a doua fântână, una cu o roată orizontală, pe care putea s-o învârtă un om solid sau un catâr. Lângă fiecare fântână se găsea câte un jgheab imens de piatră.

Colţul acela de paradis era mărginit spre stradă de un gard înalt, lângă care se întindea şirul de pomi. În partea opusă, grădina avea drept hotar un gard scund, pe care se căţăraseră vrejuri de toate soiurile, iar dincolo de acesta cobora o râpă abruptă, care ţinea loc de zid de apărare pe latura aceea a oraşului. În fundul curţii se zăreau o poiată cu câteva găini, o împrejmuire care putea să găzduiască nişte

capre sau câteva oi – aflate, probabil, la păscut – şi un adăpost simplu, menit să apere de soare şi (dacă era cazul) şi de ploaie, un cal sau un catâr.

Taravik întoarse capul. În dreapta sa, chiar în apropierea porţii, era o casă destul de modestă ca dimensiuni, dar tocmai potrivită pentru două persoane fără mari pretenţii (oricum, pentru cineva care locuise până atunci doar prin hanuri părea un adevărat palat). În jurul clădirii fuseseră plantaţi pomi încărcaţi de fructe şi de flori – dintr-un soi care rodea tot anul – care răspândeau în jur o mireasmă îmbătătoare şi care asigurau casei o răcoare plăcută. Casa avea în faţă un pridvor tocmai bun pentru lenevit. Alături de ea se vedea intrarea într-un beci adânc şi răcoros, un şopron care ţinea loc de bucătărie, în care se găsea o vatră şi tot soiul de ustensile de gătit; şi, dincolo de bucătărie, o magazie. Adică avea în faţă o gospodărie înzestrată cu de toate.

— Minunat loc, oftă Taravik. Ferice de cei care locuiesc aici! Întrebarea este: ce căutăm noi în locul ăsta?

— Fiindcă aici vom locui, de acum încolo, îi răspunse radiind Marieţa, luându-i bocceaua din spate. Stai jos, la umbră, ca să-ţi povestesc în liniște. Ai spus că inelul e al meu şi pot să fac ce vreau cu el.

— Păi sigur că e al tău…

— Mă laşi să povestesc? se răţoi Marieţa. Nu puteam să fac nimic cu el, că-mi era frică să-l port la slujbă sau să-l arăt cuiva. Aşa că m-am dus la Morbik, bancherul tău, şi m-am sfătuit cu el. Mi-a spus că lucrătura e tare veche şi foarte preţioasă, dar că piatra are o asemenea valoare, că doar un rege poate s-o cumpere. Aşa că va dura destul de mult până când va găsi un muşteriu… Şi am mai stat de vorbă, şi i-am spus ce mi-aş fi dorit… şi i-am explicat că nu am chef să

aştept ani de zile, deci aş fi dispusă să accept ce ar binevoi el să-mi ofere… Morbik mi-a explicat că nu poate să investească mulţi bani în inel – care, bineînţeles, i-ar aduce până la urmă un câştig imens, dar ar fi bani blocaţi până va găsi un muşteriu – însă că ar avea o propunere avantajoasă pentru amândoi. Socrul lui murise cu vreo două săptămâni în urmă. Fusese un membru de vază al ghildei grădinarilor şi lăsase moştenire o grădină în oraş, cu o căsuţă şi nişte terenuri dincolo de ziduri. Morbik mi-a oferit toată moştenirea socrului său (oricum, nu avea timp să se ocupe de ea şi voia s-o vândă în pierdere, doar ca să scape de-o grijă) plus locul acestuia în ghildă, ca să pot să valorific produsele, urmând ca, atunci când o să vândă bijuteria, să-mi mai dea a zecea parte din ceea ce avea să primească pentru ea. Şi, cât ai zice peşte, a chemat o calfă a răposatului să-mi arate casa şi terenurile. Iar după ce am văzut totul, am acceptat imediat târgul, iar Morbik a întocmit actele necesare şi le-a înregistrat la Sfatul orăşenesc.

— Înţeleg, donşoară Mariela, că sunteţi acum o femeie avută, mormăi Taravik, cuprins, nu se ştie de ce, de-o timiditate inexplicabilă.

— Păi inelul a fost al tău, eu doar am găsit cumpărătorul potrivit.

— A fost al meu, dar ţi l-am dăruit ţie.

— Bine, încheie discuţia Marieţa, inelul a fost al meu, averea e a mea, casa e a mea şi te primesc în gazdă pe tine şi pe Kostik pentru cinci bănuţi pe zi, cât îmi dădeai pe vremea când locuiai în camera mea de la han. Îţi convine sau vrei să te mai târguieşti? Eu zic să te mulţumeşti cu ce ţi-am oferit şi să dai fuga să-l iei pe Kostik de la grajdul municipal, ca să nu mai plăteşti taxa încă o zi. Hai, marş de aici!

Oferta fusese una pe placul şi pe înţelesul lui Taravik,

aşa că se întinse cu stângăcie şi depuse un pupat zgomotos pe obrazul femeii, apoi se ridică şi fugi spre poartă, în timp ce Marieţa arunca după el cu ce-i pica în mână.

Când sosi, pegasul rămase un timp în poartă, privind şi admirând grădina. Apoi trase puternic în piept mireasma florilor şi se duse să-şi inspecteze adăpostul. Se întoarse după câteva minute şi se declară mulţumit. (Pe furiş, îi mărturisi lui Taravik că era mult mai bine decât în grajdul municipal, unde stătea pe întuneric, în duhoare, şi unde se plictisea de moarte printre cai proşti şi grăjdari şi mai proşti.)

Apoi Kostik dori să verifice cât de greu era să scoată apă din fântână, aşa că învârti la roată vreo oră, până când umplu jgheabul de piatră cu apă rece şi limpede. Ca să nu se lase mai prejos, Taravik se duse la cealaltă fântână şi umplu şi jgheabul de acolo. Cei doi, obişnuiţi cu drumuri grele şi cu muncă şi mai grea, se distrară de minune, iar scosul apei li se păru o activitate simplă şi recreativă.

În acest timp, Marieţa plivea grădina, împreună cu doi moşulici (care locuiau în curtea alăturată şi fuseseră calfele răposatului socru al lui Morbik şi care acceptaseră să lucreze pentru ea). Unul dintre bătrâni îi explicase pegasului, care se dovedise, ca întotdeauna, curios şi dornic să înveţe cât mai mult, că apa de abia scoasă din fântână era prea rece ca să fie udate florile sau legumele, aşa că trebuia lăsată un timp în vasele de piatră, să se încălzească în aerul fierbinte.

Soarele se pregătea să dispară dincolo de orizont. Bătrânii îşi terminaseră treaba şi plecaseră la ei acasă.

Marieţa rămase lângă gardul dinspre apus, luminată din spate de ultimele raze ale astrului ce se-ndrepta spre culcare. Taravik se duse lângă ea şi-i puse o mână pe umăr. Kostik se grăbi să vină şi el lângă Taravik.

Rămaseră toţi trei locului, admirând grădina minunată.

— Frumos loc! oftă Kostik.

— Frumos e puţin spus, oftă şi Marieţa.

Taravik ar fi vrut să spună şi el ceva, dar pentru moment atenţia îi fusese atrasă de o chestie ciudată: soarele ce bătea din spatele lor le proiecta umbrele spre straturile cu plante. Însă, în ciuda faptului că el era mult mai înalt decât Marieţa şi decât Kostik, umbra sa era considerabil mai scurtă.

Şi arăta ciudat: ca şi cum cineva ar fi retezat o parte din ea!

6

Taravik se trezi în zori. Dormise neîntors, în mireasmă de flori. Casa era răcoroasă şi lăsaseră ferestrele deschise peste noapte, aşa că se simţiseră ca în rai. Nu le lipsise gălăgia beţivilor, nici duhoarea de băutură trezită, care reprezentau ingredientele obligatorii ale vieţii dintr-un han.

Doar cântatul cocoşilor le stricase cât de cât somnul, iar Taravik îşi făgăduise să lase a doua zi găinile văduve. Însă adormise din nou imediat şi visele plăcute îl făcuseră să uite de gândurile ucigaşe.

Deschise ochii şi văzu că Marieţa nu mai era lângă el. Se dădu jos din pat şi ieşi în pridvor. Se luminase suficient ca să vadă că femeia se apucase de muncă, împreună cu bătrâneii ei: culegeau ierburi şi legume, strângeau fructe şi flori… iar pe toate le aranjau cu grijă în două coşuri imense, împletite din nuiele.

Taravik le spuse bună dimineaţa, cu o voce de om care nu se trezise pe deplin, Marieţa îi răspunse plină de veselie, bătrânii mormăiră şi ei ceva, apoi cei trei terminară de umplut coşurile şi le cărară împreună (Marieţa în mijloc,

ţinând în fiecare mână toarta unui coş, iar bătrâneii ţinând de toarta din cealaltă parte) până la poartă.

— Dragilor, le spuse Marieţa lui Taravik şi Kostik (care venise şi el să se zgâiască la cei care se apucaseră să trudească din zori), distraţi-vă şi voi cum puteţi până când o să ne întoarcem noi de la piaţă.

— Vrei să spui că o să vă chinuiţi cu coşurile alea grele până în piaţa din centru? se minună Kostik.

— Nu o să ne chinuim, bombăni unul dintre bătrâni. Ehehe, nu mai sunt atât de puternic ca în tinereţe, dar o să ne descurcăm noi, într-un fel, îşi încheie el optimist discursul, înainte să-l apuce un acces de tuse.

— Mă îndoiesc, îl contrazise imediat pegasul cel guraliv. Eu zic că ar fi mult mai uşor pentru toată lumea dacă aţi pune coşurile alea în spinarea mea, iar onorabilii domni s-ar ocupa de lucruri pe care le ştiu mai bine şi pe care eu sau Taravik nu le putem face…

Marieţa şi grădinarii ei se sfătuiră un timp, în şoaptă, apoi bătrânii se întoarseră printre răzoare şi se apucară de plivit. Femeia se duse în magazie şi se întoarse cu o curea lată. Legă coşurile între ele, iar Taravik le urcă în spinarea pegasului, astfel încât să atârne de o parte şi de cealaltă a animalului.

Străbătură apoi străzile prăfuite, care acum, înainte de răsăritul soarelui, erau pline de oameni cărând coşuri pline cu zarzavaturi sau cu fructe. Unii le cărau în spate, alţii se ajutau cu catâri sau cu măgăruşi… oricum, era o vânzoleală de neînchipuit. Toţi se grăbeau să-şi ducă marfa în piaţă înainte de venirea clienţilor.

Când ajunseră în târg, Marieţa îi conduse la un cort din spatele tarabelor. Probabil că o cunoscuse mai demult pe femeia de acolo, îşi zise Taravik, pentru că cele două se

pupară, apoi precupeaţa începu să scoată marfa din primul coş, alese ce-i trebuia şi îi dădu nişte bani Marieţei (ceea ce-l făcu pe Taravik să concluzioneze că, într-adevăr, femeile se cunoscuseră anterior şi că stabiliseră între ele o anumită înţelegere comercială). Marieţa îl puse apoi pe Taravik să ducă restul mărfii în alt cort, unde câteva precupeţe se grăbiră să i-o cumpere… şi cu asta femeia lui declară că-şi terminase treaba în târg şi că acum avea să cumpere câteva lucruri necesare, după care să se întoarcă la grădina ei.

— Voi, dragilor, aţi putea să mă ajutaţi, dacă aţi vrea…

— Cu deosebită plăcere, răspunseră cei doi, într-un glas, de parcă s-ar fi înţeles. Ce trebuie să facem?

— Să mergeţi în afara oraşului şi să colindaţi prin pustiu. Să strângeţi vreascuri, ca să avem cu ce să gătim.

— Câte? întrebă Kostik, care prefera întotdeauna să ştie exact ce avea de făcut.

— Umpleţi unul dintre coşuri, îşi dădu cu părerea Marieţa.

— Şi în celălalt coş ce să punem? se interesă Kostik.

— Bunătăţi pentru tine, îi răspunse femeia. Vei avea întotdeauna suficiente frunze de salată, fructe şi alte chestii din grădină, dar sunt convinsă că ai vrea să ai, din când în când, şi o legătură de ierburi aromate din pustiu. Ştii, am vorbit cu nişte vecini să ne dea fânul strâns din grădinile lor, dar dacă atunci când strângeţi lemne o să găsiţi ceva gustos, puneţi în coş, că avem destul loc în magazie… Taravik, vezi că ai undeva, pe acolo, o seceră, o secure şi nişte frânghii.

— Păi n-am nevoie, că mi-am luat cuţitul, răspunse Taravik, care nu se despărţea niciodată de cuţitoiul lui lung cât un iatagan. Având în vedere că, din câte ştiuse el, se duceau doar până la piaţă, nu-şi luase cu el şi sabia grea, de bronz.

Kostik o porni înainte, fără să spună nimic. Nu voia să se certe cu Taravik, dar bărbatul ăla era uneori cam tâmpit şi nu băga de seamă că Marieţa îl făcea să joace după cum voia. Sigur, înţelegea perfect că trebuie să dea şi el o copită de ajutor, dar prefera să i se spună direct ce se cerea de la el, nu să fie fraierit şi să i se zică aşa, din senin, „ce-ar fi să vă duceţi după vreascuri", ca să descopere că, de fapt, Marieţa pregătise din timp instrumentele necesare. Îşi făgădui să discute între patru ochi cu stăpâna şi să-i spună cum vedea el o colaborare perfectă om – pegas.

Bărbatul se luă după el, neînţelegând tăcerea lui Kostik. În timp ce mergea cu capul plecat, îşi văzu umbra şi-şi aminti de imaginea bizară pe care o zărise la înserat. Acum, în lumina încă neclară a zorilor, umbra sa arăta mai puţin ciudat. Taravik privi, mai mult din curiozitate, spre umbrele celor pe lângă care treceau. Unele erau mai lungi, altele mai scurte, fără nicio legătură cu înălţimea reală a celui ce-o provoca.

Îşi spuse că era un subiect tocmai bun de discutat cu Kostik, dar pegasul părea, ca niciodată, fără chef de vorbă, aşa că o lăsă pe altădată.

Când ajunseră la poarta cetăţii, soarele stătea să răsară, iar corabia latganilor era gata de plecare. Doi negustori din oraş urcaseră deja în ambarcaţiune şi Taravik îi salută când trecură pe lângă ei.

— Unde vă duceţi? îi întrebă el, din politeţe.

— În Kotora, îi răspunse unul dintre negustori. Vom face un popas la mormântul lui Blokan, pe la jumătatea dimineţii, iar la prânz vom fi în oraş. La apus o să ajungem înapoi, să cinăm împreună cu familia.

— Să sperăm că o să ajungeţi, bombăni Taravik.

— Te asigurăm că exact aşa se va întâmpla, dragă

jupâne fost curier, îi zise binevoitor vrăjitorul cu veşmânt alb şi-i zâmbi ironic, iar Taravik îl înjură printre dinţi.

Apoi corabia o porni la drum, cu pânza umflată de foalele manevrate de unul dintre marinari. Kostik se uită la stăpânul lui, văzu că-i bosumflat, şi-i zise:

— Sunt convins că în apropierea oraşului n-o să găsim niciun fir de iarbă şi nicio aşchie de lemn. Ţi-aş propune să urci călare şi să o luăm la goană. Şi să tot fugim vreo trei ore, adică să ne ducem undeva unde un om ar ajunge pe jos decât după cel puţin o zi de mers. Acolo s-ar putea să nu fi ajuns căutătorii de comori din deşert.

Taravik răspunse cu obişnuitul „Că bine zici, măi Kostik", urcă pe pegas, iar acesta o luă la galop, de parcă s-ar fi ţinut după ei cine ştie ce monştri fioroşi.

După vreo oră de alergătură, Kostik părăsi drumul şi o luă prin pustietate, prin locuri prin care oamenii nu călcau de obicei. Avea un simţ bizar al orientării şi descoperi fără greutate un canion izolat, pe care-l vedeai doar când ajungeai lângă el. Un canion umbros, unde umezeala se risipea mai greu, unde exista vegetaţie destul de bogată, alcătuită, în general, din plante tipice deşertului, cu frunze groase şi cărnoase, dar acoperite cu ţepi ascuţiţi.

Taravik tăie un braţ de frunze din acelea, le curăţă bine de mărăcini cu cuţitoiul lui, apoi îl invită pe pegas la masă. În timp ce Kostik se ospăta încântat, bărbatul colindă prin canion şi descoperi o grămadă de tufişuri uscate, tocmai bune de transformat în vreascuri. Se apucă de treabă şi în scurt timp umplu coşul. Printre tufişuri se aflau mănunchiuri de ierburi înalte până la brâu – în special colilie şi pelin, dar şi altele pe plăcul animalelor de povară. Tăie o mulţime dintre ele, le legă în snopi şi le îndesă în al doilea coş. Mai curăţă şi nişte frunze de mărăcinii de pe ele, cu gândul să i le

ofere lui Kostik. Pegasul se îndopase zdravăn cu frunzele acelea gustoase şi săţioase, ca atare refuză încă o porţie, după care îl apucă cheful de plimbare şi se apucă şi el să inspecteze împrejurimile. Se întoarse păşind în vârful copitelor şi-i făcu semn lui Taravik să-l urmeze în linişte. Îl duse până în vârful unei dune, iar omul se întinse pe burtă şi privi dincolo de movila de nisip.

La adăpostul unui perete oblic de piatră, care păstra umbră toată ziua la poalele sale, se găsea un izvor. Urmele din jurul lui arătau că era adăpătoare pentru vietăţile din zonă. Taravik se târî înapoi, înjură furios că nu-şi luase arcul cu el, adună câteva pietre şi se întoarse la pândă. Aşteptă cam o jumătate de oră, apoi apărură un soi de iepuri de deşert, care priviră bănuitori în jur, înainte să îndrăznească să se ducă spre firul de apă noroioasă. Când îşi băgară botul în apă, Taravik se ridică în picioare şi aruncă de zor cu pietrele adunate în poala cămăşii.

Bineînţeles că iepurii fugiră în toate părţile, ca iepurii, dar doi dintre ei rămaseră locului, zbătându-se, iar vânătorul se repezi, le puse capăt suferinţelor şi le găsi un loc deasupra vreascurilor.

— Acum putem să ne întoarcem, spuse pegasul, privind spre cer. O să ajungem acasă înainte de amiază, adică înainte să ne ardă prea rău soarele. Păcat că nu ţi-ai luat o pălărie, că s-ar putea să-ţi dea creierul în clocot şi să devii prea deştept pentru mine…

Taravik înţelese aluzia, aşa că alese o frunză ţepoasă mai mare, o curăţă cu grijă de mărăcini şi şi-o legă cu o sfoară pe cap, ca să-l ferească de soare şi să-i ţină răcoare la scăfârlie.

Apoi urcă pe pegas, iar Kostik făcu ceea ce ştia el cel mai bine să facă – o luă la goană.

În timpul drumului pălăvrăgi fără încetare, spunând însă lucruri fără o importanţă deosebită. Îşi exprimă părerea că locul în care fuseseră părea necunoscut altor oameni şi că ar fi bine să revină acolo şi în zilele următoare, pentru că se găseau din belşug vreascuri şi diferite ierburi, mai mult sau mai puţin transformate în fân.

Întru totul de acord, Taravik se întrebă dacă la izvor veneau şi antilope de deşert sau cămile sălbatice, ca să merite să-şi ia arcul.

— Păi ia-l, de ce să nu-l iei, îl îndemnă Kostik, că nu-l cari tu. Iar dacă o să omori o cămilă, ce-o să faci cu ea? Pentru că eu n-o să fiu în stare să car ditamai namila. Oricum, chiar dacă o să alegi părţile mai bune şi o să mi le pui în spinare, n-o să te pot căra şi pe tine, aşa că va trebui să alergi din răsputeri după mine, pentru că, după cum prea bine ştii, eu nu pot să merg încet…

Taravik se gândi un timp, apoi răspunse liniştit:

— Oricum, carnea de cămilă sălbatică e aţoasă rău, nu merită să încerci să mănânci aşa ceva decât dacă mori de foame şi, zic unii, nici măcar atunci. Aşa că ne-am înţeles, n-o să-mi iau arcul cu mine. Dar, adăugă el după ce medită câteva momente, praştia tot mi-o iau, că poate apar potârnichi… sau, poate, chiar dropii…

După care se mai gândi un pic şi-şi zise că era cazul să fie amabil cu Kostik. Aşa că spuse cu voce tare:

— Nu vrei să-mi termini povestea cu Mirandolina? Că nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine rândul trecut, dar n-am auzit sfârşitul istoriei… cred că am suferit de o surzenie temporară…

Kostik pufni într-un nechezat puternic, apoi îşi spuse că Taravik nu avea simţul umorului, adică nu merita să-i zică ce intenţionase în prima clipă şi se mulţumi să grăiască pe

un ton sfătos:

— Dragule, aia e o poveste care se spune noaptea sau în momente în care îţi ţâţâie noada, din diferite motive. Propun deci să ne gândim la viitorul plăcut care ne aşteaptă: zi de zi o să scoatem apă din fântână, o să strângem vreascuri din deşert – asta ocupându-ne cam o treime din zi, dacă n-o să ne străduim prea mult – iar în rest o să lenevim, o să ne îndopăm şi o să ne îngrăşăm…

— Păi chiar este un viitor plăcut şi nu înţeleg ce nu-ţi convine.

— N-am zis că nu-mi convine, oftă pegasul. Sincer vorbind, îmi place la nebunie, că n-am avut niciodată parte de leneveală. Însă am aşa, o vagă bănuială, că după un timp o să mă plictisesc de moarte şi o s-o iau razna…

— S-ar putea să ai dreptate…

— Ca întotdeauna…

— Fie, ca întotdeauna, dar nu crezi că merită să aşteptăm şi să vedem cât timp o să treacă până o să ne plictisim? Pentru că eu aş putea suporta foarte bine o asemenea viaţă câteva săptămâni…

— Chiar câteva luni…

— Iar când o să mă plictisesc – sau când o să te plictiseşti tu – o să vedem noi ce o să facem. O să-i spunem Marieţei că ne ducem după vreascuri… şi o să ne întoarcem după o lună…

— Bună idee! Iar când Marieţa o să se pomenească cu noi în prag, o să ne trântească uşa în nas şi o să ne spună peste gard că n-are nevoie de nerecunoscători, fie ei bărbaţi sau pegaşi…

— S-ar putea să ai dreptate…

— Ca întotdeauna…

Şi, tot discutând, se pomeniră în oraş. Soarele mai avea

un pic până să ajungă în vârful cerului, dar răspândea o arşiţă de li se făcu dor de grădina cu fântâni cu apă rece a Marieţei. Nu mai pierdură vremea şi se duseră la trap acasă.

Femeia tocmai punea masa şi-i pregătise un tacâm şi lui Taravik, ceea ce însemna că se aştepta ca el să ajungă până-n prânz.

Cei doi descărcară coşurile, se lăudară cu ceea ce aduseseră, Marieţa şi ajutoarele îi lăudară şi ei, pegasul se repezi şi scoase câteva găleţi cu apă, apoi el şi Taravik băură de parcă tocmai se întorseseră din deşert…

Pegasul se duse în adăpostul său, unde îi fusese pregătit prânzul: un coş cu frunze de salată, ridichi, vrejuri proaspete şi uscate, adică tot ce rămăsese de la marfa vândută în dimineaţa aceea. Kostik se îndopă încântat, iar când îşi primi şi desertul – un coş cu fructe dulci şi zemoase – îşi spuse că Marieţa era, de fapt, o femeie cumsecade şi simţitoare…

Înainte să se aşeze la masă, Taravik întinse ierburile aduse pe diferite acoperişuri, să se uscuce cum se cuvine, curăţă iepurii şi-i vârî în beci, să-i gătească Marieţa pentru masa de a doua zi, puse şi vreascurile în grămada de lângă bucătărie… apoi năvăli asupra mâncării ca un căpcăun. Avu totuşi bunătatea de a lăsa şi celorlalţi câte ceva (de fapt, Marieţa ştiuse cu cine avea de-a face şi gătise suficient ca să ajungă pentru toţi).

La sfârşit, femeia scoase de la răcoare un ulcior şi-i turnă în pahar un vin de-o culoare gălbuie, puternic aromat. Era foarte dulce şi foarte tare, iar Taravik simţi că i se urcă direct în cap, fără să mai treacă prin stomac.

— Ce-i asta? bâigui el, uşor ameţit.

— Vin de concodice, îi răspunse veselă Marieţa, care turnase câte un strop de licoare şi celor doi moşnegi (Avelik

şi Arelik, aşa le zicea, aflase în timpul mesei Taravik, şi probabil că pegasul le ştia deja numele din ziua precedentă, dar aşa sunt pegaşii, află imediat toate celea), apoi îşi turnase şi ei o porţie la fel de mică. L-am primit de la o vecină. Mi-a plăcut, iar Avelik mi-a explicat cum se face. Aşa că am strâns concodicele coapte, i-am dat un castron lui Kostik, iar restul le-am pus la fermentat în magazie, într-un butoi. Peste trei zile o să tragem vinul în amfore, iar peste încă o săptămână putem să începem să bem din el. Între timp, o să se mai coacă nişte concodice şi o să le punem la fermentat – că fructele astea se coc tot timpul anului – aşa că n-o să-ţi lipsească băutura. Şi, cu ajutorul lui Avelik, o să-ţi fac şi alte feluri de vinuri…

Viitorul se vestea plin de bucurii, îşi zise Taravik. Îşi termină băutura şi se ridică.

— Mulţumesc pentru masă şi pentru toate, mormăi el, dar simt nevoia să dorm o jumătate de oră…

— Eu zic să dormi zdravăn până spre seară, îi spuse Marieţa, că a venit un om pe aici, spunea că te-ai înţeles cu el să baţi pe cineva în noaptea asta. Din câte mi-a povestit, individul chiar merită să-l cotonogeşti. Aşa că odihneşte-te bine, să fii în formă…

Şi Taravik dormi zdravăn, se trezi abia după asfinţit, mâncă pe săturate, scoase apă din fântână… iar spre miezul nopţii, înarmat cu un toroipan zdravăn, pe care i-l dăduse Marieţa – „ia-l cu tine, dragule, că nu ai habar cu ce nebuni o să ai de-a face şi dacă o să le vii de hac numai cu pumnii” – şi el o ascultase pentru că, deşi nu ştia cu cine avea să aibă de-a face, ştia cu siguranţă că de gura muierii nu avea să scape uşor, dacă îi ieşea din cuvânt – se duse în piaţă şi aşteptă la arcadă, că acolo avea să vină clientul ca să-l ducă la locul faptei.

Exact la miezul nopţii apăru şi muşteriul, emoţionat ca un copil care se duce pentru prima oară la furat de cireşe. Nu era în stare să vorbească, îi făcu doar semn să se ia după el. Taravik se amuza de minune şi îi părea rău că nu-l luase şi pe Kostik. Pegasul ar fi vrut să meargă, că era aventuros din fire, dar Marieţa nu-l lăsase, spusese că vrea ca măcar unul dintre ei să fie valid a doua zi de dimineaţă, ca s-o ajute să care coşurile în piaţă.

Dacă pegasul l-ar fi însoţit, nu s-ar fi putut împiedica să-i explice că toată treaba aia cu muşteriul emoţionat, prea emoţionat ca să vorbească, şi care îl conducea într-un loc misterios, puţea de la cinci leghe a capcană. Dar pegasul rămăsese în grajdul lui improvizat, iar Taravik era prea încrezător în specia omenească pentru a-i trece prin minte o idee atât de parşivă precum cea că lui – tocmai lui! – i se putea întinde o capcană!

Aşa că-şi urmă liniştit muşteriul, care-l conduse spre poarta oraşului – cea care ducea în deşert, prin care ieşise în dimineaţa aceea când se dusese cu Kostik după vreascuri – apoi pe nişte străduţe liniştite din vecinătatea porţii, până pe o uliţă şi mai liniştită, cu case care dădeau spre stradă.

Intrară amândoi în una dintre case, unde îi aştepta întreaga familie a clientului (împreună cu cumnata acestuia, cea care reprezenta obiectul adulării nocturne). Locatarii îl invitară pe Taravik la o gustare, îi turnară şi un pahar de vin (caftangiul refuză un al doilea pahar, ca un adevărat profesionist, făgăduind să golească întregul ulcior, împreună cu gazdele, după ce-i va scăpa de necaz).

Şi când se simţeau mai bine, iar Taravik începuse să le povestească despre obiceiul pegasului său de a sări în râpe – chestie care produse o nedumerire atât de mare, încât şi peste ani şi ani locuitorii cartierului respectiv mai organizau

concursuri de isteţime cu titlul „de ce sare un pegas în râpe?";având în vedere că nimănui din mahalaua aia nu-i trecuse prin ţeastă o idee simplă (să se ducă şi să-l întrebe pe Kostik care-i explicaţia), concursurile aveau să continue timp de câteva generaţii, fără să se găsească un răspuns cât de cât satisfăcător – în stradă izbucni o cacofonie înfiorătoare, care-l făcu pe Taravik să uite ceea ce povestea.

Ceilalţi locatari ai casei se pitiseră prin diferite cotloane, ascunzându-şi capetele sub saltele, perne şi alte obiecte care puteau reduce zgomotul.

Îndemnat de speranţa naivă că îi va salva de belea, speranţă ce se citea în ochii celor care nu apucaseră să se ascundă, Taravik îşi înhăţă toroipanul şi ieşi în stradă.

Surpriză: în uliţă era un tinerel slab, tras la faţă şi cu expresia năucă a celor îndrăgostiţi fără speranţă, care privea prosteşte spre o fereastrăde la etaj (probabil a încăperii în care locuia obiectul iubirii sale). În spatele său se aflau câţiva muzicanţi din fanfara municipală, care interpretau cu mult suflet un cântec duios – „Tu eşti singura iubire din viaţa mea şi aşa o să rămâi şi peste o mie de ani" – pe care Taravik îl recunoscu uimit (pentru că, la vremea sa, i-l cântase şi el Marieţei până când aceasta îi spusese că se spânzură, dacă mai aude melodia încă o dată). Numai că el îşi exprimase sentimentele acompaniat de un flaut şi de o harpă mică, în timp ce tâmpitul din faţa lui venise însoţit de două trâmbiţe, o tobă mare, un trombon şi un instrument bizar din alamă, care consta dintr-o mulţime de plăci prinse pe un suport şi care, agitate de muzicant, scoteau un zăngănit înspăimântător; probabil, îşi spuse Taravik, era o armă folosită la asediul cetăţilor…

— Drăguţule, îi spuse cât mai amabil Taravik tânărului, e trecut de miezul nopţii şi lumea vrea să doarmă. Nu vrei să

spui muzicanţilor tăi să cânte mai încet?

— Ba aş vrea, că mă doare capul din cauza zgomotului, oftă amorezul, dar n-am ce face, că fata de care sunt îndrăgostit e foarte frumoasă, mă topesc când o văd, dar e tare surdă…

— Surdă e mă-ta! îi strigă cumnata angajatorului lui Taravik, apărând la fereastra spre care se holbase până atunci tinerelul (ia te uită, îşi spuse Taravik, deci puştiul ştia el ce ştia!). De unde ţi-a venit ideea asta tâmpită?

— Păi la început am cântat încetişor, dar n-ai răspuns în niciun fel, aşa că am dedus că nu m-ai auzit.

— Şi cum ai fi vrut să-ţi răspundă o fată cinstită la asemenea avansuri neruşinate? se răţoi sora împricinatei, apărând în pragul casei împreună cu soţul ei. Jupâne Taravik, trage-i mitocanului câteva, să nu mai fie obraznic! Zi, cum ai fi vrut să-ţi răspundă?

— Ştiu şi eu? Să fi aruncat o găleată cu apă peste mine şi muzicanţii mei – asta însemnând, după cum ştie tot poporul, „răcoreşte-te şi ai răbdare” – sau să fi aruncat în mine cu mere sau cu portocale…

— Asta ştiu şi eu ce înseamnă, se grăbi să intervină Taravik: „eşti un dulce, dar aşteaptă să se lumineze”. Ştiu de la Marieţa, că-mi umplea capul de cucuie când îi cântam sub fereastră…

Împricinata coborâse de la etaj şi venise lângă sora ei, iar tinerelul se holba la ea, de-i ieşiseră ochii din cap ca la melci. Cele două surori schimbară o privire, iar cea mai mare îi zise scurt amorezului:

— Poate că ai dreptate, trebuia să-ţi arunc un dovleac în cap.

— Asta însemnând ce anume? întrebară într-un glas Taravik, clientul lui şi tânărul îndrăgostit.

— Cap ai, ce-ţi mai trebuie şi minte?

Tinerelul roşi – atât de puternic încât se văzu şi la lumina felinarului atârnat în faţa casei – şi-şi lăsă capul în jos.

— Plăteşte muzicanţii şi trimite-i acasă! îi ordonă Taravik. Rămâi locului şi aşteaptă să-ţi spunem ce am hotărât. Să fii cuminte, că nu-s convins că nu-i cazul să-ţi trag o chelfăneală!

În timp ce trompeţii şi toboşarii dispăreau în întuneric, de pe acoperişul casei învecinate se auzi o voce neîncrezătoare:

— Adică vreţi să spuneţi că noaptea asta o să apucăm să dormim?

— Da, mulţumită jupânului Taravik, le răspunse Mikik, clientul acestuia.

— Păi atunci e cazul să sărbătorim un pic, înainte să ne ducem la culcare! exclamară alte voci, de pe alte acoperişuri, iar Taravik nu se miră auzindu-le, pentru că pe căldura aia mulţi preferau să doarmă pe acoperişul plat al casei, în aer liber.

În câteva minute, strada se umplu cu oameni îmbrăcaţi sumar, care cărau tăvi cu gustări şi ulcele cu băutură. Taravik bău un pic, ca să nu se supere oamenii, apoi se duse să pună lucrurile la punct cu angajatorul său şi discută un pic cu acesta şi cu nevasta lui. Nu intenţiona să le ia vreun ban – nu bătuse pe nimeni – dar clientul insistă (pentru deranj şi sfaturile bune, zicea el). Aşa că Taravik luă banii şi se întoarse la tinerelul care rămăsese nemişcat în mijlocul uliţei, refuzând mâncare şi băutură şi privind hulpav la obiectul pasiunii sale (care stătea cu privirea în jos, uitându-se la individ pe sub gene).

— Iată ce s-a hotărât şi cred că vecinii vor fi de acord.

Vei veni să cânţi de câte ori vrei, dar numai îndată ce s-a înserat, nu mai târziu, iar concertul nu va dura mai mult de o jumătate de oră (Ba nu, poate să fie chiar o oră, intervenirăspectatorii, dar fără instrumente de suflat! Eşti tâmpit? Fără trompete şi tromboane, de acord, dar vrei şi fără flaut sau nai, că şi astea sunt instrumente de suflat? Ce fel de concert ar fi ăla? Bine, bine, dar tobele, ţimbalele şi alte zăngănitoare trebuie excluse!) După aia, trimiţi muzicanţii acasă şi baţi la poartă, ca să-ţi prezinţi omagiile donşoarei. Vorbeşti cu ea cinci minute, numai în prezenţa stimatei doamne Mikik, sora donşoarei. Ai priceput? Sau e cazul să-ţi trag o chelfăneală?

Tânărul amorez căzu în genunchi, mulţumi din suflet tuturor pentru înţelegere şi făgădui să nu se abată de la cele stabilite.

După care toată lumea se pupă cu toată lumea, Taravik bău încă un pahar, vecinii îi făcură un cadou (îi băgară nişte bani în buzunar şi-i dădură un coş cu gustări şi un ulcior cu băutură), drept mulţumire pentru că le asigurase liniştea, iar caftangiul contractual plecă spre casă.

Când ajunse în dreptul porţilor oraşului, văzu că acestea erau deschise, iar în faţa lor fusese aprins un rug.

Se abătu din drum şi întrebă curios:

— Ce s-a întâmplat?

— A, jupânul Taravik, îl recunoscu unul dintre străjeri. Dacă-mi aduc bine aminte, erai aici azi dimineaţă, când a plecat şalupa latganilor.

— Eram, recunoscu Taravik.

— Probabil că s-a întâmplat ceva, că barca aia afurisită nu s-a întors. Poate că s-a rătăcit pe întuneric… Căpitanul a zis să ţinem focul aprins toată noaptea, ca să vadă în ce direcţie să se îndrepte, iar dacă nu o să apară până în zori, o să trimitem o patrulă ca s-o caute.

7

Inutomeh păru atât de surprins de apariţia lui Kaduteh, fu atât de impresionat că, după ce descoperise cu durere că nu-şi mai amintea nimeni de el, existau totuşi urmaşi ai celor care-l slujiseră cu credinţă, urmaşi care îi aşteptaseră răbdători reîntoarcerea, încât deveni, pentru o clipă, uman.

Pe faţa bătută de vânt şi arsă de soare a sclavului Tarabilius se scurse încet o lacrimă…

…apoi regele vrăjitor redeveni el însuşi: puternic, nemilos, fără a fi lipsit totuşi de emoţii omeneşti.

Îl îmbrăţişă pe conducătorul barobarilor, iar după aceea îl privi în ochi şi-i zise:

— Din această clipă vei fi marele meu vizir, aşa cum au fost şi strămoşii tăi. Iar rubedeniile tale vor fi răsplătite pentru îndelungata lor credinţă, pentru că voi conduce prin intermediul lor imperiul pe care-l voi construi.

Kaduteh căzu în genunchi şi îi sărută picioarele regelui său, în timp ce grupul nomazilor se prosterna în faţa acestuia.

Inutomeh închise ochii şi se bucură câteva clipe de adulaţia supuşilor săi – primii săi supuşi adevăraţi de după întoarcerea în lumea celor vii, primii care îl recunoşteau şi-l acceptau necondiţionat.

Apoi responsabilităţile regale şi setea de putere, de viaţă şi de plăceri trupeşti (cărora le dusese dorul mii de ani) îl făcură să-şi amintească faptul că mai avea multe de făcut înainte de a ajunge din nou regele puternic de altădată.

Îl prinse pe Kaduteh de umăr şi-l ridică de la picioarele sale:

— Mare vizir, spuneai că ai pregătit tot ce era

necesar…

— Măria Ta, tradiţia transmisă din tată în fiu spune că în noaptea reîntoarcerii tale e nevoie de anumite jertfe şi ritualuri… sperăm, din suflet, că strămoşii au ţinut minte totul…

Regele îi puse mâinile pe creştet. Puterile pe care le avea în clipa aceea erau slabe, în comparaţie cu cele pe care le avusese cândva (sau cu cele de care avea nevoie pentru a săvârşi tot ce intenţiona), dar suficiente pentru a cerceta mintea şi amintirile supusului său.

— Aţi ţinut minte totul, spuse regele, emoţionat. Şi aţi acţionat aşa cum se cuvine.

Îşi luă mâinile de pe capul barobarului şi spuse cu glas ce părea lipsit de orice emoţie:

— Să începem.

Bărbaţii în veşminte albastre descărcară de pe dromaderii lor legături goase de vreascuri şi le aşezară pe solul nisipos, la vreo sută de stânjeni în faţa adăpostului în care stătea regele. Alcătuiră din ele un soi de cerc, iar în exteriorul acestuia plasară câteva facle.

Vreascurile erau negre – lemnul lor era complet negru, scoarţa de pe ele era neagră. Păreau crengi rupte dintr-un copac din infern.

Barobarii le aşezară cu grijă, apucându-le cu cleşti din bronz şi ferindu-se să le atingă cu mâna goală. După care se întoarseră la animalele lor şi aşteptară.

Regele oftă şi şopti:

— În sfârşit… După atâta timp…

Apoi se ridică şi pătrunse în interiorul cercului alcătuit din vreascuri.

Îşi împreună mâinile şi le ţinu în faţa sa, ca şi cum s-ar fi rugat. Şi chiar se ruga, pentru că meşteşugarii lui Borovik

(care rămăseseră nemişcaţi la locurile lor, privind şi abia îndrăznind să respire, ca să nu atragă atenţia asupra lor) văzură în lumina slabă a făcliilor că regele îşi mişca buzele, ca şi cum ar fi rostit o rugă sau o litanie. Poate se adresa zeilor lumii de dincolo, îşi spuse Matravik, care văzuse deseorii preoţii discutând cu cei pe care-i venerau.

După un timp, regele îşi desprinse palmele, le trecu prin faţa ochilor şi le izbi puternic.

Pocnetul lor răsună ca un tunet în miez de vară.

Din senin, se porni o rafală de vânt.

Făcliile se stinseră.

Luna dispăru de pe cer.

Apoi se stinseră şi stelele.

Tot pustiul se cufundă într-o beznă densă, groasă, lipicioasă, în care puteai să te mişti doar cu mare greutate. O beznă venită din alt univers, o beznă *duşmănoasă.*

Regele bătu din nou din palme.

Pustiul se lumină în mare măsură, pentru că pe cer reapăruse luna.

Mai bine zis, pe cer apăruse o lună, însă niciunul dintre meseriaşii care o vedeau nu puteau să-şi dea seama dacă era luna ce fusese pe cer mai înainte sau era una nouă, adusă de regele vrăjitor de pe un cer complet străin.

Luna aceasta părea mai mare, mai netedă – nu se vedeau pe ea nici obrazul mâncat de vărsat al băbuţei, nici rânjetul veveriţei – şi avea o culoare bizară. Era sidefie precum interiorul unei scoici şi lumina foarte tare, ca şi cum ar fi avut în interiorul ei o vatră încinsă.

Şi părea foarte apropiată, ca şi cum locul ei pe cer s-ar fi schimbat, ca şi cum ar fi fost gata să se prăvălească oricând peste pământeni…

Regele privi spre cer şi râse.

Râsul său n-avea pic de veselie. Era sumbru, plin de făgăduieli macabre, era râsul gâdelui care îşi ridică securea…

Luna îi auzi râsul şi-şi schimbă culoarea.

Sidefiul ei se vârstă cu sângeriu, îşi pierdu cumva din luminozitate, iar astrul nopţii se umflă sau se apropie şi mai mult de Pământ…

Kaduteh fugi iute spre unul dintre dromaderi, luă ceva şi făcu astfel încât lucrul acela să ajungă în cercul de vreascuri, aruncându-l la picioarele regelui.

Inutomeh se aplecă şi ridică obiectul. Era un cuţit cu lamă lungă, uşor încovoiată, şi cu mâner din aur roşu, împodobit cu pietre preţioase care sclipeau sumbru în lumina stranie a lunii. Regele îndreptă lama către astrul nopţii, ca şi cum l-ar fi ameninţat, iar luna se cutremură uşor. Se speriase? Râsese de o ameninţare zadarnică? Sau tremurase din cauză că aştepta cu lăcomie ceea ce avea să urmeze?

Vreascurile din jurul regelui vrăjitor deveniră fosforescente, căpătară o luminozitate verzuie, care părea să deseneze un soi de graniţă în jurul lui Inutomeh.

Doi barobari aduseră un miel cu blăniţă neagră şi-l lăsară lângă cercul alcătuit din vreascuri, având grijă să nu se atingă de acesta.

Regele se întinse peste hotar, luă animalul şi-l săltă în interiorul cercului. Îl ridică deasupra capului cu mâna dreaptă şi-l ţinu acolo, în timp ce spinteca gâtul mielului cu cuţitul din mâna stângă.

Sângele ţâşni din artera retezată şi se scurse peste rege.

Tot ce se afla în deşert înlemnise. Împietrise. Nimic nu se clintea, nici măcar aerul. Doar sângele mielului curgea pe fruntea regelui. La început năvalnic, ca un pârâu de munte,

apoi din ce în ce mai lent…

Când ultima picătură rubinie părăsi trupul lipsit de viaţă, Inutomeh aşează cadavrul peste vreascuri şi aşteptă.

Kaduteh – care-i pândise cu lăcomie fiecare mişcare – făcu un semn, iar două dintre rubedeniile sale mânară până la marginea cercului de vreascuri luminiscente un viţel cu pielea complet neagră, de parcă ar fi fost fătat chiar de Vaca Nopţii. Lăsară animalul lângă vreascuri şi fugiră înapoi la locul lor.

Regele se întinse peste hotarul alcătuit din lemne – ca şi prima dată – şi sări fără niciun efort viţelul, trăgându-l în cerc. Îl ridică şi pe acesta deasupra capului său, îi reteză capul cu cuţitul şi se scăldă în sângele animalului.

După aceea jertfi – probabil zeilor lumii subterane, îşi ziseră meşteşugarii care-l priveau îngroziţi – un berbec, un taur şi un dromader. Toate animalele erau complet negre, fără cea mai mică pată.

După ce se scălda în sângele lor, regele le aşeza leşul peste vreascurile din jurul său.

Era evident că, după fiecare jertfă, puterile regelui vrăjitor creşteau tot mai mult.

Mai rămăsese un singur loc liber pe lemne.

Borovik îşi spuse că mai urma o singură jertfă.

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, barobarii împinseră lângă cercul de vreascuri un rob.

Un rob adus din depărtări, din ţinuturile cu adevărat fierbinţi din sudul puţin cunoscut al lumii oamenilor. Un sclav cu pielea neagră precum cărbunele.

Regele scoase un ţipăt ascuţit, un răcnet hulpav ce exprima o satisfacţie dementă. Năclăit de sângele animalelor, ţinând în mâna stângă cuţitul îndreptat spre cer – a cărui lamă strălucea ca şi cum în interiorul ei se

aprinsese o flacără nepământeană – regele întors de pe celălalt tărâm părea o întrupare a groazei şi a nebuniei ucigaşe.

Inutomeh se întinse, înhăţă sclavul care nu scoase niciun sunet – ciudat, îşi zise Matravik, dar nici animalele nu scoseseră vreun sunet, probabil că fuseseră drogate; nimic de mirare, mulţi preoţi obişnuiau să pună în apa animalelor de jertfă anumite substanţe care să le facă să stea potolite atunci când aveau să fie înjunghiate în faţa statuii zeului; dar, de data asta, victimele păreau să se supună de bunăvoie călăului şi să nu mai dispună de voinţă proprie – şi-l jertfi în acelaşi fel cum făcuse mai înainte cu animalele.

După ce sângele robului cu pielea neagră se scurse pe creştetul regelui, acesta aşează cadavrul în locul rămas liber pe vreascuri.

Apoi se retrase în mijlocul cercului şi se aşeză pe nisip, cu picioarele încrucişate. Înfipse cuţitul în faţa sa şi aşteptă.

Nu avu mult de stat.

Treptat, fosforescenţa vreascurilor crescu din ce în ce mai mult, până când luminozitatea lor deveni orbitoare. Lumina se transformă în flacără, flacăra în vâlvătaie, iar cercul de vreascuri deveni un rug ce-şi arunca focul către cer, ca şi cum ar fi vrut să-l incendieze.

Însă focul care mistuia vreascurile era un foc rece, care nu răspândea în jurul său căldură. Dimpotrivă, părea că absoarbe fierbinţeala din aerul ce păstra încă dogoarea zilei.

Inutomeh rămăsese nemişcat în mijlocul flăcărilor ce se apropiau încet, încet de trupul lui.

La început, flăcările verzui ale rugului îl mângâiară timide, atingându-l pentru o clipă, apoi retrăgându-se – ca şi cum s-ar fi speriat de propria lor îndrăzneală –, revenind din nou, cu aceeaşi timiditate… După un timp, căpătară mai mult

curaj, deveniră mai obraznice, zăboviră mai mult pe pielea regelui…

…şi, în cele din urmă, lămurindu-se că nu le ameninţă niciun pericol, se năpustiră asupra trupului nemişcat, potopindu-l, înconjurându-l, nelăsându-i petic de piele neatins de vâlvătaia lor.

Inutomeh nu se clintea, părând că nu simte arsura focului.

Însă focul îi mistuia – într-un fel – trupul, pentru că regele se transformase într-o făptură alcătuită din jar. Carnea trupului de jăratic se modela singură, trăsăturile corpului lui Tarabilius se modificau, devenind ale altcuiva: ale unui bărbat maiestuos, cu figură înţeleaptă, dar plină de o mândrie neomenească, ieşind la iveală în ciuda expresiei de smerenie şi umilinţă de pe chipul său. În mod bizar, expresia de umilinţă era sinceră. La fel şi aroganţa.

Pentru că, îşi zise Matravik (decis ca, dacă scăpa cu viaţă din tărăşenia aceea, să-şi dedice existenţa slujirii zeilor), probabil că aşa fusese regele din vechime: umil şi arogant, înţelept şi nesăbuit, dornic să-şi ajute supuşii şi lacom de plăcerile lumii.

Apoi rugul se stinse brusc, luna cea dolofană şi sidefie se stinse şi ea, iar bezna cuprinse din nou deşertul.

Aerul, care rămăsese neclintit din momentul în care se aprinsese rugul, păru cuprins de nelinişte. Se vânzoli încet, ca şi cum ar fi căutat să-şi găsească echilibrul, dar nu izbuti. Mişcarea sa haotică îşi descoperi, treptat, un sens, o direcţie de deplasare, se transformă într-un vânt puternic ce bătea dinspre răsărit spre asfinţit (care, în bezna aceea ce cuprinsese tot pustiul, erau noţiuni lipsite de sens).

Mişcarea aerului căpătă un înţeles abia în momentul în care pe cer începură să clipească timid stelele, ca şi cum ar fi

apărut pentru o clipă printre nori mişcaţi iute de bătaia vântului.

Apoi vântul se înteţi şi mai mult, pentru o secundă păru că se transformă în uragan, după care încetă subit.

Cerul rămase senin, acoperit de stele.

Luna apăru, mare şi luminoasă, acolo unde îi era locul. Arăta ca de obicei, plină de semne şi de ciupituri.

Lumina ca şi cum ar fi fost zi, iar în strălucirea ei se vedea un strat gros de cenuşă, rămas în locul unde arsese rugul. Cenuşa nu fusese spulberată de vântul turbat care se dezlănţuise deasupra deşertului, părea că face parte din sol.

În mijlocul cenuşii stătea regele.

Era complet gol. Hainele murdare de sângele jertfelor fuseseră mistuite de focul cel verzui.

Nu mai semăna niciun pic cu sclavul Tarabilius. Redevenise Inutomeh cel din vechime, atât ca înfăţişare, cât şi ca puteri.

Regele se ridică în picioare, se scutură de cenuşă ca un câine de apă şi râse cu o veselie naivă, copilăroasă:

— Nu-mi vine să cred! M-am întors cu adevărat! Chiar m-am întors! Am reuşit!

Inutomeh vorbise mişcându-şi buzele şi limba, pentru că defectul trupesc al lui Tarabilius fusese înlăturat. Corpul cel nou era – ca şi spiritul ce-l locuia – cel care aparţinuse cândva regelui vrăjitor.

— Bineînţeles că te-ai întors, râseră barobarii. Trebuia să te întorci. Nu puteai să ne dezamăgeşti.

— Aveţi dreptate, credincioşii mei, zâmbi regele. Să trecem la treabă, îi îndemnă el, iar barobarii se puseră în mişcare.

Trupul murdar de cenuşă al regelui fu spălat, uns cu uleiuri aromate şi parfumuri discrete, îmbrăcat în veşminte

scumpe, din mătăsuri şi brocarturi fine, apoi împodobit cu bijuterii preţioase.

În timp ce barobarii se agitau de zor, meşteşugarii lui Borovik priveau cu uimire, întrebându-se unde ascunseseră vagabonzii pustiului, timp de mii de ani, asemenea bogăţii care le-ar fi permis să trăiască sute de ani în belşug (sau ar fi atras lăcomia seminţiilor învecinate).

Nomazii transformaseră adăpostul ridicat de meşteşugarii lui Borovik într-un sălaş regesc – unul improvizat, pentru o zăbavă de-o clipă, dar regesc. Întinseseră covoare groase, ridicaseră un cort măreţ, aduseseră perne şi sofale, iar în jurul locului în care se aşezase regele veniseră robi cu evantaie largi din pene de lebădă sau de păun. Sclave îmbrăcate în veşminte transparente aduseseră tăvi cu fructe, cu prăjituri şi gustări, precum şi ulcioare cu băuturi.

Dar, înainte ca regele să se bucure de mâncare şi de băutură, marele vizir îngenunche în faţa stăpânului său, oferindu-i pe o tavă de argint o lipie aburindă, abia luată de pe jar.

— Aminteşte-ţi gustul pâinii, rosti el, cu glas solemn.

— Aminteşte-ţi gustul pâinii, repetară sutele de barobari strânşi în jurul cortului.

Regele rupse o bucată din lipie, o mirosi îndelung, ca pe un parfum rar şi preţios, apoi o duse la buze. Muşcă din ea o îmbucătură, o mestecă, o înghiţi… apoi mai muşcă o dată, după care oftă:

— Mi-am amintit gustul pâinii. Mi l-am amintit, pentru că n-aş fi putut să-l uit vreodată.

Barobarii izbucniră în urale.

Apoi Kaduteh îi oferi un pocal cu vin, rugându-l să-şi amintească şi gustul acestuia.

Iar regele şi-l aminti.

Îşi aminti şi gustul cărnii, şi gustul fructelor. Îşi aminti gustul tuturor celor care înseamnă viaţă adevărată.

Iar după ce-şi aminti toate acestea, regele spuse:

— A venit momentul să-mi chem şi restul slujitorilor, pentru a începe cucerirea lumii.

Înainte însă de a se apuca de treabă, îi spuse lui Kaduteh:

— Mare vizir, cele pe care le vom face vor dura destul de mult. Lasă oamenii să se odihnească.

Barobarul făcu un semn, iar nomazii pustiului se retraseră în corturile lor. Înainte de a pleca, unul dintre ei făcuse un semn către meseriaşii lui Borovik, ca şi cum ar fi întrebat „cu ăştia ce facem?", iar vizirul îi răspunsese prin alt semn, ce sugera că prezenţa lor nu deranja cu nimic.

Liniştea se întinse peste tabără, iar regele privi un timp spre cerul întunecat.

— Sper să avem suficient timp, oftă el.

— Avem, îl asigură Kaduteh, care stătea în genunchi în apropierea sa.

Regele vrăjitor îşi închise ochii şi se concentră. Îşi aminti cine fusese şi ce săvârşise, iar amintirea îi dărui putere şi încredere în sine. Rosti un descântec şi intonă un imn.

După un timp, Inutomeh îşi roti încet braţele deasupra capului, fără să se ridice de pe covor. Degetele îi erau întinse într-un anumit fel, pentru că fiecare gest, fiecare poziţie a trupului aveau un rost anume.

Cerul se acoperi imediat de nori groşi, iviţi de nu se ştie unde, ce ascunseră luna şi stelele. Firmamentul fu acoperit în totalitate, cu excepţia unui cerc cu raza de o leghe, aflat chiar deasupra taberei regelui şi a slujitorilor săi.

Aproape imediat, norii începură să toarne picături răzleţe de apă asupra deşertului însetat. Ploaia deveni tot mai deasă, picăturile tot mai mari, noroind solul prăfuit al pustiului.

Regele păru că-şi pierde interesul pentru tot ce se întâmpla în jur. Întinse mâna şi luă de pe tava de lângă el o plăcintă. O hăpăi hulpav, apoi sorbi vin dintr-o cupă aflată la picioarele sale. Servitoarele se grăbiră să-i aducă la îndemână tăvi cu tot soiul de cărnuri fripte şi de gustări, iar regele mânca fără grabă din toate.

Norii păreau dornici să inunde întregul pustiu, golindu-şi rezervele de lichid asupra acestuia. Însă stropii de apă nu cădeau şi peste tabăra regelui, lăsându-l pe acesta să se bucure de ospăţ, iar pe oamenii săi de odihnă.

După ce pământul uscat se îmbibă cu apă timp de vreo oră, regele decise că-i suficient şi pocni din degete.

Norii se răspândiră cât ai clipi, iar cerul redeveni senin.

Luna căpătă o strălucire mai puternică decât cea obişnuită şi aruncă spre solul umed raze bizare, colorate într-un galben vizibil, ce păreau că transmit pământului un soi de energie vitală, pentru că din el răsăriră o mulţime de plante ce creşteau văzând cu ochii.

După ce se ridicară vreo două palme deasupra pământului, plantele înfloriră, iar florile lor se deschiseră sub lumina lunii. Corolele lor albastre răspândeau o aromă îmbătătoare, o aromă puternică pe care vântul o împrăştia în toată pustietatea.

— Albăstrelele-de-deşert, oftă Inutomeh. Ce dor mi-a fost de mirosul lor! Veniţi, dragii mei! Veniţi, beţi şi bucuraţi-vă, pentru că stăpânul vostru s-a întors!

Ca şi cum i-ar fi auzit chemarea – sau pentru că simţiseră mireasma nectarului cu care se hrăneau – insecte

zumzăitoare îşi manifestară prezenţa prin bâzâitul scos de aripile lor în veşnică mişcare.

Veneau de pretutindeni, din toate direcţiile.

Veneau fără încetare, veneau într-un număr incredibil de mare.

Şi când ajungeau în pustiul acoperit cu flori, se grăbeau să se cufunde în corolele pline cu nectar dulce şi parfumat.

Se cufundau în nectar, se înecau în acesta şi-şi schimbau imediat forma, transformându-se în soldaţi voinici, înarmaţi până în dinţi şi purtând pe cap coifuri mari de bronz, împodobite cu coarne masive de berbec, din bronz masiv.

Soldaţii se ridicau de pe florile strivite şi se aliniau în formaţii strânse, ce păreau gata de atac.

Însă, în realitate, soldaţii aceia nu erau încă reali.

Nu erau pe deplin materiali.

Aşa cum fluturele ieşit proaspăt din cocon are nevoie de un anumit timp pentru ca trupul cel nou să se întărească şi să fie capabil să facă faţă cerinţelor noii sale stări, aşa şi soldaţii aceia – atât de arătoşi şi de impresionanţi – nu se transformaseră pe deplin în noua lor stare.

Dacă te uitai atent la ei, păreau, la un moment dat, transparenţi. Materia trupului lor nu era identică în totalitate cu aceea a lumii în care ajunseseră. Mii de ani, corpul lor fusese de insectă. Transformarea perpetuă din fluture în omidă şi reciproc fusese menită să le obişnuiască trupul cu ideea de transformare fundamentală, să le exerseze celulele cu schimbări ale formei şi funcţiilor.

Însă *capetele-de-berbec* erau soldaţi răbdători şi bine instruiţi. Aveau încredere în conducătorul lor – care-i condusese, pe vremuri, spre victorie.

Avea să-i conducă şi acum tot spre victorie.

Aşa că se aliniau în formaţie şi aşteptau să vină momentul în care aveau să intre în luptă.

Inutomeh privi cerul. Undeva, la orizont, apăruse o geană de lumină.

— Tocmai la timp, spuse el. Armata e gata. Trebuie doar s-o coacă soarele.

— După ce o să răsară, mormăi Kaduteh.

— Bineînţeles că după ce o să răsară, râse regele. Noaptea şi-a făcut datoria. Acum e rândul zilei. Dar, înainte ca bezna să se odihnească după toate cele pe care le-a făptuit, să avem grijă şi de cei care vor administra regatul şi să-i înzestrăm pe supuşii noştri credincioşi cu mai multe daruri, cu mai multe haruri ce le vor fi necesare pentru conducerea popoarelor din viitorul nostru regat. Ce crezi că le trebuie fraţilor tăi, mare vizir? Credinţă şi loialitate au din plin – mai mult decât am sperat.

— Înţelepciune, cunoştinţe despre stat, ştiinţa de a cunoaşte oamenii, putere fizică şi morală… îşi dădu cu părerea Kaduteh. Milenii în şir au colindat prin deşert, aşteptându-te. S-au străduit să supravieţuiască şi să aibă pregătit tot ce îţi trebuia atunci când aveai să te întorci. Nu s-au antrenat să conducă popoare, să strângă biruri şi să construiască drumuri…

— Vor fi mai înţelepţi decât oamenii obişnuiţi, vor fi mai competenţi şi vor învăţa mai mult şi mai iute decât oricine, decise regele vrăjitor.

Apoi începu să recite în şoaptă o litanie gravă.

Întunericul se învârteji, îşi strânse esenţa beznei deasupra taberei barobarilor, o răsuci peste corturi…

…după care o transformă într-o ploaie fină de stropi întunecaţi, care căzură peste pânza corturilor, trecu prin ea ca şi cum pânza sau ploaia n-ar fi avut substanţă…

…iar cerul începu să se lumineze.

Regele păru cuprins subit de oboseală.

Se întinse pe covorul gros. O servitoare se mişcă iute, ca fulgerul, şi-i strecură sub cap o pernă brodată cu aur, înainte ca acesta să fi atins ţesătura groasă şi moale.

Inutomeh căscă şi mormăi, pe jumătate adormit:

— Avem cu toţii nevoie de soare. Până şi eu am nevoie de el. Soarele e viaţă, nu-i aşa?

Apoi închise ochii şi începu să respire liniştit. Trupul său părea să se bucure de respiraţia aceea regulată, părea să asimileze aerul curat şi răcoros al dimineţii din pustiu – părea că se bucură, după mii de ani, să fie un trup omenesc adevărat.

Şi regele dormi şi visă ceea ce sperase să viseze atunci când va reveni printre oameni: un vis simplu, fără un înţeles deosebit, un vis odihnitor.

Soarele se ridică încet deasupra orizontului. Ca în fiecare zi, aşa cum făcea de la începutul lumii.

Însă razele sale ştiau că au de făcut ceva anume. Aşa că o parte dintre ele se împleti şi se îndreptă asupra taberei barobarilor şi a platoului din jurul acesteia. Când razele ajunseră în apropierea solului, se risipiră ca firele unei mături, iar soarele prinse a mătura cu lumina sa armata *capetelor-de-berbec*, dându-i substanţă, întărind oasele şi muşchii soldaţilor, transformând în bronz adevărat coifurile, armurile şi armele. Căldura soarelui încălzi uşor aerul din corturi, iar minţile celor din ele se coapseră treptat, aşa cum se întâmpla cu trupurile soldaţilor.

Armata regelui vrăjitor se întorsese şi se materializa, devenind o parte a lumii celor vii.

Şalupa plutea liniştită. Terenul era neted şi avea să fie neted încă mult timp. Vrăjitorul îmbrăcat în robă albă stătea în partea din faţă a ambarcaţiunii, privind neatent pustiul ce se întindea în faţa sa.

Traseul din ziua aceea era cel mai simplu, de aceea îl planificase să fie ultimul. Pluteau de-a lungul unor drumuri străvechi, dar rămase în stare bună. Probabil că aveau să întâlnească pe el caravane, mai mari sau mai mici. Probabil că dromaderii şi catârii aveau să se sperie zărind şalupa şi aveau să o ia razna, alergând aiurea încotro vedeau cu ochii. Era posibil ca unele dintre animalele îngrozite să gonească drept către şalupă şi era posibil chiar s-o zdrobească sub copitele lor.

Dar această posibilitate nu ţinea seama de vraja de protecţie pe care o întinsese vrăjitorul cu strai alb peste ambarcaţiunea sa. Nimeni, nici om, nici animal nu se putea apropia fără voia proprietarului.

Cei doi pasageri pălăvrăgeau în şoaptă între ei. Nu le spusese nimeni să tacă, iar vorbăria lor nu avea cum să deranjeze, dar se simţeau stingheri pe nava aceea magică şi nu îndrăzneau să se poarte aşa cum s-ar fi purtat între ai lor.

Marinarii suflau pe rând la foale, pentru că – având în vedere simplitatea traseului – cursa trebuia să dureze foarte puţin. De îndată ce unul dintre ei dădea semne de oboseală, se trăgea deoparte, iar celălalt îi lua imediat locul.

După un timp, şalupa începu să ajungă din urmă grupuri de călători, care mergeau pe jos alături de animalele lor încărcate cu saci şi cu baloturi. Erau oameni plecaţi din oraş dinaintea zorilor, care aveau să ajungă la destinaţie peste o zi, două, adică la mult timp după ce şalupa avea să se întoarcă.

Vrăjitorul latgan sufla într-o trâmbiţă, iar sunetul

puternic al acesteia răsuna încă multă vreme după ce o lua de la buze. Cămilarii şi catârgii o auzeau de la mare distanţă şi-şi ţineau animalele de frâu, încercând să le potolească în timp ce trecea pe lângă ei măgăoaia aia bizară, cu pânza umflată de un vânt ce n-avea de-a face cu atmosfera deşertului.

Când se luminase bine, iar soarele se ridicase pe cer atât cât să înceapă să dogorească, ambarcaţiunea depăşise orice grup aflat pe drumul cel străvechi. Era acum singură în pustietate.

— Micşoraţi viteza, spuse vrăjitorul. Ne apropiem de locul de popas, iar oaspeţii noştri se vor bucura – împreună cu noi – de o băutură răcoritoare, de un ceai cald sau de o mică gustare. Şi ne vom dezmorţi picioarele cu toţii.

Cei doi clienţi încetară şuşotitul şi se uitară în faţă.

Undeva, departe, se vedeau cele câteva coloane albe ce se ridicau din ruinele mormântului lui Blokan.

Şalupa plutea acum încet, iar cei de la bordul ei puteau să vadă că pământul era îmbibat cu apă. Plouase zdravăn acolo, iar vegetaţia profitase şi crescuse cu iuţeala cu care numai în pustiu obişnuieşte să crească.

Însă ierburile şi florile erau zdrobite, ca şi cum peste ele trecuse o turmă de elefanţi furioşi.

În apropierea ruinelor se vedea adăpostul construit de meseriaşii trimişi cu o zi înainte de proprietarul ambarcaţiunii. Era exact aşa cum îşi dorise acesta: o platformă de piatră (pentru ca apa să nu ude covoarele din interiorul cortului, în caz că ploua), pe care se ridicau ziduri, tot din piatră, care să ţină departe vântul aducător de nisip; deasupra acestora, un cort larg, elegant, al cărui perete dinspre drum era ridicat, lăsând să se vadă interiorul comod, cu covoare moi şi perne şi mai moi…

Lângă adăpost, meseriaşii lui Borovik îşi strângeau uneltele şi încărcau pe catâri materialele rămase. Se părea că întârziaseră din cauza ploii, dar, oricum, totul fusese terminat înainte de sosirea clienţilor.

Vrăjitorul în robă albă păru mulţumit de cele văzute şi opri ambarcaţiunea chiar în faţa cortului. Zâmbise în treacăt unui gând doar de el ştiut, dar îşi văzuse de treabă. Şalupa se lăsă în jos, până când atinse solul, iar cei doi marinari săriră pe pământ şi-i ajutară pe cei doi pasageri să coboare şi ei.

În timp ce-şi dezmorţeau picioarele, vraciul îşi îndreptă atenţia spre un străin care stătea calm lângă drum, privind fără prea mult interes corabia şi pe cei care fuseseră la bordul ei.

Era un bărbat înalt, bine făcut, ce părea a fi în floarea vârstei, cu părul încă negru şi cu pielea arsă de soare. Ca orice om al pustiului, purta un caftan siniliu, lung şi larg, strâns pe mijlocul trupului de un brâu lat, din piele neagră. Pe cap avea un turban, tot siniliu. Înfipt în brâu, un cuţit lung – nimic de mirare, nimeni n-ar fi umblat în pustietate fără vreo armă.

— Ziua bună, străine, spuse vraciul cu veşmânt alb, sărind din ambarcaţiune.

Avea capul gol, ca de obicei, şi nu părea să se sinchisească de razele tot mai puternice ale soarelui. Ţinea în mână un baston din trestie, iar de gât avea atârnată o traistă ce părea foarte plină.

— O zi bună şi ţie, străine, îi răspunse bărbatul cu veşminte sinilii. Am înţeles de la aceşti onorabili meşteri că adăpostul îţi aparţine. Nu cred că ţi-am încălcat vreun drept zăbovind în vecinătatea lui. Rătăcesc de multă vreme prin pustiu şi am dorit să schimb câteva cuvinte cu oamenii, să nu uit cu desăvârşire să vorbesc. Sper că nu te-ai supărat.

— Nici vorbă! râse vraciul. Eşti binevenit, iar dacă doreşti, poţi să bei împreună cu noi o ceaşcă de ceai şi să guşti o prăjitură cu miere…

În timp ce vorbea, zâmbind cu amabilitate, vrăjitorul se îndrepta către străin, ca şi cum ar fi vrut să-i strângă mâna sau să-l îmbrăţişeze.

Străinul stătea astfel, încât soarele ce parcursese jumătate din drumul său pe cer către amiază îl lumina din spate. Umbra sa era proiectată în faţa sa, pe solul neted de lângă calea bătătorită.

Latganul continuă să meargă către străin, zâmbind, iar străinul stătea nemişcat, zâmbind şi el (deşi politeţea i-ar fi cerut să iasă în întâmpinare celui ce venea spre el)…

Brusc, vraciul îmbrăcat în alb făcu un salt, încercând să-şi pună piciorul pe umbra străinului.

Umbra acestuia se feri iute, se trase într-o parte, se lungi şi, ocolindu-l pe latgan, îşi întinse mâinile şi prinse umbra latganului de grumaz.

Toate acestea fără ca străinul în veşminte sinilii să se fi clintit, ca şi cum umbra sa avea o viaţă proprie.

Vrăjitorul latgan rămase nemişcat. Pe figura sa se vedea că făcea un efort cumplit: se înroşise la faţă, strângea zdravăn din fălci, i se umflaseră venele de pe frunte…

Apoi începu să gâfâie greu, ca şi cum s-ar fi sufocat.

În acest timp, străinul cu haine sinilii stătea cu braţele încrucişate la piept şi se uita la el, zâmbind ironic.

Cei doi pasageri ai şalupei îşi vedeau în continuare de treaba lor, apropiindu-se de adăpostul de lângă marginea drumului. Însă cei doi marinari se întoarseră şi, văzându-şi stăpânul la ananghie, voiră să-i vină în ajutor. Doar o privire a străinului cu veşminte sinilii îi transformă pe toţi patru în stane de piatră.

Cele două umbre continuau să se lupte – cea a latganului se zbătea, încercând să se elibereze, cea a străinului o strângea puternic de gât, încercând s-o sugrume.

Încet, încet, vrăjitorul cu straie albe reuşi să-şi mişte un deget al mâinii drepte, cea în care ţinea bastonul din trestie.

Apoi reuşi să-l mişte şi pe al doilea.

Şi pe al treilea.

Bastonul se desprinse din mâna sa şi căzu în praf.

Cât timp pluti prin aer, bucata de trestie groasă lăsase pe sol o umbră lungă. Atunci când bastonul atinse solul şi rămase întins pe acesta, umbra nu-l urmase în prăbuşirea sa. Rămăsese undeva, pe praful drumului, fără a mai avea legătură cu obiectul care o provocase.

Umbra bastonului rămase o clipă locului, ca şi cum nu ar fi fost obişnuită să fie independentă. Apoi se puse în mişcare.

Se îndreptă spre locul în care se luptau cele două umbre şi începu să o lovească în cap pe cea a străinului cu turban siniliu.

În acelaşi timp, umbra vrăjitorului latgan începu să se zbată mai puternic, ca şi cum ar fi simţit că primise ajutor.

Mâinile ei prinseră una din mâinile umbrei străinului şi începură să o lovească şi să tragă de ea, în timp ce umbra bastonului izbea cu putere în aceeaşi ţintă. Supusă loviturilor, mâna îşi desprinse strâmtoarea, iar vrăjitorul latgan începu să respire mai uşor.

Individul îmbrăcat în haine sinilii zâmbi, ca şi cum s-ar fi bucurat că adversarul său i se împotrivea, şi-şi scoase cu un gest iute cuţitul de la brâu. Îl aruncă în aer.

Cuţitul se răsuci în văzduh şi căzu cu vârful înainte. Se înfipse în pământ şi rămase acolo.

Umbra pe care o lăsă pe sol zăbovi o clipă, apoi se desprinse de cuţit şi pluti până la locul încăierării. Se avântă, ca o lamă adevărată, şi reteză în două umbra bastonului.

În aceeaşi fracţiune de secundă, bastonul cel adevărat fu retezat şi el.

Străinul cu veşminte sinilii râse victorios.

Cuţitul cel adevărat sări din pământ şi se întoarse la brâul stăpânului său.

Mâinile umbrei se repeziră din nou la gâtul umbrei vrăjitorului în alb. Păreau decise ca, de data asta, să-şi termine treaba.

Vrăjitorul în straie albe se încruntă.

Buzele i se mişcară iute, rostind blesteme şi descântece în limbi străvechi, pe care nu le mai vorbea nimeni.

Cerul se întunecă, acoperit de nori negri, care nu semănau cu norii purtători de ploaie. Din ei căzură umbre de picături, pe pământ se strânseră umbre de băltoace care se întindeau către umbra străinului în veşminte sinilii, încercând s-o înece.

Alţi stropi de umbră se strânseră pe veşmintele străinului, încercând să-l acopere în întregime.

Individul râse şi se scutură ca un câine ieşit din apă.

Stropii de umbră săriră de pe el şi se descompuseră imediat, fiind înghiţiţi de lumină.

Vrăjitorul în straie albe îşi continua litania, norii deveneau din ce în ce mai deşi, iar soarele, ascuns în spatele lor, deveni chiar umbra sa, aruncând o lumină tot mai slabă.

Abia atunci străinul în haine sinilii reacţionă cu adevărat.

Nu părea enervat, nu părea speriat, ci doar plictisit.

Buzele i se mişcară uşor – cumva dispreţuitor – iar la auzul descântecului său, norii alcătuiţi din umbră de nori se

zdrenţuiră, se fărâmiţară, se descompuseră şi dispărură. Cerul redeveni luminos, iar soarele îşi recăpătă puterea şi căldura.

Umbra latganului se strânse, speriată, la picioarele celui căruia îi aparţinea, scăpând ca prin minune de anihilare.

Latganul o trase lângă sine, o contopi cu sine, rămânând – pentru o clipă – lipsit de umbră vizibilă. Apoi începu să recite repede, repede, o nouă litanie.

Universul înţepeni, soarele încetă să mai arunce raze, norii deveniră simple desene pe suprafaţa netedă a cerului…

…iar străinul în veşminte sinilii izbucni în râs, un râs aspru şi dispreţuitor.

Lumea îşi văzu mai departe de treburile ei, vântul mână mai departe norii, iar razele de soare continuară să lovească deşertul.

Vrăjitorul cu veşminte albe scoase un ţipăt disperat.

— Numai mie mi se putea întâmpla aşa ceva! Ce şanse existau să nimeresc peste Inutomeh? Care era probabilitatea ca regele vrăjitor să se întoarcă printre cei vii tocmai în momentul apariţiei mele în această parte a lumii?

Inutomeh îl privi cu ochii mijiţi, încercând să-şi dea seama cu cine avea de-a face:

— Cine eşti, străine? De unde mă cunoşti? Chipul tău nu-mi e cunoscut, iar de neamul latganilor n-am auzit până astăzi…

Vrăjitorul în veşminte albe nu apucă să-i răspundă, pentru că regele îşi continuă monologul:

— Totuşi nimic nu apare din neant, iar puterile tale, deşi minore, îmi amintesc de întâmplări din vechime. Găsesc o vagă asemănare – nu în înfăţişarea ta, pentru că ea e schimbătoare şi înşelătoare, ci în modul în care acţionezi, în

natura vrăjilor şi în felul în care le înlănţui – cu un mag venit de peste mări. Un mag care şi-a pierdut capul luptând împotriva mea. Eşti un descendent al acelui Akulim? Sau eşti chiar acel Akulim căruia i-am tăiat capul cândva, dar care a reuşit să se întoarcă iarăşi în lumea celor vii, aşa cum am reuşit şi eu?

Latganul în straie albe râse – un râset sumbru, lipsit de orice urmă de veselie – şi răspunse fără niciun chef:

— Nu sunt Akulim, ci doar un descendent al lui. Nu sunt chiar atât de bătrân.

— Şi-i porţi numele? Al câtelea Akulim eşti?

— Nu port numele strămoşului meu. Îl respect şi-l admir, dar am considerat că fiecare trebuie să-şi facă un nume şi să fie cunoscut pentru ce a săvârşit el însuşi, nu pentru faptele străbunilor săi.

— Atunci, întrebă Inutomeh cu o bunăvoinţă dispreţuitoare, care ţi-e numele? Ca să ştiu cum să-ţi spun atunci când îţi voi zbura ţeasta de pe umeri…

Latganul nu stătu pe gânduri:

— Deocamdată mi se spune „vrăjitorul în veşminte albe”. Sau „vraciul în straie albe”.

— Cine cunoaşte numele cuiva cunoaşte felul în care îl poate stăpâni. Ştiu această teorie şi o consider o prostie. Tu îmi cunoşti numele. Ţi-a dat această cunoaştere vreo putere asupra mea? Dar e treaba ta dacă vrei să-ţi ascunzi numele. Sau, poate, e un nume pe care l-ai făcut de râs şi ţi-e ruşine cu el…

Descendentul lui Akulim râse – de data asta era un râs sincer, ce arăta că-i amuzat:

— Nu, rege Inutomeh, nu am motiv să mă ruşinez de numele meu. Dar numele pe care mi l-au dăruit părinţii mei – amândoi vrăjitori pricepuţi şi talentaţi – înseamnă, în

limba lor, ceea ce ţi-am spus mai devreme. Nu mi-e ruşine de numele meu şi nici nu mi-e frică de faptul că ai putea avea vreo putere asupra mea dacă l-ai şti.

În timp ce vorbea, vrăjitorul în veşminte albe se plimba de colo-colo prin faţa lui Inutomeh. În schimb, regele revenit din morţi stătea locului, aproape nemişcat.

Latganul – sau cel care se dăduse până atunci drept latgan – se opri, se aplecă, îşi ridică bastonul tăiat în două, lipi bucăţile punându-le pur şi simplu una lângă cealaltă, apoi îl privi pe Inutomeh în ochi şi-i spuse foarte liniştit, ca şi cum i-ar fi zis care era preţul pâinii în ziua aceea:

— Eşti foarte puternic. Mult mai puternic decât mă aşteptam. Şi sunt foarte dezamăgit că trebuie să irosesc timp şi puteri ca să lupt împotriva ta.

— Atunci, nu lupta, râse regele vrăjitor.

— Oh, replică descendentul lui Akulim, zâmbind din colţul gurii. Se pare că nu înţelegi. *Trebuie* să lupt împotriva ta. Generaţii după generaţii, toţi cei care ne tragem din Akulim ne-am pregătit pentru întâlnirea cu tine. Am aflat ce puteri ai avut, am aflat ce cunoştinţe ai strâns şi ne-am străduit să le combatem. Am trudit din greu ca să fim mai puternici, ca să descoperim lucruri care nu se ştiau pe vremea ta – în aşa fel încât să nu poţi lupta împotriva lor. Nu-i vorba numai că trebuie să ne răzbunăm strămoşul, ci şi că nu-ţi poţi face un loc sub soare dacă nu învingi pe cineva celebru, pe cineva care să transforme victoria ta în ceva măreţ. Deci, rege Inutomeh, nu te sfătuiesc să te lupţi cu mine.

Regele vrăjitor izbucni în hohote de râs:

— N-am observat, până acum, să mă fi pus în dificultate. Pentru că, dacă n-am visat cumva, se pare că deja ne-am luptat un piculeţ…

Descendentul lui Akulim se opri din plimbarea sa neîncetată şi se răsti la Inutomeh:

— Vrei să ne luptăm cu adevărat? Vrei să dau cu tine de pământ?

Inutomeh se mulţumi să zâmbească.

Vrăjitorul în veşminte albe se potoli brusc şi deveni gânditor, ca şi cum i-ar fi trecut subit o idee prin cap:

— Mă întreb dacă întoarcerea ta, chiar în momentul în care mă pregăteam să iau în stăpânire teritoriile acestea, e doar o întâmplare sau o încercare a unor duşmani ai mei de a mă opri din drum…

Tăcu un timp, plimbându-se prin faţa regelui în veşminte sinilii (care stătea locului, privindu-l amuzat), apoi păru că se hotărăşte brusc şi se opri din nou, redevenind arţăgos:

— Te pui cu mine? Te învăţ eu minte! Hai să ne batem!

Îşi aruncă bastonul în praf, apoi îşi trase baierele traistei grele peste cap şi ridică povara ca şi cum ar fi vrut s-o arunce lângă baston. Însă, în loc s-o azvârle pe pământ, o întoarse cu gura în jos şi o răsturnă în drum.

Din traistă se scurseră o sumedenie de obiecte negre, plate, ca nişte foi de hârtie mâzgălite cu tuş.

Păreau a nu avea volum – sau aveau unul foarte mic – pentru că ieşeau fără încetare din traistă, parcă la nesfârşit. Nu, nu păreau că au de gând să umple universul, pentru că, în ciuda numărului lor enorm, pe pietrele drumului se strânsese doar o moviliţă insignifiantă. Nu erau chiar bidimensionale, dar grosimea lor era, practic, neglijabilă.

Vrăjitorul cu straie albe scutură traista, ca să iasă şi ultimele obiecte din ea, apoi se uită în interiorul ei, să fie sigur că nu mai rămăsese nimic. După care aruncă traista nefolositoare undeva, pe marginea drumului.

În acest timp, Inutomeh stătea pe loc, privind curios vânzoleala adversarului său. Expresia figurii sale arăta că bănuia ceva, că avea o oarecare idee în legătură cu ceea ce încerca să facă vraciul cu veşminte albe, dar că nu se temea de intenţia acestuia.

Aşa-zisul latgan se uită încântat la mormanul de foi negre ce se strânseseră la picioarele sale. Apoi făcu iute doi paşi înapoi.

Întinse mâinile în faţa sa, cu palmele înainte, ca şi cum ar fi ridicat o baricadă care să-l apere, şi începu să-şi mişte iute buzele, rostind o litanie mută, al cărui înţeles îl cunoştea doar el.

Grămada de frunze negre se mişcă uşor, ca şi cum ar fi fost agitată de un vânt ce nu se manifesta în altă parte. Foile întunecate se ridicară încet şi – la fel de încet – prinseră să se rotească, de parcă în mijlocul lor se crease o tornadă.

Vârtejul întunecat încercă să se lăţească, dar se pomeni că nu reuşea să se întindă spre vraciul în straie albe – bariera creată de palmele acestuia îl oprea – nici către regele întors din cealaltă lume (care îşi ridicase şi el palmele, într-un gest ce părea mai degrabă o imitaţie batjocoritoare a mişcării făcute de adversarul său decât o tentativă de a se apăra).

Împiedicat să se extindă pe orizontală, vârtejul nu avea decât o singură direcţie să se desfăşoare, aşa că urcă vijelios către cer, lărgindu-se pe măsură ce se înălţa.

În curând, arăta ca o pâlnie imensă ce se rotea nebunește deasupra drumului.

Deodată, vraciul în veşminte albe îşi lăsă mâinile în jos.

Prevăzând gestul acestuia, bărbatul în straie sinilii îl imită.

În aceeaşi clipă, vârtejul cel întunecat se abătu asupra

pământului, turtindu-se brusc şi, la fel de brusc, întinzându-se deasupra pustiului.

Foile negre care îl alcătuiau se aşezară pe sol, una lângă alta, iar tornada încetă.

Vraciul îmbrăcat în veşminte albe bătu din palme şi strigă:

— A venit vremea, vitejii mei!

Iar foile acelea se ridicară şi se aliniară, ca nişte soldaţi disciplinaţi. Erau gata de luptă.

Pe măsură ce se ridicau, căpătau un soi de substanţă. Păreau că absorb din jurul lor materie şi, într-un fel de nedescris, grosimea lor creştea.

Inutomeh le privea cu un soi de mirare.

Erau, după cum se aşteptase, umbre.

Dar nu umbre obişnuite.

Arătau, mai degrabă, a fragmente de umbre. Sau, altfel zis, păreau umbre neîntregi.

Ca şi cum ar fi fost produse de oameni cărora le lipsea o bucată zdravănă din trup.

Sau ca şi cum umbrele acelea fuseseră tăiate din nişte umbre întregi şi vârâte pe furiş în traista vrăjitorului cu veşminte albe…

Armata de umbre ce se aliniase în deşert arăta bizar, ca o oştire alcătuită din ologi sau din monştri… o strânsură de handicapaţi…

…dar, după cum se mişca, după cum se aliniase şi după agresivitatea pe care o arătau gesturile soldaţilor, părea o armată extrem de periculoasă şi de devotată conducătorului ei.

Era gata de luptă şi aştepta doar ordinul de atac.

Inutomeh renunţă la zâmbetul dispreţuitor şi se încruntă.

Îşi împreună mâinile, îşi lăsă capul în jos şi duse degetele la frunte, părând că se concentrează din răsputeri.

În jurul capului său apăru o aură albastră, ce se extinse iute, acoperind o zonă cât mai întinsă de deşert.

Aura aceea, ce pâlpâia agresiv, străbătu armata de umbre, ca un cuţit ce taie un calup de unt.

Dar umbrele nu se sinchisiră de arma luminoasă a regelui vrăjitor. Rămaseră nevătămate şi aşteptară în continuare decizia conducătorului lor.

Inutomeh văzu rezultatul vrăjii sale şi începu să blesteme.

Nu era speriat, avea încredere în forţele şi în cunoştinţele sale, dar îl enerva că pierdea un timp preţios, îl supăra că era silit să lupte cu un adversar pe care îl considera inferior, în loc să se dedice adevăratei sale misiuni: cucerirea întregii lumi.

Blestemele rostite de el se materializară într-un fulger verde, ce atârna la mică distanţă de degetele sale. Regele îl prinse şi-l aruncă spre duşmanul său.

Vrăjitorul în straie albe se feri fără nicio dificultate, iar săgeata de foc verde zbură spre armata de umbre. Trupurile întunecate ale soldaţilor prinseră fulgerul, îl traseră pe pământ, se hrăniră din el şi deveniră mai puternice, negrul lor devenind mai dens, mai intens, mai mat…

Inutomeh se înfurie cu adevărat.

— Bine, mârâi el, ca un câine gata să muşte. De data asta n-o să mai am pic de milă!

Şi bătu din palme.

În clipa următoare, de pe lumea din jur dispăru un voal – o imagine amăgitoare –, iar pustiul se arătă aşa cum era în realitate: cât vedeai cu ochii, şiruri de oşteni îmbrăcaţi în zale de aramă, cu coifuri grele, împodobite cu coarne

puternice de berbec, făcute din cel mai lucitor bronz din lume.

În jurul adăpostului ridicat de oamenii lui Borovik – care se transformase într-un cort regesc, din mătăsuri colorate, şi în care se zăreau covoare dintre cele mai scumpe – se întindea o pădure de corturi mai simple, din materiale menite să fie mai degrabă practice decât elegante. Din ele ieşiră o mulţime de oameni îmbrăcaţi în straie albastre. Albastrul lor era ceva mai închis decât siniliul regelui, dar croiala veşmintelor era asemănătoare şi arăta că purtătorii lor făceau parte din aceeaşi tabără.

Barobarii ţineau în mâini arcuri şi aveau la brâu săbii lungi, încovoiate.

Vrăjitorul în straie albe se sperie pe moment, pentru că nu se aşteptase ca regele întors de pe celălalt tărâm să fi apucat să facă atât de multe. Şi pentru că nu-şi dăduse seama că Inutomeh îşi ascunsese oastea chiar sub nasul său.

Dar arma sa era mai puternică.

Trebuia să fie mai puternică.

Aşa că rămase liniştit.

Inutomeh îi văzuse spaima de-o clipă. Şi decise să profite de ea.

Răcni din răsputeri, de se cutremură pământul:

— Vrei să te lupţi cu mine? O să-ţi dau eu luptă, de n-o s-o poţi duce!

Regele vrăjitor făcu un semn, iar barobarii se puseră în mişcare. Luară săgeţi cu penaj albastru din tolbe, le puseră în corzile arcurilor şi le îndreptară spre individul cu straie albe. Acesta râse batjocoritor, pocni din degete, iar săgeţile se pleoştiră ca lujerii ofiliţi.

Nomazii deşertului nu părură impresionaţi – mai văzuseră trucul acela cu câteva zile în urmă. Regele lor nu se osteni să zâmbească, pocni şi el din deget, săgeţile se îndreptară imediat, ca lujerii udaţi din belşug şi la timp, iar barobarii îşi încordară arcurile şi-şi sloboziră săgeţile.

În timp ce zburau prin văzduh, vergelele ascuţite se multiplicau, se răspândeau în spaţiu – probabil şi în timp –, încât în câteva secunde aerul deşertului fu plin de săgeţi cu penaj albastru, care şuierau şi se răsuceau în jurul axei lor, ca şi cum ar fi parcurs arcuri de cerc imense, ridicându-se în înaltul unui cer străin şi revenind apoi iarăşi în universul nostru, pregătindu-se să se înfigă în ţinta lor.

Vraciul cu straie albe nu arătă prin ceva că ar fi fost impresionat de această demonstraţie a puterilor adversarului său. Se mulţumi să stea neclintit, fără să-i pese de săgeţile ascuţite ce se îndreptau spre inima sa.

Avea motivele sale să nu se sperie.

În timp ce săgeţile nomazilor străbăteau cerul, iuţi ca fulgerul, un grup de oşteni bidimensionali se deplasase şi mai iute şi se strânsese în jurul conducătorului lor. Ei se aliniaseră în faţa acestuia şi alcătuiseră un soi de scut protector, negru ca întunericul.

Săgeţile pătrunseră în bezna aceea şi nu mai ieşiră, ca şi cum grosimea minusculă a soldaţilor alcătuiţi din umbre ar fi fost, în realitate, o altă dimensiune, în care proiectilele aveau să rătăcească ani de zile, pierzându-şi puterea şi nefiind în stare să mai iasă de acolo.

Apoi, ca şi cum ar fi vrut să-i dovedească lui Inutomeh că agresivitatea sa poate fi pedepsită, vrăjitorul cu veşminte albe rosti cu patos cuvinte de îndemn – într-o limbă străină locurilor acelea – ca şi cum şi-ar fi trimis oştirea la atac.

Iar armata sa îi răspunse de îndată.

Umbrele se ridicară pe picioarele lor bidimensionale, se grupară în formaţii de luptă de diferite dimensiuni, mai mari sau mai mici, iar în mâinile lor apărură arme de toate soiurile – normale, tridimensionale – pe care soldaţii ca nişte frunze negre le mânuiau cu dibăcie. Armele apăruseră din senin, dar se vedea că oştenii le aşteptaseră şi nu fuseseră surprinşi de ivirea lor.

În faţa armatei lui Inutomeh se pregăteau de atac mulţimi de lăncieri, centurii de halebardieri, companii de arcaşi şi de prăştiaşi.

Pustiul se umplu de zăngănit de arme, de tropăit şi de urlete menite să vâre groaza în duşmani.

Armata umbrelor se deplasa în lateral, desfăşurându-se pe câmpul de luptă. Şi, în timp ce se mişcau, soldaţii păreau că se înmulţesc sau, poate, numărul lor fusese imens şi până atunci, dar lipsa lor de substanţă făcuse să pară că erau mai puţini decât în realitate.

Comandanţii trupelor lui Inutomeh nu rămăseseră nepăsători. Reacţionaseră imediat şi-şi puseseră şi ei oastea în mişcare.

Barobarii se strânseseră în jurul regelui lor, gata să se sacrifice dacă era nevoie. Scoseseră la iveală scuturi mici, rotunde, şi lănci lungi, cu vârf în formă de frunză. Pe lângă acestea, toţi aveau la brâu săbii curbate şi pumnale cu lamă îngustă, tocmai bune de înfipt între coaste sau de retezat beregate. Se aranjaseră într-o formaţie defensivă, îndreptându-şi lăncile în afară, ca ţepii unui arici.

Armata capetelor-de-berbec se mişca în mare viteză, alergând de zor pe câmpul pustiu, făcând cel puţin la fel de multă larmă ca şi adversarii ei. Soldaţii se aliniau în grabă, alcătuiau formaţii ascunse în spatele scuturilor grele de bronz, pregătiţi să-şi respingă duşmanii şi, în acelaşi timp,

gata să treacă oricând la atac.

Umbrele întunecate nu intenţionau să-i lase să se desfăşoare în linişte. Lansară asupra lor nori de săgeţi şi de pietre zvârlite din praştii.

Văzduhul se întunecă din cauza proiectilelor ce şuierau.

Capetele-de-berbec nu ripostară – mai mult ca sigur văzuseră ce se întâmplase atunci când barobarii îşi folosiseră arcurile şi aşteptau o soluţie din partea regelui lor.

Săgeţile şi pietrele se ridicară spre cer, apoi se prăbuşiră spre soldaţii lui Inutomeh.

Izbiturile lor în scuturile de bronz scoaseră zăngănituri puternice, ca şi cum ar fi fost trase o sumedenie de clopote, vestind procesiuni funebre.

Dar asta fu totul: doar zgomot.

Nimeni nu fu rănit, niciun soldat nu păţi nimic.

În ciuda rezultatului, oştenii vrăjitorului în veşminte albe îşi continuară tirul, aruncând alte şi alte proiectile asupra vrăjmaşilor, care continuau să nu riposteze şi alergau de zor sub ploaia de săgeţi şi de pietre, aranjându-se în formaţii de luptă.

Cei doi conducători rămăseseră pe locurile lor, cele pe care fuseseră de la început, dar fiind acum înconjuraţi de oşteni devotaţi, gata să se sacrifice ca să-i salveze.

Între ei fusese o distanţă de câţiva paşi şi ar fi trebuit să rămână la fel.

Numai că distanţa aceea – neschimbată în fapt – se modificase într-un fel greu de descris. Spaţiul căpătase alte proprietăţi. Pe o suprafaţă lată de un stânjen şi lungă de câţiva paşi încăpeau sute de barobari şi mii de oşteni-umbre şi, în ciuda acestui lucru, cei doi conducători de oaste rămăseseră în apropiere, privindu-se în ochi şi putând, de-ar

fi dorit, să se strângă reciproc de gât.

Erau la o distanţă de o întindere de mână şi, în acelaşi timp, despărţiţi de o eternitate.

Şi ştiau prea bine asta, aşa că-şi permiteau să-şi arunce priviri provocatoare, simţindu-se la adăpost.

Inutomeh părea amuzat şi plăcut surprins de rezistenţa vrăjitorului în straie albe. Expresia sa arăta că ar fi fost dezamăgit dacă întoarcerea în lumea celor vii ar fi fost prea uşoară. În acelaşi timp, aceeaşi expresie sugera că era convins că putea să câştige lupta fără să se străduiască prea mult.

Adversarul său era la fel de încrezător în şansele sale de victorie, dar se străduia să pară nesigur şi temător.

Sau, poate, chiar era nesigur şi temător, pentru că spaima pe care o transmitea expresia sa era prea teatrală, prea artificială pentru a fi adevărată, deci putea exprima orice.

Aşa că, în timp ce armatele alergau de zor prin deşert, încercând să se aranjeze în formaţii de luptă şi să ocupe poziţii strategice, cei doi vrăjitori stăteau faţă în faţă, de o parte şi de alta a drumului cel străvechi.

Iar pietrele late ale acestuia, tocite de paşii şi copitele care îl străbătuseră timp de milenii, nu se lămuriseră ce aveau de făcut, ce dimensiuni să aibă, pentru că înfăţişarea drumului se modifica fără încetare.

Se modifica uşor, dar se modifica.

Vibra încet, asemenea mirajelor din deşert, ca şi cum nu ştia ce înfăţişare să ia. Pentru un neştiutor, drumul părea el însuşi un miraj, o imagine născută din fierbinţeala pustiului. Pentru cel care înţelegea lumea tainelor, era limpede că drumul era supus unor forţe contrarii, echilibrate pentru moment, fiecare dintre ele încercând să-l transforme

în altceva.

Apoi dalele deveniră elastice – se întindeau şi se strângeau sub acţiunea unor forţe invizibile – porniră să se onduleze, ca şi cum ar fi devenit brusc nărăvaşe şi nu mai aveau răbdare să rămână acolo unde stătuseră sute sau chiar mii de ani…

Vrăjitorul cu straie albe izbucni într-un râs sincer şi spuse:

— Bine, dacă ţii atât de mult, atunci al tău să fie!

Cel cu veşminte sinilii se mulţumi să zâmbească satisfăcut, ca şi cum ar fi aflat un răspuns la o întrebare pe care n-o formulase, şi nu răspunse în niciun fel – nici prin cuvinte, nici prin vreun gest.

Însă drumul se potoli şi rămase astfel în decursul a tot ce urmă.

Soldaţii-umbre lansară încă un nor de săgeţi şi de pietre către armata lui Inutomeh, cu acelaşi rezultat.

Apoi centuriile de lăncieri se năpustiră în goană către duşmani şi, când ajunseră la câţiva stânjeni de aceştia, îşi aruncară cu toată puterea lăncile în rândurile lor.

Vârfurile de bronz ale lăncilor se izbiră zgomotos de scuturile capetelor-de-berbec şi se prăvăliră în ţărână.

Lăncierii se retraseră în grabă, păstrând însă ordinea. Oştenii regelui vrăjitor îi urmăriră în goană, în formaţii masive, gata să doboare pe oricine li s-ar fi împotrivit.

Însă atunci când ajunseră soldaţii-umbre din urmă, aceştia făcură simultan o răsucire spre stânga, îndreptând spre duşman latura lor cea mai redusă. Într-o clipă, şirurile compacte de oşteni se transformară în rânduri aproape imateriale. Umbrele lipsite de grosime se strecurară cu uşurinţă printre capetele-de-berbec ce năvăleau în goana mare, lăsându-le să treacă.

Apoi, după ce acestea se îndepărtaseră suficient, se răsuciră din nou, tot la stânga, redevenind formaţia compactă de dinainte. În mâinile lor de umbre apărură arcuri şi praştii, cu ajutorul cărora aruncară săgeţi şi proiectile asupra oştenilor regelui Inutomeh, aflaţi cu spatele către ei.

Însă capetele-de-berbec păreau a avea ochi în ceafă, pentru că se răsuciră fulgerător şi-şi puseră scuturile grele în faţa proiectilelor.

Scuturile bubuiră din nou, ca nişte gonguri, iar soldaţii scăpară nevătămaţi.

Cele două armate încetară pentru un moment să se atace, preocupate să ajungă pe poziţiile lor iniţiale, adică în spatele conducătorilor lor.

Se mulţumiră să alerge pe un drum ocolitor, menit să înconjoare formaţiile inamice, ferindu-se să se apropie prea mult de acestea.

Pentru moment, cele două armate păreau că evită o înfruntare decisivă.

Apoi oştile ajunseră în locurile în care fuseseră la început.

Şi – dacă tot erau ca la început – reluară luptă tot de acolo.

Soldaţii-umbre primiră din nou, dintr-o sursă invizibilă, arcuri şi săgeţi, praştii şi proiectile, ca şi cum stăpânul lor dispunea de o cantitate nelimitată din acestea, şi porniră să tragă în duşmani. Aceştia continuară să se ascundă la adăpostul scuturilor lor imense, care zăngăneau zgomotos când erau lovite.

Pustiul era plin de larmă, de urlete, de ordine răcnite în gura mare, de tropote şi de şuierat de proiectile.

Treptat, fără ca nimeni să-şi dea seama, soarele

coborâse spre asfinţit şi arunca raze sângerii asupra câmpului de bătălie, ca şi cum ar fi vrut să spună că războiul trebuie să fie însoţit întotdeauna de vărsare de sânge. Lumina sfârşitului de zi se reflecta în bronzul armurilor şi scuturilor, iar pustiul căpătase o înfăţişare macabră.

Aparent, apropierea nopţii nu schimbase nimic în desfăşurarea luptei.

În realitate, avusese loc o modificare discretă, puţin vizibilă la început.

Mişcările de trupe deveniseră mai iuţi, mai hotărâte. Ca şi cum tot ce se întâmplase până atunci fusese o testare a puterii de luptă a duşmanului, iar acum trupele intenţionau să folosească în avantajul lor cele aflate.

Cele două oştiri se împărţiră în corpuri de armată independente, cu misiuni diferite. În mod bizar – sau pentru că şefii lor ştiau ce intenţii are adversarul şi încercau să le contracareze – cele două armate păreau că se mişcă simetric, acţiunile uneia părând reflectarea acţiunilor celeilalte.

Cea mai mare parte a fiecăreia din cele două oşti se strânse în spatele conducătorului său, o aglomerare masivă de soldaţi înarmaţi până-n dinţi, menită să reziste cu succes oricărui atac inamic.

În acelaţi timp, în spatele aglomerării, departe de ochi răuvoitori şi ascunse de bariera din faţa lor, se adunau grupuri mai mici, mobile, pregătite pentru intervenţii rapide.

Acestea se puseră iute în mişcare şi dispărură printre dunele pustiului, profitând de întunericul care începuse să se lase şi de praful care plutea peste deşert, ridicat de vânzoleala de până atunci a celor două oştiri.

Apoi în jurul mormântului lui Blokan se aşternu tăcerea.

Cele două armate aşteptau într-o tăcere încordată ca

duşmanii să fie atacaţi pe la spate, pentru ca în momentul acela trupele principale să dezlănţuie şi ele ofensiva generală.

Cei doi vrăjitori se priveau cu atenţie, prefăcându-se nepăsători, dar căutând vreun semn de slăbiciune pe chipul adversarului.

Timpul trecea iute, iar luna, cuprinsă de un soi de grabă, urca zorită pe cer, ca şi cum ar fi dorit să-şi termine treaba prevăzută pentru noaptea aceea, ca să se ducă liniştită la culcare.

După ce toată ziua deşertul răsunase de o larmă exagerată, menită să vâre groaza în duşmani, acum peste pustiu se întinsese o tăcere la fel de exagerată, care demonstra – dacă mai era nevoie – că oştenii nu erau făpturi omeneşti, cu suflet şi simţire.

Liniştea aceea nu era naturală. Nu se auzea niciun sunet, armurile nu zăngăneau niciun pic, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă purtătorii lor ar fi respirat sau s-ar fi mişcat din când în când. Cele două oştiri înlemniseră, armele lor încremeniseră… nici măcar bronzul armurilor şi scuturilor armatei capetelor-de-berbec nu lucea în bătaia lunii…

Cele două oşti păreau moarte şi fosilizate, transformate în pietre ce nu mai aparţineau lumii obişnuite.

Dispăruseră chiar şi sunetele obişnuite ale deşertului – vâjâitul vântului, urletele îndepărtate ale lupilor pustiei şi sunetele macabre ale cucuvelelor de nisip pornite la vânătoare. Nu se auzea nici măcar pocnetul pietrelor încinse peste zi, care crăpau acum, când se aşternuse peste ele frigul nopţii.

Apoi, la scurt timp după miezul nopţii, în liniştea aceea se strecură nu chiar un zgomot, ci mai degrabă o bănuială de zgomot, un sunet uşor, ce se auzi doar pentru că liniştea era

exagerată.

Un sunet de pas, un picior ce păşea cu atenţie pe nisip, încercând să nu-l clintească. Iar nisipul scârţâia abia sesizabil, străduindu-se să răspundă cu aceeaşi delicateţe grijii de a nu-l deranja.

Se auzi doar o clipă, apoi încetă.

Liniştea redeveni deplină.

După un timp, ce păru interminabil, luna parcă-şi recapătă puterea şi lumină mai puternic deşertul. Razele ei deveniră sidefii, iar umbrele de pe pământ se lungiră şi căpătară o nuanţă mai pregnantă de negru…

…undeva, un greier începu să cânte strident, ca şi cum s-ar fi trezit brusc din somn…

Sunetul lui destrămă o vrajă – sau declanşă acţiunea uneia – pentru că, în aceeaşi clipă, mii de greieri îşi începură concertul nocturn în toate părţile pustiului.

Timp de zece, cincisprezece secunde, ţârâitul greierilor deveni din ce în ce mai puternic, până ajunse asurzitor.

Apoi încetă brusc.

Liniştea fu totală, asurzitoare, ca şi cum tăcerea dintre astre se întinsese şi pe pământ.

Şi în clipa în care urechile cereau îndurare, nemaisuportând o asemenea tăcere, se declanşă vacarmul.

Din toate părţile răsunară răcnete, ordine, îndemnuri la luptă, zăngănit de arme…

Cele două oşti ce stăteau faţă în faţă fură atacate, simultan, din spate şi din părţi. Grupurile ce se furişaseră prin beznă ajunseseră în apropierea inamicului şi-l atacau cu furie, potopindu-l cu un uragan de săgeţi şi de proiectile.

Corpurile principale ale armatelor se divizară de îndată, dovedind instruirea deosebită a soldaţilor. O parte rămase să înfrunte corpul principal al inamicului, pentru

eventualitatea în care şi acesta ar fi pornit la atac. Restul se întoarse să facă faţă pericolului ce venea din întuneric.

Cei care se apărau lansară şi ei şuvoaie de proiectile.

În lumina lunii, săgeţile nenumărate – unele zburând într-o direcţie, altele în alta – se încrucişau în văzduh, reflectând în mod bizar razele sidefii ale astrului nopţii.

Apoi oştile se ciocniră ca nişte berbeci în călduri.

Lăncile izbiră în zale, spadele loviră în scuturi, bronzul se ciocni de bronz, iar deşertul se împărţi în mii de arene în care luptau zeci de mii de gladiatori, dornici să câştige admiraţia celor doi privitori ce rămăseseră nemişcaţi, fiecare de câte o parte a drumului antic.

Energia oştenilor părea să se hrănească din bezna ce-i înconjura. Atât armata umbrelor, cât şi cea a capetelor-de-berbec, se născuseră, cumva, cu ajutorul puterilor întunericului, astfel încât noaptea le era mamă şi-i îndestula cu putere şi curaj.

În acelaşi timp, îi apăra şi-i ferea de orice rău, pentru că, în ciuda eforturilor supraomeneşti ale combatanţilor, nimeni nu păţea nimic, rănile se vindecau imediat, armele frânte erau înlocuite de îndată cu altele noi-nouţe, iar luptătorii nu osteneau niciun pic.

Bezna acoperea încăierarea ce părea că se întinsese peste tot pustiul, dar cei doi vrăjitori nu aveau nevoie de lumină ca să vadă ce se întâmpla. Deocamdată, desfăşurarea evenimentelor părea să le convină amândurora, pentru că echilibrul acela fragil putea fi stricat în orice clipă, de o vrajă mai puternică – şi fiecare dintre ei credea că vraja aceea care va aduce victoria îi va aparţine.

Apoi întunericul începu să se dilueze către răsărit, iar oştile îşi dădură seama că noaptea se pregătea să se ducă la culcare. Îşi înteţiră eforturile, sperând să folosească mai bine

puterile pe care li le împărţea mama-noapte. Zăngănitul armelor izbind în scuturi deveni mai asurzitor ca oricând, însă victoria nu surâse niciuneia dintre tabere.

Soarele se ridică deasupra orizontului, iar armatele se despărţiră. Soldaţii fugiră prin norii de praf ridicaţi de luptă şi se aliniară lângă corpurile principale de oaste.

Şi rămaseră acolo, cu armele lucind în soare, aşteptând hotărârea conducătorilor lor. Stăteau nepăsători, gata să se supună, indiferent care ar fi fost ordinul pe care aveau să-l primească.

Stăteau şi aşteptau, ca nişte arcuri bine încordate, ce urmau să fie eliberate când sosea momentul cel mai potrivit.

Armata umbrelor atacă prima.

Soldaţii bidimensionali porniră în marş, păşind la unison într-o tăcere deplină. Tălpile lor, ce atingeau pământul uşor, nu tropăiau deloc. Era o armată de umbre, ce se mişca precum umbrele. Armele, îndreptate spre duşmanul aflat dincolo de drum, sclipeau ameninţător.

Şi merseră, şi merseră…

Iar drumul părea că-şi scoate la iveală adevărată dimensiune, pentru că oştenii merseră de zor până când soarele se ridică bine pe cer, iar ei nu reuşiseră să străbată nici măcar un sfert din lăţimea acelei căi.

Când ajunseră în sfârşit la jumătatea suprafeţei pietruite, soarele arăta că trecuse bine de jumătatea dimineţii.

Abia în acel moment se puseră în mişcare şi capetele-de-berbec.

Soldaţii regelui Inutomeh se strânseră unii lângă alţii, ţinând în faţă scuturile grele. Alcătuiau o mulţime compactă, având de partea ei greutatea armurilor şi a scuturilor. Ţineau capetele plecate, lăsând să se vadă printre scuturi

coarnele masive ale coifurilor.

Arătau ca o mulţime de berbeci furioşi, gata să împungă pe oricine le stătea în cale.

La început merseră încet, intonând un cântec de război, menit să-i ajute să păstreze alinierea. Păşeau la unison, în ritmul lent al melodiei.

Apoi, din rândurile lor se auzi răpăit de tobe, respectând acelaşi ritm.

După un timp, ritmul tobelor deveni mai iute.

Şi melodia pe care o cântau soldaţii îşi mări ritmul.

Pasul oştenilor se iuţi, îmboldit de cântul lor.

Tobele răpăiră tot mai repede, iar soldaţii tăcură, păstrându-şi răsuflarea pentru alergat.

Tălpile lor, ce izbeau pavajul drumului în acelaşi ritm, scoteau un răpăit asurzitor, la fel de puternic ca acela al tobelor.

Cele două armate goneau de zor, încercând să străbată lăţimea drumului – una alergând într-o tăcere fantomatică, cealaltă bocănind ameninţător. Fiecare era, în felul ei, înspăimântătoare.

De data asta, înfruntarea avea să fie decisă prin luptă directă, pentru că niciuna dintre oşti nu arunca asupra celeilalte săgeţi sau proiectile.

Avea să câştige armata mai puternică şi mai decisă.

Brusc, spaţiul păru că se contractă, că se zguduie din temelii, că-şi modifică structura.

Distanţa dintre oşti redeveni normală – cei câţiva paşi care le despărţeau se transformară în câţiva paşi reali…

…iar cele două oştiri se pomeniră, în plină goană, că ajunseseră una în faţa celeilalte.

Urmau să se ciocnească în două, cel mult trei secunde.

Nu mai puteau să se oprească, nu mai puteau da

înapoi.

Şi, judecând după modul în care se repeziseră unii spre ceilalţi, soldaţii nu aveau de gând să stea pe loc.

Atunci, când mai erau doar câteva fracţiuni de secundă până în momentul în care trupurile în goană aveau să se lovească unele de altele, armata vrăjitorului în veşminte albe făcu o manevră neaşteptată.

O execută cu o viteză incredibilă.

Şi o execută în ultima clipă.

Soldaţii-umbre îşi ridicară la unison armele deasupra capetelor şi, în acelaşi timp, îşi împinseră trupul spre dreapta, fiecare lipindu-se de camaradul de lângă el.

Într-o clipită, mii, zeci de mii de oşteni se contopiră unii cu alţii, alcătuind un organism compus din mii şi mii de umbre, o singură umbră imensă.

În momentul în care umbrele se contopiră, şi puterile lor crescură, pentru că suprafaţa acelei umbre uriaşe deveni netedă şi lucitoare ca o oglindă alcătuită din întuneric.

Deveni un lac adânc până în infern, un lac ce putea înghiţi orice armată din lume.

Pentru o clipă, pe figura lui Inutomeh se putu citi uimire, se putu citi respect, se putu citi înţelegere.

Vraciul cu straie albe văzu expresia regelui şi un colţ al gurii i se strâmbă într-un început de zâmbet.

N-apucă să zâmbească pe deplin.

Pentru că armata capetelor-de-berbec nu pătrunse în oglinda întunecată.

În timp ce se repezeau cu coarnele înainte, aşa cum făcuseră întotdeauna în bătălii, soldaţii se transformară brusc în molii cap-de-berbec, care îşi întrerupseră saltul înainte, transformându-l cu uşurinţă – aşa cum poate să facă orice molie – într-un zbor în sus, apoi înapoi.

Întreaga oştire a lui Inutomeh se întoarse în zbor în spatele conducătorului ei.

Iar în clipa în care moliile se aşezară pe pământ, îşi recăpătară forma de soldaţi înarmaţi până în dinţi.

— Eşti un vrăjitor priceput, spuse amabil regele reîntors de pe cealaltă lume. Mai priceput decât strămoşul tău. Nu te-am crezut când mi-ai spus că voi, urmaşii lui Akulim, v-aţi pregătit pentru întâlnirea cu mine. Am greşit. Şi, din cauză că nu te-am luat în serios, puteam să fiu învins.

— Poţi încă să fii învins, replică liniştit vraciul în veşminte albe.

— Crezi? M-am tot întrebat de ce nu puteam să-ţi distrug armata cu un singur cuvânt. M-am tot întrebat de ce umbrele ce-ţi sunt soldaţi nu se supuneau vrăjilor mele. Când mi-am dat seama de motiv, am fost impresionat de simplitatea soluţiei pe care ai găsit-o. Meriţi admiraţia mea, străine cu veşminte albe.

— Şi care ar fi acea soluţie teribil de simplă? întrebă batjocoritor vrăjitorul.

— Nu ai folosit umbre întregi, ci numai bucăţi din ele. Nu le pot vrăji, pentru că o parte a lor se află în altă parte. Presupun că în oraşele din jur. Bănuiesc că le-ai furat de ici, de colo, fără să fii băgat în seamă. Aşa-i că am dreptate? Eram convins. Hai să-ţi spun cum pot să te înving, ca să nu crezi că bâjbâi prin bezna neştiinţei: este suficient să găsesc câţiva dintre oamenii cărora le-ai retezat umbra, ca să am control deplin măcar asupra unei umbre întregi – iar dacă am controlul asupra unui singur oştean al tău, atunci pot să-ţi stăpânesc întreaga armată. Ce zici? Am dreptate?

Vrăjitorul cu veşminte albe nu-i răspunse. Scoase un şir de înjurături cumplite, amestecate cu blesteme groaznice, şi răcni un ordin disperat către oştenii săi.

Aceştia se desprinseră imediat din oglinda întunecată, se transformară în foile sau frunzele negre de la început şi zburară în traista stăpânului lor.

Vraciul făcu un salt şi ateriză în luntrea sa.

Şalupa rămăsese acolo unde fusese lăsată în momentul în care vraciul coborâse din ea, adică în faţa adăpostului construit de oamenii lui Borovik. Nimeni nu se atinsese de ea, iar bătălia ce durase o zi întreagă nu-i dăunase cu nimic.

Cei doi marinari latgani – care rămăseseră înlemniţi lângă ambarcaţiune, din momentul începerii conflictului – îşi recăpătară capacitatea de a se mişca şi săriră şi ei în şalupă.

— Cu ăştia ce faci? întrebă regele Inutomeh, arătând spre cei doi pasageri (care împietriseră şi ei odată cu marinarii, dar care rămăseseră în continuare astfel).

— Ţi-i fac cadou! replică vraciul cu straie albe.

În clipa următoare, şalupa ţâşni spre cer, cu pânza umflată, şi zbură ca o pasăre imensă cu pene albe.

Inutomeh făcu un semn barobarilor ca să-i ducă pe cei doi negustori lângă meseriaşii lui Borovik, apoi îşi îndreptă degetul arătător spre punctul alb de pe cer, care se îndepărta în grabă:

— Tot ce zboară acum pe cer să se prăbuşească! ordonă el.

Apoi, fără să mai verifice dacă ambarcaţiunea se supusese ordinului său, îi spuse lui Kaduteh:

— Trebuie să cucerim oraşul cel mai apropiat şi să găsim acolo măcar un om cu umbra trunchiată.

Marele vizir dădu din cap şi făcu un semn, iar armata se puse în mişcare.

10

Taravik se culcase pe verandă, pentru că, ajungând

acasă mult după miezul nopţii, nu dorise s-o trezească pe Marieţa. Era destul de cald şi, în acelaşi timp, suficient de răcoare ca să se simtă bine. Trăsese o gură din ulciorul primit în dar şi adormise imediat, în mireasma dulceagă de flori.

La un moment dat visase – probabil că visa în fiecare noapte, îşi spuse el în vis, dar atunci când se trezea uita ce văzuse în somn. E normal să uiţi, îşi spuse el în continuare (şi se minună cât de înţelept devenise în vis, de parcă ar fi avut mintea lui Kostik), pentru că atunci când te trezeşti, lumina zilei provoacă un şoc minţii şi o face să fie un timp buimacă, iar în acel timp, nu foarte îndelungat în realitate, amintirile sunt aranjate altfel, după importanţa lor în lumea luminii, iar visele, care aparţin altui tărâm, sunt uitate, pentru ca spaţiul ocupat de ele în mintea omenească să devină liber şi să poată fi ocupat cu cunoştinţe sau impresii ale universului zilei.

Există însă o modalitate de a ţine minte ce ai visat, continuă el să-şi explice, de parcă ar fi discutat cu altcineva (sau altcineva, care era tot el, dar un altfel de el, îi explica lui însuşi, un el mai neştiutor şi mai greu de cap, aşa cum era de obicei). Iar modalitatea aceea este următoarea: atunci când te trezeşti, trebuie să rămâi un timp – câteva clipe, nu mai mult – cu ochii închişi. Apoi încearcă să-i deschizi încet, uitându-te în altă parte decât în cea din care vine lumina. Adică, mai pe înţelesul tău, totul e ca în momentul în care te întorci în lumea treziei, să nu suferi şocul provocat de lumina zilei, care să te buimăcească şi să te facă să uiţi ce ai visat.

Ai priceput?

Măi Taravik, tu chiar eşti deştept, îşi spuse el şi-şi replică sie însuşi, sfătos ca un om care ştie multe: toţi

suntem deştepţi când visăm – adică, dragule, folosim termenul „deştept” în sens de „înţelept”, nu de „treaz”, pentru că nu poţi să fii treaz în timp ce dormi, dar ideea este că în timpul somnului şi, mai ales, în timpul visului, nu mai ţinem seama de toate prostiile de care ţinem seama în timpul zilei, adică ne vedem aşa cum ne-ar plăcea să fim, nu aşa cum ne obligă lumea să fim, pentru că, de cele mai multe ori, nu reuşim să ignorăm părerea celorlalţi şi, fără să ne dăm seama, ne străduim să ne supunem acestei păreri, pe care o considerăm justificată – din modestie, din neîncredere sau din timiditate.

Dar în vis nu mai cunoaştem temeri şi mintea noastră scoate la iveală cunoştinţe pe care nu ştim că le avem, pentru că gândirea din timpul zilei susţine că nu avem asemenea cunoştinţe, fiindcă nu ne aducem aminte să le fi agonisit.

Dar, dragă Taravik, chiar tu ai remarcat că te exprimai în felul lui Kostik şi, într-un fel plin de invidie, îţi arătai astfel admiraţia faţă de cunoştinţele pegasului tău. Însă, dacă judecăm drept, nu crezi că ascultându-l ani de zile pe Kostik, ar fi fost normal să fi reţinut o mare parte din spusele lui?

Bine, îşi spuse Taravik, am parte de un vis frumos şi ciudat, în care nu numai că sunt tare deştept – adică înţelept – dar îmi arăt mie însumi cât de deştept sunt.

Însă la atâta se reduce un vis frumos, se întrebă el, iar visul oftă (dacă un vis poate ofta) şi încercă să-i dea un răspuns.

Până în momentul acela, Taravik visase – şi ştiuse că visează – dar totul se petrecuse în mintea sa, ca şi cum mintea aceea ar fi fost lipsită de trup şi de simţiri.

Fusese undeva, într-un spaţiu ceţos, înconjurat de un soi de aburi albi, care-l împiedicau să vadă în jur. Ştia că era el – pentru că discutase cu el însuşi – dar nu vedea nimic

altceva, nici măcar trupul sau membrele. Ca şi cum ar fi fost lipsit de trup şi ar fi fost doar o inteligenţă capabilă să aibă idei şi o conversaţie cu sine însuşi.

După ce pusese întrebarea care făcuse visul să ofteze (poate a lehamite sau, mai degrabă, a resemnare) în jurul său apăruse un peisaj frumos – dar banal, adică nu avea nimic care să demonstreze că era un peisaj de vis.

Era pe o câmpie înverzită – sigur, pentru locuitorii pustiului, aşa ceva părea a exista doar în vis, îşi spuse oarecum dezamăgit Taravik, numai că el umblase mult prin lume şi văzuse multe chestii mai impresionante decât câmpul ăla plin de verdeaţă.

Ca şi cum ar fi vrut să-i arate că se înşală, câmpia se umplu brusc de flori, care de care mai colorate. (Ha! Ce chestie, visez în culori! îşi spuse Taravik.) Şi care de care mai înmiresmate. De undeva, din cer se auzea ciripit de păsărele. (E normal să simt parfumul ăsta, doar dorm într-o grădină plină cu flori care au o aromă îmbătătoare, continuă să-şi explice Taravik, şi în care păsărelele cântă ziua şi noaptea…)

— Văd că nu ne înţelegem, spuse cineva, mâhnit (probabil visul). Trebuie să tratăm problema altfel. Dragă Taravik, vreau să-ţi transmit ceva, iar tu ai chef de filozofat. Poţi să fii atent câteva minute?

— Sigur că pot, replică Taravik. Te-aş ruga, dacă se poate, să-mi spui odată ce ai de spus, pentru că visul ăsta a fost foarte obositor şi a început să mă doară capul.

— Mda… Nu te înţeleg. Suportai asemenea discuţii ore în şir, chiar zile în şir, atunci când colindai deşertul cu pegasul tău, dar dacă mă străduiesc să-ţi explic ceva în timpul somnului te vaiţi că te obosesc…

Acel ceva cu care discutase Taravik până atunci se materializă în faţa ochilor săi – se materializă încet, ca şi cum

ar fi răsărit dintre florile care umpluseră până la refuz câmpia din vis – şi dintre corole se înălţă lent scăfârlia rasă a lui Rosarik.

— Cred că m-ai fi înţeles mai bine dacă am fi băut împreună o bărdacă de vin, îi spuse preotul, rânjind binevoitor. Ce zici de una mică, la botul calului?

Şi, ca în vis, câmpia din jur dispăru, iar Taravik se trezi într-o cârciumă. Ştia că era la *Vaca şi chitara,* cu toate că interiorul cârciumii era altfel.

— Păi aşa e în vis, îi explică sfătos preotul, care apăruse şi el în apropiere. Ştii că eşti într-un loc, chiar dacă locul ăla arată altfel decât ar trebui să fie, dar nu contează cum arată, din moment ce tu ştii foarte bine unde eşti. De fapt, asta reprezintă o exemplificare pe înţelesul tuturor a celebrei dileme: ce eşti dispus să crezi, ce-ţi spun simţurile sau ce-ţi spune raţiunea? Ştim cu toţii că simţurile sunt înşelătoare, deci ar trebui să dăm întâietate raţiunii. Numai că mintea omenească este atât de supusă influenţelor şi prejudecăţilor, încât deseori suntem înclinaţi să ignorăm ceea ce ne spun simţurile, dacă semnalul trimis de acestea nu se potriveşte cu ceea ce credem noi că ar trebui să vedem/auzim/simţim. Deci, după cum îţi spuneam…

— Ajunge, gemu Taravik, te rog din suflet, spune-mi ce ai să-mi spui şi lasă-mă să dorm! Nu mai pot, mă doare capul înfiorător…

Preotul începu să râdă – un râs liniştit şi binevoitor.

Imaginea cârciumii se şterse – ca şi cum cineva ar fi tras o cârpă udă peste o lespede de piatră pe care un copil mâzgălise ceva cu o bucată de var – şi în jurul lui Taravik se întinse din nou negura aceea albă, de la începutul visului.

Apoi Rosarik începu să cânte – un soi de imn, o cântare preoţească, din acelea ce se intonau în templul pe care-l

slujea.

Ceaţa se împrăştie încet.

Cât vedeai cu ochii, apăruse o pajişte acoperită cu iarbă măruntă. Într-un fel ciudat, Taravik ştia că iarba aceea e albastră – deşi nu mai visa în culori şi nu vedea albastrul acela cu ochii din vis, ci numai cu mintea sa (însă nu-şi dădea seama dacă era mintea lui Taravik cel din vis sau mintea sa, a celui care visa).

Pe pajiştea aceea dansa un bărbat gol până la brâu. Mijlocul trupului îi era acoperit de un şorţ din mătase neagră, care lucea într-un fel hipnotic.

Dansatorul făcea mişcări complicate din mâini, legănându-le în ritmul cântului intonat de preot. Îşi ridica braţele, cu palmele îndreptate în faţă şi, în acelaşi timp, ţinându-le perpendicular pe antebraţ…

Apoi, în timp ce dansa, bărbatul se întoarse către Taravik. Avea pielea albă, albă – dar albul acela era plin de viaţă, nu era cadaveric sau mineral, ca acela al varului. Însă părul – cel de pe cap, sprâncenele şi genele, pentru că faţa îi era lipsită de barbă (avea gene lungi, lungi, cum nu mai văzuse la nimeni, îşi spuse Taravik) – era mai negru decât miezul de noapte.

Ţinea în dinţi un trandafir, iar Taravik ştiu că trandafirul acela era de-un roşu sângeriu.

Taravik îşi dădu seama că mai văzuse figura aceea – însă sculptată în granit negru. (Cioplită în piatră fusese lipsită de frumuseţea aceea macabră care, în acelaşi timp, era fermecătoare şi cuceritoare. O frumuseţe neomenească.)

Pentru o clipă, se sperie.

Bărbatul râse de spaima lui, după care scuipă trandafirul la picioarele sale şi-i zise:

— De ce ţi-e teamă? Nu-i decât un vis.

Nu-i decât un vis, îşi spuse şi Taravik, iar frica îl părăsi de îndată.

Vocea preotului tăcu.

Dansatorul făcu câţiva paşi – doi în dreapta, doi în stânga, unul înainte – în timp ce-şi mişca mâinile în felul lui complicat, după care se opri şi-i spuse lui Taravik:

— Dragul meu, nu-mi dau prea bine seama care e motivul pentru care cred o asemenea prostie, dar te consider un băiat bun. Da, ştiu, eşti un beţiv, un zurbagiu, un scandalagiu şi un bătăuş, dar ai un suflet mare şi am decis că meriţi un pic de ajutor. Aşa că îţi voi da un sfat.

Şi zeul îi spuse ce avea de spus, apoi îl întrebă:

— Ai priceput?

— Da, sărut mâinile şi picioarele, mulţumesc din tot sufletul meu mare, sigur că am priceput. Rămân dator.

— Atunci să-mi aduci nişte flori, ca să nu-mi rămâi dator, râse zeul. Bine, eu o să plec, că mi-am terminat treaba. Mai vrei ceva de la mine?

— Păi… bâigui Taravik, şi dacă o să uit?

Khator cel Negru rânji cu gura până la urechi.

— Nu m-ar mira. Ţinerea de minte nu-i una dintre calităţile tale, mi-ai dovedit asta şi în alte împrejurări. Dar, după cum s-a văzut, pot să te fac să-ţi aminteşti ceea ce e cu adevărat important. Aşa că o să am grijă de tine şi de data asta. Totuşi, având în vedere că am destule pe cap, încearcă – în momentul în care o să te trezeşti – să-ţi aduci aminte ce ai visat. Ţi-am explicat cum se face.

— Da, preamărite, mi-ai explicat, recunoscu Taravik.

În clipa următoare, dansatorul dispăru, iar câmpul cel nesfârşit rămase gol.

Nu chiar gol, pentru că la picioarele lui Taravik era trandafirul cel roşu.

Care se transformă într-un punct roşu ce prinse a se mişca pe câmpul albastru, descriind o spirală ce se rotea tot mai iute…

…şi Taravik se cufundă într-un somn profund şi odihnitor.

— Hai, dragul meu, trezeşte-te, e timpul să mergem la piaţă.

Taravik făcu ochi.

Marieţa îl scutura uşor de umăr.

Deschise ochii, în ciuda faptului că un gând îi spunea că n-are de ce să se grăbească, că putea să se trezească mai încet…

Lumina fu suficient de puternică, încât să-l facă să uite ce visase.

Dar, pentru că zorii abia sosiseră, lumina lor era suficient de slabă pentru a nu-l zăpăci complet. Undeva, într-un colţ al minţii, îi rămăsese ideea că în noaptea aceea visase ceva important şi că trebuia să se străduiască să-şi aducă aminte despre ce era vorba.

Apoi se luă cu treburile şi lăsă ideea aceea să se odihnească.

Se duse la fântână şi se spălă cu apă rece, ca să se trezească pe deplin, după care se apucă de treabă.

O ajută pe Marieţa să încarce coşurile în spatele lui Kostik, iar când ajunseră în piaţă puse umărul să le descarce… adică lucrurile intraseră deja într-o rutină lipsită de orice complicaţii. Viaţa părea să fi intrat pe un făgaş care le convenea şi lui Taravik, şi lui Kostik – o viaţă fără complicaţii, cu mâncare multă şi cu băutură bună şi din belşug. Marieţa era încântată de noul ei statut social, era numai lapte şi miere, numai zâmbet şi amabilităţi…

După ce Marieţa vându iute marfa, rămase la taclale cu

noile ei prietene, precupeţele, care erau încântate s-o iniţieze în bârfele şi zvonurile zilei.

Iar bărbaţii, adică Taravik şi Kostik, îşi puseră coada pe spinare şi o tuliră în pustiu, să adune vreascuri şi fân.

Ieşiră pe poarta oraşului chiar când la orizont se vedea prima rază de soare.

— Cam matinal, jupâne Taravik, îl salută şeful gărzii. Ai apucat să dormi în noaptea asta? Că pe la miez de noapte ai trecut pe la noi…

— Ce să fac? zâmbi încântat Taravik. Trebuie să ţin seama de obligaţiile pe care le am. Mulţumesc zeilor că am de lucru şi le mai mulţumesc încă o dată că-mi dau putere să fac toate câte am de făcut. Şi să-l ţină sănătos pe Kostik, că nu ştiu ce m-aş face fără el…

— Ai dreptate, jupâne, să mulţumim zeilor pentru darurile lor, mormăi paznicul, apoi aruncă o găleată cu apă peste jarul rămas de la rugul care arsese toată noaptea.

— S-au întors latganii? se interesă cam din vârful buzelor Taravik.

— Nu, jupâne, suntem cu toţii tare îngrijoraţi. Căpitanul a organizat o poteră şi se pregăteşte să plece în căutarea lor. Nu te interesează să participi? Se plăteşte bine, şapte bănuţi pe zi, plus mâncarea – fără să mai pomenim de răsplata pe care o vor oferi rudele pasagerilor (fie că aceştia vor fi găsiţi vii, fie că vor fi aduşi morţi, pentru că în ambele cazuri vor fi scutite de multă bătaie de cap). Ai fi tocmai bun. Cunoşti pustiul, pegasul tău e deştept şi rezistent… Vrei să-l anunţ că vii şi tu?

— Nu, îmi pare rău, dar astăzi sunt tare ocupat. Am treburi care nu suferă amânare, îi explică el străjerului şi se grăbi să încalece şi să-i facă semn companionului său să plece.

După ce se îndepărtară suficient ca să nu mai fie auziţi de paznici, îi spuse lui Kostik:

— Zgârciţi sunt ăştia, dragul meu! Pentru o zi de fugăreală prin deşert îţi oferă mai puţin decât aş primi dacă aş bate un copil – nu că aş fi în stare de aşa ceva, dar spun asta doar ca să avem un element de comparaţie.

— Şi sunt şi tâmpiţi, îl completă pegasul. Tocmai de la noi se aşteaptă să alergăm să-i salvăm pe latgani, adică de la cei pe care indivizii ăia cu barca lor i-au lăsat fără obiectul muncii?

Mai râseră un pic pe socoteala gărzilor municipale, apoi Kostik redeveni serios:

— Să ştii că sunt sincer îngrijorat în legătură cu ce-au păţit indivizii. După cum ai văzut cu propriii tăi ochi, vrăjitorul ăla cu robă albă ştia multă meserie. Adică sunt puţini care ar putea să-i vină de hac…

— Dacă nici Zâna Mirajelor n-a putut să-l vrăjească… îi ţinu isonul Taravik, apoi tăcu brusc şi păru foarte preocupat de ceva.

Pegasul rezistă cât rezistă, apoi reduse viteza şi întoarse capul, să-l privească pe călăreţ.

După care se opri de-a binelea, ca să se holbeze în linişte.

Peste câteva minute, Taravik îşi dădu seama că se întâmplase ceva, pentru că pegasul nu-l mai legăna în ritmul obişnuit, şi privi îngrijorat în jur.

— Ne pândeşte vreun pericol? întrebă el, în şoaptă. De ce te-ai oprit?

— Pentru că nu voiam să mă împiedic în timp ce goneam la galop, îi explică liniştit Kostik.

— Să te împiedici? se miră Taravik. Păi nu-mi aduc aminte să te fi împiedicat vreodată…

— Nici nu aveam cum să mă împiedic, pentru că până acum n-am mai alergat niciodată cu capul întors spre tine.

Taravik rămase un timp cu gura căscată, apoi recunoscu, zâmbind cu candoare:

— Cred că-s mai tâmpit ca de obicei, pentru că n-am priceput nimic din ce-ai spus.

— Dimpotrivă, bănuiesc că eşti mai deştept ca altădată, pentru că nu-mi aduc aminte să te fi văzut vreodată gândindu-te la ceva mai mult de treizeci de clipe…

Omul se uită mirat la pegas, după care spuse destul de nedumerit:

— Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta. Nu mă gândeam la nimic, ca de obicei. Însă mă chinuie de azi-dimineaţă un gând bizar: că trebuie neapărat să-mi amintesc ceva. Şi mă străduiam să-mi dau seama ce trebuie să-mi amintesc, ca să ştiu ce să-mi amintesc.

— Complicată chestie, oftă Kostik, punându-se din nou în mişcare. Un gând care te chinuie, *ceva* care trebuie să-ţi aminteşti… adică o activitate intelectuală exagerată pentru tine, mai ales la ora asta matinală, când oamenii serioşi zăbovesc încă în aşternut, încercând să scape de mahmureală…

— Râzi tu, râzi, se bosumflă Taravik, însă nu-mi amintesc ce-am visat, nici dacă m-ai omorî în bătaie. De parcă n-aş fi fost eu ăla care a visat, ci altcineva. Şi dacă n-am visat eu, atunci de ce trebuie să-mi aduc eu aminte? De ce n-ar trebui să-ţi aminteşti tu, ca să nu te mai hlizeşti aşa, ca proasta în târg…

De data asta, Kostik izbucni în hohote de râs, iar spectacolul pegasului care alerga la galop zguduindu-se de râs merita văzut, pentru că nu poate fi descris.

Se zguduia atât de tare, încât Taravik zbură din şa şi

ateriză pe o movilă de nisip.

Asta îl făcu pe Kostik să râdă şi mai tare, cu mai multă poftă. Taravik îl înjură de zor, apoi sfârşi prin a izbucni şi el în râs.

Abia cu greu se potoliră şi goniră mai departe, peste câmpul pustiu, îndreptându-se iarăşi către canionul în care fuseseră cu o zi înainte, pentru că ştiau că acolo aveau să găsească şi vreascuri, şi iarbă, şi, dacă aveau noroc, şi ceva vânat, pentru că Taravik îşi luase praştia cu el.

În timp ce goneau, pegasul întrebă, mai mult ca să întreţină conversaţia:

— De unde ţi-a venit ideea că trebuie să-ţi aminteşti ce ai visat? Pentru că la început mi-ai spus că trebuie să-ţi aminteşti ceva, dar n-ai pomenit nimic de vreun vis…

— Măi Kostik, tare deştept eşti! se minună Taravik. Ai dreptate, la început n-am pomenit nimic de vreun vis! Şi deodată, în timp ce mă chinuiam să-mi aduc aminte ce trebuia să-mi aduc aminte, mi-a trecut prin cap că aflasem *chestia* aia pe care trebuia să mi-o amintesc într-un vis… Dar nimic mai mult.

— Păi e un început tare bun, îl încurajă pegasul. Eu zic că ar fi bine să încerci să-ţi dai seama ce s-a întâmplat în visul ăla, şi apoi să iei povestea din vis la bani mărunţi, ca să descoperi ce lucru a fost atât de important în ea încât să merite să ţi-l aminteşti…

— Cred că ai dreptate…

— Ca de obicei.

— Da, ca de obicei. O să mă străduiesc să-mi amintesc ce-am visat. Dar, dacă tot veni vorba, tu visezi vreodată? Şi dacă visezi, ce anume visezi? Visele tale au vreo importanţă anume, îţi anunţă lucruri care se vor întâmpla? Iar dacă da, de ce fel de prevestiri ai parte? Eşti anunţat că ţi se vor

întâmpla lucruri rele, ca să te fereşti de ele, sau că ţi se întâmpla ceva plăcut, ca să te bucuri în avans?

Şi poate că Taravik ar fi continuat cu întrebările lui, dacă pegasul nu s-ar fi oprit, ca să se zgâiască în linişte la el.

Omul se holbă şi el un pic la pegas, apoi întrebă, nedumerit:

— Ce s-a întâmplat?

— Mă uit la tine cât mai pot, pentru că vreau să te ţin minte, după ce nu vei mai fi pe astă lume.

— După ce nu voi mai fi?

— Păi, Taravik, ai intrat în anul morţii! Mi-ai pus în câteva minute mai multe întrebări decât în cei zece ani de când ne cunoaştem…

— Zece ani şi patru luni.

— Aşa o fi… Bine, răspunsul la toate întrebările tale este: da.

— Nu pricep…

— Păi adu-ţi aminte ce m-ai întrebat şi răspunsul la fiecare întrebare este da.

— De unde trompa lui Kefir să-mi aduc aminte ce te-am întrebat?

— Asta te priveşte pe tine…

— Ba pe tine te priveşte, că pe tine te-am întrebat, iar tu trebuia să-mi răspunzi.

— Păi ţi-am răspuns.

— Ce aiureală de răspuns este aia? Cică răspunsul este da!

— Dacă te-aş fi întrebat dacă te cheamă Taravik, nu mi-ai fi răspuns da?

— Ba da, dar ăla era răspunsul corect!

— Şi de ce crezi că eu nu ţi-am dat răspunsul corect?

— Pentru că nu-mi mai aduc aminte ce te-am întrebat.

— Şi sunt eu de vină că tu ai uitat ce m-ai întrebat? Nu-i de mirare că ai uitat ce ai visat, dacă uiţi de la mână până la gură…

Taravik rămase cu gura căscată, dar, în ciuda faptului că ţinea gura aşa cum o ţin peştii, nu reuşea să respire. Se sufoca de indignare şi, ca urmare, se înroşi la faţă.

Pegasul se sperie şi nu-i veni altă idee decât s-o ia la goană. În timp ce alerga de zor, îl hurducăia din greu pe călăreţul lui, aruncându-l în sus cu mişcări speciale ale crupei. În felul lui (adică fără mâini, pentru că nu se putea ajuta de copite), pegasul încerca să-i facă lui Taravik respiraţie artificială.

Şi se pare că reuşise, pentru că omul izbuti să gâfâie, cu un glas care exprima o cruntă dezamăgire:

— Nu m-am aşteptat la aşa ceva din partea ta, măi Kostik…

— Nici eu nu m-am aşteptat. Sunt un măgar. Mi-e ruşine de mine însumi. Te rog să mă ierţi.

— Bine, te iert. Nu eşti măgar, dar nici mult nu mai ai până când o să devii unul.

Acum, că Taravik îşi recăpătase capacitatea de a respira, Kostik ar fi fost dispus să-i zică vreo două, apropo de câte îndura el din partea stăpânului său, dar îşi zise că ar fi vorbit cu adevărat în pustiu, aşa că tăcu. În primul rând pentru că ajunseseră în canion.

Pegasul se opri la umbra unor stânci, în apropierea unor tufişuri cu frunze late, ţepoase. Taravik îi tăie un morman din frunzele acelea, i le curăţă de mărăcini, apoi se apucă să caute vreascuri.

Pe la jumătatea dimineţii, terminaseră toată treaba. Coşurile erau încărcate, pegasul mâncase zdravăn, terminase grămada de frunze şi făcuse o burtă atât de mare, încât abia

mai respira.

Taravik zise, fără mult entuziasm:

— Mă duc să arunc o privire la izvor, să văd dacă e ceva de vânat…

— Ai nevoie de mine? îi răspunse cu aceeaşi lipsă de entuziasm Kostik. Că dacă n-ai, aş mai zăbovi un pic aici, la umbră…

— Stai liniştit. Deocamdată mă descurc singur, mormăi bărbatul şi plecă, târşâindu-şi picioarele prin nisip.

Se întoarse după un timp, bosumflat:

— Nimic. Nicio mişcare. Probabil că-i prea cald. Bănuiesc că animalele din zonă s-or fi adăpat în zori… Eu zic să mai stăm un pic şi după aia s-o luăm încetişor spre casă, până nu ne copleşeşte zăduful, spuse Taravik şi se întinse lângă Kostik, la umbră.

— Aşa zic şi eu, mormăi toropit pegasul. Numai că eu zic să n-o luăm încetişor, ci să fugim cât ne ţin picioarele, ca să nu ne doboare vipia pe drum…

— Că bine zici, măi Kostik, mormăi fără vlagă Taravik.

Din cauza evenimentelor, nu dormise suficient în noaptea trecută şi tare ar fi tras un pui de somn acolo, în canionul din pustiu, cu toate că mintea îi spunea că ar fi fost mult mai plăcut să se întoarcă acasă şi să doarmă pe săturate în grădina răcoroasă…

În timp ce încerca să decidă – cu mintea blegită de oboseală şi de căldură – cum ar fi fost mai bine (adică să lenevească întins pe nisip şi să îndure căldura ce devenea tot mai înfiorătoare cu fiecare clipă petrecută în deşert sau să-şi strângă şi ultimele forţe şi să renunţe la poziţia aia plăcută), auzi nişte bufnituri.

Ca şi cum cineva arunca pietre care aterizau în nisip.

Le auzi şi Kostik, pentru că se ridică în picioare şi se

uită în jur.

— Taravik, şopti el, cred că am înnebunit. Probabil că am făcut insolaţie…

Omul se sperie:

— Dragule, nu vorbi prostii! Cum o să ne întoarcem acasă, dacă te-ai ţicnit? Şi de unde până unde ţi-a venit o asemenea idee?

— Păi mi se pare că plouă cu păsări. Tu crezi că un pegas normal la cap vedea aşa ceva?

Taravik se ridică, mai mult ca să-l liniştească pe Kostik, şi se uită în jur.

Da, ploua cu păsări.

Pe dunele din jur se vedeau ici, colo, păsări care picaseră din cer.

De toate felurile: un vultur hoitar, câteva ciori, un şoim, câţiva grauri, nişte potârnichi grase…

Şi mai cădeau şi altele.

Probabil că înnebunise şi el, nu numai pegasul.

Apoi îi veni o idee şi întrebă în şoaptă:

— Crezi că Zâna Mirajelor e prin apropiere?

— S-ar putea, îi răspunse tot în şoaptă Kostik.

— Am încurcat-o. Cred că nu ne rămâne decât să fugim cât mai iute, poate apucăm să ieşim din raza ei de acţiune înainte să fie prea târziu…

— Că bine zici… Fii gata să sari în spinarea mea, când îţi fac eu semn…

— Şi cu coşurile ce facem? Că ne cocoşează Marieţa dacă ne întoarcem fără ele…

— Sincer vorbind, nici nu ştiu de care zgripţuroaică mi-e frică mai mult…

— Uite ce-i, dragă Kostik, să n-o faci pe Marieţa zgripţuroaică, dacă nu vrei să ne supărăm cu adevărat!

— Păi n-o fac eu, că aşa a făcut-o mă-sa, dar asta-i altă chestie. Eu zic să te mişti încet, încet, ca şi cum n-ai bănui nimic, şi aşează-mi cu grijă coşurile în spinare… apoi stai pe aproape, gata să încaleci într-o clipă, şi să te ţii bine, că o să ţâşnesc din loc de parcă m-ar fi muşcat o viespe…

Taravik rămase nemişcat, în loc să se ocupe de coşuri, şi se holba uimit la pegas.

— Ce-i? îl întrebă acesta, enervat. Mi-a crescut un corn de inorog şi eu nu mi-am dat seama?

— Nu ştiam că acul unei viespi poate să înţepe pielea unui pegas, mărturisi Taravik.

— Nu poate, îl asigură Kostik.

— Tocmai mi-ai spus…

— Era o figură de stil, dacă ştii ce-i aceea…

— Sigur că ştiu. O figură de stil e atunci când spui o tâmpenie şi după aia te miri că n-am priceput ce vrei să spui.

— Exact. Acum aşază-mi coşurile în spinare, încalecă şi tu şi ţine-te bine, dacă vrei să mai scăpăm de aici.

Taravik înhăţă cele două coşuri şi încercă să le ducă lângă pegas, păşind cât mai nepăsător.

Şi se pomeni că-l loveşte ceva drept în cap.

În prima clipă, ţipă de spaimă, pegasul scoase şi el un nechezat, dovadă că-l copleşise groaza…

…apoi Taravik se uită la gâsca de la picioarele lui, lăsă coşurile pe nisip şi pipăi pasărea.

— E grasă, omule! E adevărată!

După aia se uită cu îndoială la pegas şi întrebă, ca şi cum nu ar fi fost sigur de ce-i trecuse prin minte:

— Dacă ar fi fost un miraj… nu-i aşa că n-aş fi putut s-o pipăi?

— Taravik, mă sperii, exclamă Kostik. S-a întâmplat ceva cu tine, pentru că eşti mult mai deştept ca de obicei!

— Eh, nu cred că-s mai deştept ca altă dată, spuse Taravik, cu modestie. Se pare că tu eşti mai prost ca de obicei…

Pegasul se uită la el ciudat, ca şi cum n-ar fi ştiut dacă era cazul să-i tragă o copită sau să înceapă să râdă.

Nu apucă însă să reacţioneze în vreun fel, pentru că Taravik devenise brusc plin de viaţă şi de idei.

— Dacă păsările astea nu-s un miraj, atunci o să le stea foarte bine în frigare, aşa că o să le adun pe cele care-s bune de mâncat. Că n-o să te pun să cari până acasă ciori sau vulturi hoitari… Dar ar fi păcat ca gâsca asta dolofană să putrezească aici, în pustiu… şi potârnichile astea drăguţe… şi graurii ăştia mititei, care merg tare bine la o plăcintă…

Şi, în timp ce vorbea, Taravik alerga de colo-colo, de la o dună la alta, adunând păsările în traista pe care o luase cu el în speranţa că va vâna ceva lângă izvor.

— Crezi că-s bune de mâncat? îl întrebă Kostik. Să nu fie bolnave, că n-au picat de sănătoase din văzduh…

— Dacă erau bolnave, n-ar fi apucat să zboare până-n mijlocul pustiului, îl asigură Taravik (care, printre altele, fusese şi vânător în tinereţea lui, aşa că se pricepea). Şi ar fi avut ciocul plin de mâzgă, şi ochii tulburi… Nu, sunt păsări sănătoase, pe care, mai mult ca sigur, le-a doborât vântul. Şi care au murit izbindu-se de pământ. Gata, spuse el, am umplut traista, putem să mergem acasă şi să ne odihnim după cum meritǎm.

În clipa aceea, se auzi o bufnitură zdravănă – mai zdravănă decât tot ce auziseră până atunci.

Dincolo de dune căzuse ceva.

Ceva mare.

— Ce-ar putea să fie? întrebă Taravik, speriat.

— Nu ştiu nicio pasăre zburătoare atât de mare. Struţii

din adâncul deşertului nu umblă pe cer, ci numai pe pământ, că de aia se zice că-şi ascund capul în nisip, îi răspunse Kostik.

— Crezi că ar putea să fie un pegas care are amândouă aripile funcţionale, adică unul care să fi zburat pe deasupra deşertului?

— Tot ce se poate… Însă, având în vedere rezistenţa unui pegas, acesta nu ar fi murit izbindu-se de sol… nici măcar nu ar fi fost rănit… aşa că ar fi trebuit să-l auzim înjurându-l pe cel care l-a făcut să cadă…

Ascultară un timp şi nu auziră niciun fel de înjurătură.

— Ne-am lămurit, zise Taravik. Nu-i pegas. Hai să mergem şi să vedem ce este.

— Poate-i o pasăre rok. O să ai carne pentru o lună…

— În primul rând, păsările rok nu-s bune de mâncat. Au carnea aţoasă. Ştiu asta de pe vremea când… mă rog, nu trebuie să le afli tu chiar pe toate. În al doilea rând, asemenea zburătoare trăiesc în ţările îndepărtate din răsărit şi mi-e greu să cred că una dintre ele a ajuns până pe meleagurile noastre.

— Bine, bine, te cred. Însă, după părerea mea, nu avem decât două posibilităţi: sau ne ducem să vedem că măgăoaie s-a prăbuşit dincolo de dunele alea, sau plecăm acasă fără să mai pierdem vremea. Însă atunci o să te întrebi toată viaţa ta ce a bufnit în halul ăla…

— Ai dreptate, mor de curiozitate, recunoscu Taravik. De parcă tu nu ai fi la fel de curios…

Urcară amândoi pe dune, ca să vadă ce era dincolo de ele.

Şi văzură.

Pe nisip zăcea întinsă o lighioană imensă (pentru o zburătoare). Altfel, avea dimensiunile unui cal (sau ale unui

pegas). Din ea se vedeau mai ales aripile mari, întinse, aripi din piele, ca la lilieci (nu din pene, ca la păsări sau ca la pegaşi).

Iar aripile îi erau negre precum cărbunele.

De fapt, tot ce se vedea din trupul lighioanei (pentru că o parte din el era îngropat în nisip) era la fel de negru.

— Cred că de data asta am încurcat-o cu adevărat, şopti Taravik. Curiozitatea a omorât pisica… şi o să ne omoare şi pe noi. Hai s-o ştergem cât mai putem.

— De ce?

— Pentru că nu ştiu care-i distanţa până la care poate să acţioneze… unii zic că-i vorba de câţiva paşi – şi eu fac parte dintre ei – dar alţii spun că-i vorba de câteva leghe. Însă nu-i cazul să verificăm cine are dreptate. Hai s-o tulim.

— Cine să acţioneze? întrebă nedumerit Kostik, tot în şoaptă.

— Balaurlătorul.

— Chestia aia care zace pe nisip cu fundul în sus e un balaurlător? De unde ştii?

— Am mai întâlnit unul în munţii Crebanului, cu ani în urmă…

Pegasul se uită curios la animalul cel negru şi mormăi:

— Nu pare periculos… Cred că-i mort…

Apoi se ridică în picioare şi zise:

— Mă duc să văd dacă mai trăieşte. Mie n-are ce să-mi facă, chiar dacă o să scuipe flăcări.

— |sta nu scuipă flăcări, ăsta scuipă măscări, îi spuse exasperat Taravik. Ascultă-mă măcar o dată şi hai să plecăm cât mai iute!

— O să plecăm, stai liniştit. Dar mai întâi vreau să văd balaurul ăla mai de aproape.

— Căpos eşti, măi Kostik, bombăni Taravik. Bine, stai o

clipă, că vin şi eu.

— Păi nu ţi-e frică de el?

— Ba da, dar dacă o să te omoare pe tine, ce şanse de scăpare mai am? Aşa, măcar o să mă ucidă de la început şi o să scap de o grijă…

Şi cei doi coborâră duna de nisip în vârful căreia erau şi se apropiară de măgăoaia cea neagră.

Balaurul arăta ca orice balaur: avea un cap prelung, ca de cal, cu o gură mare, din care ieşeau colţi încovoiaţi. Avea gât lung şi gros, trup îndesat şi o coadă cât restul trupului. Corpul îi era acoperit cu solzi mici, ce luceau ca smoala. Aripile arătau cam mototolite, cel puţin una părea că stă într-o poziţie nefirească. De pe creştetul capului până la începutul cozii se întindea un şir de solzi triunghiulari, care alcătuiau un soi de creastă.

Lighioana stătea întinsă pe burtă, cu capul într-o parte, acoperit cu nisip.

— Eu zic să-i dai nisipul la o parte de pe nas, ca să nu se sufoce, propuse în şoaptă Kostik.

— Păi dacă se sufocă şi moare, nu mai poate să ne facă niciun rău, îi replică, tot în şoaptă, Taravik.

— Da, dar dacă scapă cu viaţă şi-şi dă seama că puteam să-l ajutăm şi nu l-am ajutat, atunci chiar o să vrea să ne omoare. De fapt, dacă mă gândesc bine, cu tine o să aibă ceva de discutat, că, eu, cu copitele mele, oricum nu-i pot fi de folos…

— Măi Kostik, având în vedere că mă bagi mereu în belele, dar că, până la urmă, reuşeşti să mă scoţi din belelele respective în care n-aş fi intrat fără contribuţia ta generoasă, o să-ţi dau ascultare şi de data asta.

Şi Taravik se duse lângă balaur, îngenunche lângă capul lui şi-i îndepărtă cu grijă nisipul care-i acoperise

ţeasta.

De îndată ce nările îi fură eliberate, fiara cea îngrozitoare trase aer în piept, deschise ochii şi-l privi pe Taravik, după care şopti cu o voce slabă:

— Mulţumesc.

— Măi omule, îi spuse Taravik (care, văzând că lighioana nu se repede să-l înghită, căpătase cam mult curaj), n-ai minte niciun pic? Nu puteai să mişti un pic din cap, ca să scuturi nisipul de pe el? Că dacă nu mă nimeream din întâmplare pe aici, ţi-ai fi dat duhul!

— Chiar aşa, îşi dădu cu părerea şi Kostik.

— Vă rămân îndatorat, şopti balaurlătorul. Nu-i vorba de minte. Pur şi simplu am leşinat de durere, când m-am izbit de pământ. Dar o să-mi revin eu, pentru că cei de neamul nostru sunt rezistenţi. Presupun că voi sunteţi Taravik şi pegasul lui, Kostik.

Chestia asta îi lăsă cu gura căscată pe cei doi.

În cele din urmă, Kostik îşi reveni primul şi-i spuse camaradului său:

— Taravik, scumpule, să ştii că la ora asta nu zboară nici măcar o muscă. Dacă ţi s-a făcut foame, caută la oblânc, în traista cu mâncare. Aşa că eu zic să închizi gura, că aştepţi degeaba…

Omul îl ascultă, strânse buzele cu un plescăit energic, apoi se grăbi să deschidă din nou gura, ca să exclame:

— Măi Kostik, am ajuns celebri! Un balaurlător ne ştie numele şi ne-a recunoscut imediat! Deci, dacă el ne cunoaşte, înseamnă că mulţi alţii au auzit de noi! Gloria şi bogăţia ne aşteaptă!

— Nu te mai umfla în pene, şopti încet balaurul. Până acum cinci minute nu auzisem de voi. Dar, în timp ce eram fără cunoştinţă şi în pericol să-mi pierd viaţa, *ceva* mi-a spus

să-mi ţin răsuflarea, ca să nu-mi intre nisipul în plămâni, şi să aştept, pentru că o să vă întâlnesc şi mi-a mai spus că o să mă salvaţi cel puţin de două ori. După cum s-a dovedit, a avut dreptate: v-am întâlnit, mi-aţi salvat viaţa o dată… deci e clar că trebuie să rămânem împreună, ca să mă mai ajutaţi cel puţin încă o dată…

— Şi cine era acel *ceva?* se interesă de îndată Kostik.

— Nu ştiu prea bine, şopti cu o voce pierită balaurul. Un glas interior… o premoniţie… noi, cei din neamul nostru, avem deseori momente în care vedem viitorul apropiat…

— Ce interesant! exclamă pegasul. Capacitatea de a prevedea viitorul este înăscută sau dobândită?

— Acesta este un subiect ce poate fi dezbătut îndelung, mormăi balaurlătorul. Dar dacă vom rămâne împreună un timp… suficient, poate că vom apuca să discutăm şi despre premoniţiile celor din neamul nostru. Ce ziceţi, vreţi să fim tovarăşi de drum?

— Noi ne cam grăbim, îi răspunse de îndată Taravik. Nu putem să mai zăbovim pe aici, oricâtă plăcere ne-ar face compania ta. Trebuie să ducem vreascurile acasă, că se supără Marieţa dacă nu are cu ce să gătească la prânz…

— Şi unde e casa voastră? întrebă tot în şoaptă balaurul.

— Locuim în Terimeea, îi răspuns repede şi îndatoritor Kostik. E un oraş din vecinătate.

— Minunat, şopti balaurul. Exact acolo trebuie să ajung şi eu. Dar, înainte de a vă mulţumi încă o dată pentru că m-aţi salvat, daţi-mi voie să mă recomand: eu sunt Mosolik. E clar că, având aceeaşi destinaţie, o să călătorim împreună. Ce ciudat: aceeaşi destinaţie şi, măcar pentru un timp, acelaşi destin!

Şi balaurul se ridică de pe mormanul de nisip – adică

îşi extrase din dună acea parte a trupului care se cufundase în ea în urma prăbuşirii – făcu o serie de mişcări de dezmorţire, ca un atlet ce se pregătea de o întrecere, îşi strânse aripile, apoi le întinse…

Trupul lui stătea pe două picioare solide. Ţinea capul sus, iar imediat sub gât avea două labe destul de scurte, dar înzestrate cu gheare puternice. Coada cea lungă, pe care o bălăngănea în dreapta şi-n stânga, îi servea ca să-şi păstreze echilibrul. Era recomandabil să nu stai aproape de el, când mergea, îşi spuse pegasul.

În acest timp, Taravik se uita mustrător la Kostik, ca şi cum i-ar fi spus: ţi-am zis eu că o să mă bagi în belea? Iar pegasul îi aruncă o privire foarte expresivă: am greşit, îmi cer iertare, dar sunt convins că totul o să fie bine, ai doar un pic de răbdare…

— Totul e în regulă, şopti Mosolik. Se pare că mi-am întins un ligament de la aripa stânga, dar nu-i nimic, oricum nu puteam să călătorim împreună dacă zburam, aşa că o să mergem cu toţii pe jos…

— Dragă prietene, spuse pegasul condescendent, să ştii că eu alerg destul de iute…

— Nicio problemă, şopti balaurul, o să încerc să mă ţin după tine…

— Păi, atunci, să pornim la drum, spuse Kostik. Taravik, dragă, pune-mi coşurile alea în spinare, că am pierdut destulă vreme pe aici. Tu, dragă Mosolik, ţine-te după mine. Dacă alerg prea repede, strigă-mă…

— Nu, nu, se grăbi să-l contrazică Taravik. O să mai întorc eu capul din când în când şi o să mă uit după tine şi, dacă o să văd că ai rămas în urmă, o să-i spun lui Kostik să reducă viteza.

Apoi, în timp ce Mosolik continua să se dezmorţească,

cei doi prieteni escaladară dunele, ca să ajungă înapoi în canionul în care îşi lăsaseră coşurile şi traista cu vânat.

Când ajunseră destul de departe ca să nu fie auziţi de balaur, Taravik îi şuieră pegasului:

— Te-a bătut soarele în cap? Nu-ţi dai seama ce-o să se întâmple dacă balaurlătorul o să ţipe către noi?

— Păi eu sper să fim suficient de departe pentru ca strigătul lui să nu mai aibă niciun efect asupra noastră. Hai, grăbeşte-te, ca s-o luăm din loc înainte să-şi dea seama că am plecat!

Cât ai zice peşte, Taravik şi toate bagajele erau în spinarea pegasului, iar Kostik o luă la goană, avântându-se într-un galop sălbatic printre dune, sărind peste pietroaie de parcă ar fi participat la o cursă cu obstacole.

Alerga de parcă-l fugăreau toţi monştrii iadului şi, sincer vorbind, pegasul se întreba în sinea lui dacă Mosolik nu era unul dintre aceştia. Oricum, ca niciodată, Kostik alerga în tăcere, pentru că nu-i ardea de pălăvrăgit.

În timp ce fugea de zor, pegasul auzi în dreapta sa un răpăit uşor – ca şi cum cineva bătea de zor într-o tobă. Întoarse capul şi numai experienţa sa bogată îl făcu să nu se împiedice. Scoase însă o exclamaţie care-l făcu şi pe Taravik (care, până atunci, nu fusese preocupat decât să se ţină cât mai bine pe spatele lui Kostik) să privească şi el în jur.

Iar ceea ce văzu îl făcu să rămână, ca de obicei, cu gura căscată.

Însă după câteva secunde o închise, tuşi înciudat, scuipă de zor, după care se răsti la pegas:

— Ce spuneai tu, că la ora asta nu zboară nici măcar muştele? Te asigur că zboară, pentru că mi-a intrat una până în plămâni!

— Zboară, că muştele n-au odihnă nici ziua, nici

noaptea, şi se bagă ca musca în toate celea, îi şopti binevoitoare o voce din dreapta sa.

Taravik întoarse capul şi se uită din nou la făptura care alerga alături de pegas.

Balaurul fugea pe cele două picioare ale sale, ca o pasăre terestră imensă, neagră ca inima beznei. Alerga precum un struţ sau ca oricare altă pasăre uriaşă de acelaşi fel. Ţinea aripile strânse pe spinare şi dădea din coadă, ajutându-se cu ea în goană.

— Mă bucur că o să călătorim împreună, şopti din nou balaurul. Şi mă bucur că vă place viteza.

— Şi noi de bucurăm, îi răspunse Kostik. Dar, scuză-mă că te întreb, de ce vorbeşti în şoaptă? Nu-i nimeni care să tragă cu urechea. Cred că ai putea să vorbeşti ceva mai tare, pentru că prietenul nostru Taravik e cam surd – fără nicio intenţie răuvoitoare, dar s-a pricopsit cu asta în urma întâlnirii cu un frate al tău.

— Ştiu, îl supără urechea stângă, şopti înţelegător Mosolik. De aceea alerg în dreapta voastră, ca să-i vorbesc la urechea cea bună. Cât despre motivul pentru care vorbesc în şoaptă, n-are nicio legătură cu faptul că ne-ar putea asculta cineva. Însă e o poveste lungă şi n-aş vrea să vă plictisesc…

— Nu ne plictiseşti de loc, îl contrazise cu amabilitate Kostik. Nouă ne place să pălăvrăgim în timp ce călătorim. Iar noi, pegaşii, respirăm mai uşor în timp ce alergăm dacă vorbim…

— Ce interesant! exclamă, tot în şoaptă, balaurul. Şi la noi e acelaşi lucru! Bine, atunci o să vă povestesc cum m-am transformat din balaurlător în balaur şoptitor şi care sunt motivele pentru care am pornit în zbor spre Terimeea.

Mosolik tăcu un timp, îşi drese uşor glasul, apoi începu (bineînţeles, tot în şoaptă):

— Am văzut lumina zilei în munţii Trebascului…

— |ştia sunt mai departe decât munţii Crebanului, îl întrerupse Taravik. N-am ajuns până acolo, că n-am avut niciun motiv.

— Deci, după cum spuneam, am văzut lumina zilei în munţii Trebascului! îşi reîncepu balaurul povestea, cu un ton care sugera că nu-i plăcea să fie întrerupt.

— Bine, bine, mormăi Taravik, dar nu apucă să spună mai multe, pentru că pegasul făcu un salt ciudat – de parcă ar fi văzut în drum un şarpe şi se ferise de el – care îl făcu pe Taravik să-şi muşte limba şi să tacă, cel puţin pentru moment.

— Nouă ne place sus la munte, sus la munte, la izvor, continuă să murmure balaurul. Sigur că răcoarea de acolo e un lucru minunat, dar, după părerea mea, cred că noi suntem făpturi ale muntelui din motive alimentare, ca să zic aşa…

— Poţi să fii mai explicit? îl mâncă limba şi pe Kostik. Căci eu ştiam că specia voastră e carnivoră şi nu o văd păscând pe păşunile alpine, aşa cum ar face un pegas, de exemplu.

— Bineînţeles că pot să fiu mai explicit, îi răspunse într-o şoaptă plină de amabilitate Mosolik. Noi, balaurii, nu paştem, chiar dacă păşunile şi fâneţele din munţii noştri sunt pline de ierburi fragede şi aromate. Dar păşunile acelea sunt pline cu oi. Oi sălbatice – cărora unii le zic mufloni – şi oi domestice sau, altfel zis, oi de stână. Iar o oaie este exact cât îi trebuie unui balaur ca să se sature şi, sătul fiind, să se poată mişca lejer. Dacă aş omorî o vacă (sau chiar un viţel), leşul acesteia ar fi prea mare, şi chiar dacă m-aş îndopa ca un nesimţit (pentru că suntem şi noi făpturi pofticioase şi supuse ispitei), tot ar mai rămâne jumătate din el, care s-ar irosi inutil, pentru că noi, balaurii, mâncăm doar o dată pe

săptămână. Deci jumătatea de leş ar rămâne pe pajişte şi ar atrage tot felul de păsări de pradă şi alte animale care se hrănesc cu stârvuri… iar rămăşiţele vor fi o sursă de infecţii şi de molime, adică ar aduce numai belele nu numai comunităţii oamenilor, ci şi celei a animalelor din zonă. În timp ce o oaie se înghite cu blană cu tot… şi mai ales cu corniţe şi cu copite… nici nu pot să vă descriu cât de bune sunt acestea şi ce senzaţie minunată îţi produc atunci când se dizolvă în sucurile gastrice…

Şi Mosolik tăcu un moment, lingându-şi buzele, pofticios.

— Pot să te întreb ceva? zise Kostik şi întrebă, fără să mai aştepte să fie invitat. Ai spus de mai multe ori *noi, balaurii.* Trebuie să înţelegem că balaurii obişnuiţi, ăia care scuipă flăcări, şi balaurlătorii fac parte din aceeaşi specie?

— Bineînţeles, îi răspunse cu oarecare condescendenţă Mosolik. Diferenţele dintre cele două categorii sunt minore şi ţin mai degrabă de antrenament, decât de calităţi înnăscute. După cum ştie toată lumea, balaurii obişnuiţi scuipă foc, în timp ce balaurlătorii…

— Scuipă insulte, se grăbi să-l completeze Taravik, dornic să arate cât de multe ştie.

Mosolik rămase cu gura căscată, iar vântul care-i şuieră printre colţi îl făcu să tuşească. După ce reuşi să se potolească, îl întrebă pe Taravik:

— De unde ţi-a venit o asemenea idee?

Balaurul fusese atât de uluit de cele auzite, încât nu apucase să se supere pe Taravik.

— Păi atunci când am fost în munţii Crebanului şi m-am întâlnit cu unul dintre fraţii tăi, individul m-a spurcat cu asemenea măscări, că m-am înroşit până-n albul ochilor. Iar eu am trecut prin multe şi am auzit şi mai multe…

— Dragul meu, cine ştie cu ce l-ai supărat pe acel semen al meu – sau cu ce l-au supărat oamenii în general – şi te-a găsit tocmai pe tine să-i fii ţap ispăşitor. Adică nu ţap, că dacă te-ar fi considerat astfel, te-ar fi înghiţit cu sandale cu tot. Noi suflăm, ca şi balaurii ceilalţi, numai că suflarea noastră nu se aprinde. Şi e atât de puternică, încât face praf tot ce-i stă în cale.

— Dar de ce la ei se aprinde şi la voi nu? insistă Kostik, care voia să profite de ocazie ca să-şi îmbogăţească şi mai mult cunoştinţele.

— Fiindcă ei au un scăpărici în gâtlej.

— Ce au?

— Un scăpărici. Un organ care produce o scânteie, iar când suflarea trece peste ea, se aprinde, pentru că expiraţia noastră conţine gaze combustibile. Chestia interesantă e că şi noi, balaurlătorii, expirăm acelaşi soi de gaze. Diferenţa e că la noi nu se aprind, nefiind suflate peste o scânteie…

— Adică, se vârî în vorbă şi Taravik (mai mult ca să-i arate balaurului că-l ascultase cu interes), vrei să spui că dacă ai sufla pe deasupra unei făclii, răsuflarea ta s-ar transforma într-un jet de flăcări, ca la balaurii obişnuiţi?

— Nu s-ar transforma, dacă aş sufla într-o făclie, pentru că suflul meu – care-i mai puternic decât al celorlalţi balauri – ar stinge-o, înainte ca gazele combustibile să se aprindă.

Rămaseră cu toţii tăcuţi câteva clipe, în timp ce goneau de zor, apoi Mosolik oftă şi-şi continuă povestea.

— Din întâmplare, într-o seară cam friguroasă, după ce am năvălit într-o stână şi am ales o oaie dolofană (pe care am înghiţit-o cu bucurie), am rămas să mă încălzesc un pic lângă focul părăsit de ciobani – care o tuliseră îngroziţi când mă văzuseră şi-şi lăsaseră bunurile în voia sorţii. Am rămas

acolo, cu capul pus pe un butuc, privind flăcările care se stingeau încet… iar când din focul păstorilor n-a rămas decât un morman de jar, acoperit de cenușă, m-am gândit să înviorez rugul un pic şi am suflat (cât am putut de încet) în jăratic. Am avut o surpriză de nedescris! Răsuflarea mea s-a aprins când a atins jarul, iar vâlvătaia s-a întins, cât ai clipi, nu numai în direcţia în care suflasem, ci şi către gura mea! Vă imaginaţi că m-am speriat şi, de teamă sau de emoţie, am rămas o clipită fără să respir. Flacăra n-a mai fost alimentată şi s-a stins.

— Ce interesant! se minună Kostik. Adică aveai tot ce-ţi trebuia ca să fii un balaur scuipător de foc, cu excepţia scăpăriciului… Păi asta nu era o chestie prea complicată, putea fi înlocuită cu o sursă oarecare de foc…

— O bucată de cremene şi un amnar, îşi dădu cu părerea Taravik, pe care să le ciocneşti în faţa gurii, exact în clipa în care îţi goleai plămânii…

— Te-ai gândit la sincronizare? îl întrebă într-o şoaptă blândă balaurul. Trebuia să lovesc cremenea exact când începeam să expir. Şi trebuie să ţii seama că mâinile mele sunt înzestrate cu gheare, nu cu degete, adică sunt făcute să sfâşie prada, nu să aprindă focul cu ajutorul amnarului…

— Şi ai renunţat? Ce păcat! îşi exprimă regretul Kostik.

— De ce să renunţ? se minună (ca de obicei, în şoaptă) Mosolik. Noi, balaurii, suntem foarte încăpăţânaţi şi nu renunţăm cu una, cu două. Şi avem o mulţime de idei.

Balaurlătorul mai tăcu un timp, apoi rânji – ca şi cum ar fi fost încântat de ceea ce urma să le povestească – şi spuse:

— Era evident că trebuia să folosesc jar, pentru că nu se stingea când suflam înspre el. Ba dimpotrivă, devenea mai puternic, gata să se transforme în flacără. Singura problemă

era să ţin jarul cât mai aproape de gură, pentru ca atunci când răsuflarea mea se aprindea, focul să nu aibă cum să se întindă spre mine. Am făcut primele încercări ţinând în dreptul gurii un vreasc scos din foc, cu vârful transformat în jăratic. A mers şnur! Răsuflarea mea s-a aprins, iar din gura mea a ţâşnit o vâlvătaie enormă. Am fost foarte încântat de succesul meu. Din păcate, nu m-am mulţumit cu atât şi am vrut mai mult. Pentru că, oricât mă antrenam, focul se întindea între vreasc şi gura mea. M-am ales cu mustăţile pârlite şi cu limba ciupită de flăcări. Trebuia ca bucata de jar să fie chiar în gura mea, cam în locul în care balaurii scuipători de flăcări aveau glanda ce scotea scântei. Aşa că am mai făcut o încercare. Am tras aer în piept, cât de mult am putut, l-am ţinut bine, am deschis gura, am aruncat în ea o bucată de jar. Şi am suflat din răsputeri. Din gura mea a ţîşnit un şuvoi de flăcări şi un răcnet de durere. Bucata de jar îmi arsese cerul gurii.

— Ha! exclamară într-un glas şi Taravik, şi Kostik.

Apoi pegasul fu mai explicit:

— La asta nu m-aş fi gândit!

— După cum vedeţi, nici eu nu m-am gândit.

— Şi din cauza arsurii vorbeşti în şoaptă? întrebă Taravik, cuprins de milă.

— Nici vorbă! Staţi să vedeţi, că nu s-a terminat! Mă ardea limba de înnebuneam şi am vrut să mă răcoresc. Aşa că mi-am luat zborul şi am plonjat într-un lac de munte, rece ca gheaţa. Am deschis gura şi am lăsat apa să-mi răcorească limba şi gâtlejul. Şi mi le-am răcorit atât de bine, că am răcit zdravăn şi se pare că m-am pricopsit nu numai cu o faringită, ci şi cu o laringită, iar acum mă doare gâtul şi când respir. Aşa am devenit eu balaur şoptitor, gâfâi el, zâmbind ruşinat.

Alergară un timp în tăcere (timp în care atât Taravik,

cât şi Kostik se întrebară ce-i aceea laringită şi ce-i aceea faringită, dar nu îndrăzniră să-şi arate lipsa de cunoştinţe, ca să nu-i creadă balaurul nişte provinciali neinstruiţi), apoi Taravik zise:

— Am înţeles totul, în afară de un singur lucru: de ce te duci la Terimeea?

Balaurul îl privi mirat, probabil întrebându-se ce era greu de priceput în treaba aceea, apoi spuse:

— Noi, balaurii negri, suntem animalele de companie ale lui Khator. El ne iubeşte, ne îngrijeşte şi ne vindecă. În oraşul vostru se afla unul dintre cele mai importante temple ale zeului nostru. Mă duceam acolo, ca să caut alinare. Şi, în timp ce zburam, plin de încredere în viitor, aripile mi-au înţepenit brusc şi m-am prăvălit ca o piatră în pustiu…

11

Luntrea ţâşnise în văzduh ca şi cum ar fi fost aruncată din praştie. Aerul şuiera în jurul celor trei pasageri, iar după felul în care pământul alerga pe sub ambarcaţiune era evident că aceasta avea să ajungă în Terimeea în vreo oră, două.

Apoi şalupa păruse că se ciocneşte de un zid invizibil, fusese zvârlită, răsucindu-se în aer, într-o direcţie şi pe o distanţă imposibil de determinat, după care se zguduise puternic şi se năpustise către sol, ca şi cum zborul în sine îi provocase o spaimă îngrozitoare de înălţimi.

Vrăjitorul cu veşminte albe dăduse dovadă de o prezenţă de spirit uimitoare.

Reacţionase imediat şi rostise în grabă un descântec de protecţie. Nu încercase să anuleze vraja care dusese la prăbuşirea şalupei. N-o cunoştea şi nu avea timp de încercări. În plus, se convinsese că puterile regelui întors din

cealaltă lume erau mai mari decât ale sale, deci avea şanse mici să-l învingă.

Se mulţumise să înlăture efectele catastrofale ale prăbuşirii.

Nu putuse să împiedice prăvălirea în viteză a ambarcaţiunii către sol şi se mulţumise să ridice între locul în care urma să atingă pământul şi cel în care se afla – adică la o vreo cincisprezece stânjeni deasupra, distanţă care se micşora cu o viteză înspăimântătoare – un soi de turn alcătuit din cilindri de aer solidificaţi pentru o clipă.

Luntrea se propti de turnul respectiv şi-şi opri căderea pentru o fracţiune de secundă. Apoi blestemul lui Inutomeh se dovedi mai puternic şi cilindrul de deasupra îşi pierdu soliditatea, redevenind aer obişnuit.

Ambarcaţiunea se prăbuşi brusc pe distanţa de un stânjen, răstimp în care următorul cilindru de aer căpătă soliditatea marmurei. Şalupa se lovi de el, se zgudui teribil, îi zdruncină şi pe cei trei pasageri şi îşi încetă căderea, pentru o altă fracţiune de secundă.

Scândurile din care fusese construită trosniseră îngrijorător în momentul impactului cu aerul solidificat.

Apoi văzduhul care o susţinea nu mai opuse rezistenţă prăbuşirii luntrii latgane şi ea căzu din nou pe distanţa de un stânjen, după care se propti în alt cilindru de aer ce căpătase consistenţă pentru o frântură de secundă…

…şi tot aşa, până când ambarcaţiunea ajunse pe sol, hărtănită zdravăn după atâtea izbituri şi zguduituri, dar cu pasagerii în viaţă.

Cei trei săriră din resturile luntrii şi se uitară în jur.

Se aflau undeva, în mijlocul pustiului, departe de orice drum şi, probabil, şi de orice localitate.

După o clipă, se uitară unii la alţii.

— Ce facem acum, stăpâne? întrebă unul dintre marinari, privindu-l cu încredere nezdruncinată pe vraciul cu straie albe.

— În primul rând, cred că puteţi renunţa la costumaţia asta ridicolă, bombăni vrăjitorul, iar uniformele de marinari latgani dispărură.

Cei doi ucenici ai vraciului îşi recăpătară de îndată robele albe, pe care le purtau în mod obişnuit.

— În a doilea rând… trebuie să mă gândesc un pic, mărturisi vraciul. Modul în care au evoluat lucrurile m-a luat oarecum prin surprindere. Nu m-am aşteptat la apariţia lui Inutomeh. Sigur, catrenele sibilinice prevedeau întoarcerea sa… însă numai ca o posibilitate cu şanse reduse de realizare… iar eu am tratat-o ca atare. Adică nu i-am acordat atenţia pe care o merita.

— Dragă maestre, spuse unul dintre ucenici, nu trebuie să fii prea modest. Talentul tău e inegalabil. Inutomeh nu te-a putut învinge, în ciuda puterilor sale indiscutabile şi a faptului că te-a luat prin surprindere. Deocamdată, lupta dintre voi s-a terminat la egalitate.

— Da, spuse şi celălalt ucenic. Niciunul dintre voi nu a căpătat un avantaj substanţial. Trebuie să te odihneşti un pic, să te gândeşti bine şi să găseşti un mod în care să-i vii de hac mortului care nu vrea să stea în mormântul lui.

— Sunt sigur că în clipa asta Inutomeh e convins că te-a ucis sau că te-a rănit grav. Ca atare, pentru un timp suntem în siguranţă. Odihneşte-te, stăpâne. Recapătă-ţi puterile şi pregăteşte-te de luptă.

Şi, în timp ce vorbea, ucenicul începu să facă semne ciudate cu mâinile. Colegul său îl imită de îndată, iar aerul din jurul lor se învolbură, de parcă ar fi dat în clocot.

Din nisip răsări un cort mare şi comod, iar vraciul cu

veşminte albe intră în el.

Înăuntru era răcoare, iar aerul mirosea a flori necunoscute şi a mirodenii din ţări îndepărtate. În cort erau întinse covoare groase şi moi, iar pe ele fuseseră împrăştiate perne la fel de moi.

Pe tăvi de argint aşteptau gustări îmbietoare, iar în cupe fuseseră turnate vinuri răcorite cu zăpadă adusă de pe creste de munţi.

Vrăjitorul cu straie albe oftă, îşi luă traista ce-i atârna de gât, o puse într-un colţ şi se aşeză comod pe perne.

Abia atunci îşi dădu seama că nu mâncase şi nu băuse nimic de mai bine de o zi. Poate că Inutomeh nu simţea nevoia hranei, a băuturii şi a odihnei, îşi spuse vraciul, pentru că abia se întorsese dintre morţi şi era posibil să nu fi recăpătat pe deplin obiceiurile celor vii, dar el era om, avea un trup care-şi cerea drepturile, aşa că intenţiona să aibă un pic de grijă de el însuşi.

Mâncă şi bău pe săturate, apoi se întinse pe covorul moale şi dormi, un somn odihnitor, fără vise şi fără griji.

În acest timp, ucenicii aruncaseră peste cortul stăpânului lor o vrajă, făcându-l de nevăzut şi de negăsit de vreun duşman.

După care construiseră şi pentru ei un adăpost, ascuns şi acesta în afara spaţiului şi timpului, în care se odihniră liniştiţi, uitând de griji şi de pericole. Unul dintre ei se întrebă dacă n-ar fi mai bine să rămână acolo pentru totdeauna – sau măcar pentru un timp cât mai îndelungat – ca să nu mai aibă de-a face cu ambiţiile şi cu conflictele maeştrilor…

Apoi se culcară, aşteptând ca stăpânul lor să aibă nevoie de ei.

Când se trezi, după un timp – durata acestuia neavând

nicio importanţă, pentru că depindea de sistemul de referinţă – vrăjitorul în veşminte albe avea mintea limpede şi era gata să analizeze situaţia fără patimă şi fără părtinire.

Îşi dădu seama imediat că avea un avantaj care-i permitea, pentru moment, să păstreze un echilibru instabil, ce se putea prăbuşi în orice clipă. Adică faptul că folosise în luptă doar jumătăţi de umbre – în timp ce restul acestora erau încă legate de picioarele celor care le provocau – făcea ca Inutomeh să nu-l poată învinge pe deplin. Însă, în acelaşi timp, regele întors din cealaltă lume ştia atâtea vrăji puternice despre care el nu auzise şi pe care nu le putea contracara, încât nici el nu-l putea învinge pe oponentul său. Într-un fel, victoria lui Inutomeh era o chestiune de timp.

Pentru că Inutomeh îşi dăduse seama de secretul său. Vrăjitorul cu veşminte albe nu-şi închipuise că o asemenea idee putea să treacă şi prin mintea altuia. Aşa că era speriat, chiar dacă nu voia să recunoască, chiar dacă se străduia să-şi păstreze calmul.

Inutomeh descoperise secretul care făcea de neînvins umbrele sale şi descoperise, la fel de simplu, şi modul în care acestea puteau fi înfrânte. Ceea ce dovedea că era posibil ca regele vrăjitor să aibă şi alte cunoştinţe periculoase…

Dar nu de alte cunoştinţe ale regelui vrăjitor trebuia să se teamă.

Pentru moment, avea un oarecare avantaj.

Dar avantajul de care se bucurase până atunci putea să dispară într-un timp scurt.

Inutomeh presupusese că vrăjitorul cu straie albe retezase bucăţile de umbre din mai multe oraşe şi decisese să se îndrepte spre cea mai apropiată aşezare, ca să captureze cel puţin un om cu jumătate de umbră, pentru a-l transforma în arma sa împotriva armatei umbrelor.

Nu avea de unde să ştie că toate bucăţile de umbră fuseseră strânse dintr-un singur oraş.

Deci soarta bătăliei depindea de un lucru mărunt: dacă Inutomeh o să-şi dea seama care era oraşul cu pricina sau o să piardă ceva timp, căutând mai întâi prin locuri inutile.

Iar acel timp pierdut avea să se dovedească hotărâtor în câştigarea victoriei…

Vrăjitorul cu veşminte albe se gândi îndelung la cele ce trebuiau făcute.

Atunci când decisese să culeagă umbre dintr-o singură localitate – de preferinţă una mare, încât locuitorii să nu-şi dea seama ce li se întâmplase – îşi asumase şi riscul ca un duşman al său, unul puternic şi priceput în magie (atunci nu-şi închipuise că acela va fi atât de puternic şi atât de priceput; sincer vorbind, sperase să nu existe un asemenea duşman), să cucerească acel loc şi să-l înfrângă printr-o singură lovitură.

Zâmbi aducându-şi aminte cât de uşor mersese totul la început.

Apăruse în Terimeea, însoţit de ucenicii săi (deghizaţi în marinari latgani) şi de un grup de circari, pe care-i angajase să dea spectacole în pieţe. Circarii protestaseră, explicându-i că nu vor câştiga mare lucru şi că alta ar fi fost situaţia în cazul unor spectacole susţinute în arenele locale, unde intrarea se făcea contra cost. Nu le putuse explica artiştilor de circ că îl interesa îngrămădeala, locurile în care umbrele se amestecau şi se încâlceau, încât nimeni nu putea să-şi supravegheze propria umbră. Atunci găsise o explicaţie convingătoare, ce pornise de la uniformele aiuritoare ale ajutoarelor sale: spectacolele urmau să facă reclamă şalupei ce avea să colinde deşertul, cărând colete şi scrisori.

Totul fusese perfect: lumea se înghesuise la

spectacolele gratuite, iar umbra sa, înarmată cu o umbră de foarfecă (foarfeca a cărei umbră o folosea rămăsese acasă, în orăşelul în care locuiau părinţii săi – îi aparţinea mamei sale), se strecurase printre picioarele privitorilor şi le retezase umbrele.

Da, gândise bine totul, inclusiv faptul că organizase spectacolul principal pe înserate, când umbrele sunt mai lungi, deci mai uşor de ciuntit… Iar privitorii se întorseseră acasă după lăsarea întunericului, deci nu avuseseră cum să-şi dea seama imediat că se întâmplase ceva…

Şi totul ar fi mers perfect până la capăt, ar fi dus la îndeplinire visul strămoşului Akulim şi ar fi devenit regele ţinuturilor acelea, dintre deşert şi mare, dacă nu ar fi apărut din senin (nu chiar din senin, ci din lumea morţilor) regele Inutomeh, care nutrea aceleaşi vise de mărire…

Interesant lucru, îşi spuse vrăjitorul cu veşminte albe: sau istoria este ciclică şi se întâmplă periodic aceleaşi lucruri, cu actori identici sau aproape identici (oricum, care aveau aceleaşi ţeluri şi aceleaşi idealuri, chiar dacă mijloacele folosite de ei evoluau odată cu vremurile), sau totul este o iluzie, un vis redundant al unui zeu nebun şi ramolit, care îşi imaginează întâmplări şi suferinţe menite să-l distreze, dar care nu are o imaginaţie suficient de bogată pentru a-şi închipui alte şi alte peripeţii şi, atunci, reia poveştile vechi, neschimbate sau cu modificări lipsite de importanţă, uitând că şi le-a mai imaginat şi altădată…

Indiferent de motivul pentru care se întâmpla ceea ce se întâmpla în lume, el nu avea de gând să se lase învins, ca strămoşul său.

Avea să răstoarne caracterul ciclic (sau redundant) al istoriei şi avea să-l trimită definitiv în lumea morţilor pe regele vrăjitor.

Pentru o clipă, în mintea vraciului cu straie albe fulgeră o idee revoluţionară: că era un pion într-o luptă mai importantă, purtată de forţe superioare, pe care nu le cunoştea şi pe care nu le înţelegea, o luptă în care el nu avea niciun cuvânt de zis, iar zbaterea sa era inutilă şi, poate, chiar dăunătoare…

Râse de o asemenea idee.

Un astfel de gând fusese născut de spaimă şi genera îndoială, lipsă de încredere şi moleşeală fizică şi morală.

El nu era pionul nimănui.

Şi avea să învingă.

Pentru că îi venise o idee cu ajutorul căreia putea să-l înfrângă definitiv pe Inutomeh.

Ideea era de-o simplitate uluitoare.

Inutomeh avea nevoie de un om a cărui umbră fusese trunchiată, pentru a-i învinge armata de umbre.

Deci, dacă nu avea să găsească niciodată un asemenea om, nu avea cum să-l înfrângă.

Trebuia să ascundă undeva, într-un loc pe care nici măcar Inutomeh să nu-l poată găsi, toţi oamenii ale căror umbre le ciuntise.

Într-o altă dimensiune, într-un loc în care timpul curge altfel, conform altor legi.

Un loc în care să-şi ducă existenţa lor obişnuită fără să-şi dea seama că nu mai sunt în lumea lor.

Adică să le reconstituie cât mai fidel cu putinţă mediul în care vieţuiau.

Cel mai simplu era să mute întregul oraş Terimeea şi o bucată zdravănă din împrejurimile sale, împreună cu toţi locuitorii săi – şi cei cu umbre întregi, şi cei cu umbre trunchiate – în acel loc secret şi să-i lase să vieţuiască acolo, fără să-şi dea seama că erau în alt univers, până când avea

să-l învingă pe Inutomeh.

Sau pentru totdeauna, dacă avea să fie înfrânt.

Evident, în locul oraşului avea să rămână un spaţiu gol, ca şi cum pustiul s-ar fi întins peste noapte şi ar fi cotropit aşezarea…

Sau ar fi putut să construiască un oraş fantomă, locuit de imagini ale locuitorilor, făpturi fără suflet şi fără umbră, pe care Inutomeh putea să-i ia în stăpânire de ori câte ori i-ar fi trecut prin minte, pentru că acest lucru n-ar fi contat în lupta dintre ei doi…

Da, ar fi fost mai bine ca, în aparenţă, lucrurile să rămână neschimbate, iar Inutomeh să nu-şi dea seama că lumea fusese modificată într-un fel.

Însă asta depindea de cât timp avea la dispoziţie.

Trebuia ca, în primul rând, să ascundă Terimeea.

S-o mute într-un univers minuscul, pe care să-l vâre…

…în caria măselei sale!

Da, era o idee bună, iar Inutomeh n-ar fi putut să-l caute în măsele decât după ce avea să-l omoare (când nu avea să-i mai pese că regele vrăjitor găsise oraşul oamenilor cu umbre trunchiate).

Evident, nu avea de gând să se lase omorât, aşa că ascunzătoarea din măsea avea să fie perfectă.

Îşi luă traista şi ieşi din cort, reîntorcându-se în lumea obişnuită (pentru un privitor oarecare, se reîntorsese în lumea obişnuită la doar câteva secunde după ce plecase din ea).

Cortul dispăru, ca şi cum n-ar fi fost. Imediat se iviră şi ucenicii săi, odihniţi şi gata de treabă.

Vraciul cu straie albe le explică intenţiile sale şi stabiliră un plan de acţiune: în primul rând aveau să se întoarcă în apropierea oraşului, ca să facă vrăjile necesare

mutării Terimeei în alt univers.

În al doilea rând, era nevoie să pregătească apărarea zonei pe care urmau s-o mute, pentru că vrăjile aveau nevoie de timp ca să aibă efect – oraşul avea să fie strămutat în altă lume abia la o zi după ce incantaţiile aveau să fie rostite.

Pentru început, vraciul cu veşminte albe făcu o vrajă minoră, ca să afle exact unde se aflau, şi descoperi că erau mai aproape de Terimeea decât crezuseră.

Se uită apoi la resturile luntrii – ambarcaţiunea era prea sfărâmată ca să poată fi reparată fără anumite materiale magice, imposibil de găsit acolo, în mijlocul pustiului.

Recuperă însă o bancă, rămasă întreagă ca prin minune.

Întreagă şi funcţională.

Se aşezară toţi trei pe ea, iar vrăjitorul rosti un descântec, care o puse în mişcare. Banca plutea la câteva palme deasupra solului şi înainta destul de iute, cam ca un cal la trap. Oricum, mai iute decât nişte oameni care mergeau pe jos prin deşert.

Şi ajunseră în apropierea oraşului la puţin timp după amiază, tocmai când soarele îşi începuse, abia sesizabil, coborârea către asfinţit.

Se opriseră la o distanţă destul de mare ca să nu poată fi zăriţi din Terimeea. Adică, dacă oraşul mutat în alt univers ar fi fost înconjurat de o zonă lată cam cât aceea dintre ei şi localitate, orăşenii nu ar fi putut să-şi dea seama că universul lor era limitat – dacă, bineînţeles, nu ar fi ieşit în afara zidurilor, dar acest lucru se putea obţine uşor, dacă li se vâra în minte că în împrejurimi colinda un monstru…

Vrăjitorul cu veşminte albe începu să recite litania de transformare, iar banca pe care stătea împreună cu ucenicii

săi înconjură Terimeea, păstrând aceeaşi distanţă faţă de zidurile oraşului. Unul dintre ucenici ţinea în mână un baston improvizat, făcut dintr-un băţ noduros găsit în deşert. Vârful băţului zgâria o adâncitură în praf.

Atunci când ajunseră în locul din care plecaseră, Terimeea era în mijlocul acelei adâncituri circulare. Aceasta avea să fie hotarul ei şi tot ce avea să se găsească în interiorul acelei graniţe avea să fie dus în alt univers.

Vraciul cu straie albe îşi încheie litania.

Avea de aşteptat o zi întreagă, pentru ca materia din care fusese plămădit oraşul şi locuitorii săi să fie pregătită pentru transformare.

Abia atunci, când localitatea avea să fie acoperită de o luminozitate pe care numai el ar fi putut s-o vadă, ar fi venit momentul să rostească vraja definitivă, care să încheie modificarea materiei peste care aruncase vraja, schimbându-i dimensiunile şi consistenţa, reducându-i masa şi energia, dar păstrându-i forma şi caracteristicile.

Dacă din cine ştie ce motiv nu rostea vraja aceea, vrăjile anterioare deveneau inutile, îşi pierdeau puterea şi dispăreau, iar oraşul şi împrejurimile sale ar fi rămas aşa cum fuseseră întotdeauna.

Însă ce era mai greu fusese făcut.

Trebuia să aştepte şi să spere că Inutomeh nu avea să pătrundă în oraş în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Inutomeh…

Nu avea cum să ştie ce intenţii avea regele vrăjitor şi unde se va afla acesta în următoarele ore…

Cercetă iarăşi praful…

…şi văzu în el o oaste imensă care se apropia de oraş, venind dinspre pustiu.

Trebuia s-o oprească pentru o zi, s-o împiedice să se

apropie de oraş până când vrăjile lui aveau să aibă efect.

Îşi răsturnă traista pe pământ, iar armata umbrelor se pregăti de luptă.

Regele vrăjitor fusese, în timpul vieţii, un rege bun, adică un bun administrator şi un bun conducător. Anumite lucruri nu se uită nici în mormânt. Ca atare, în momentul în care hotărâse să cucerească oraşul cel mai apropiat, în mintea sa apăruse o întrebare: şi dacă aşezarea aceea nu conţinea nimic folositor?

În timp ce trupele alcătuite din capetele-de-berbec se aliniau, gata de plece, iar barobarii îşi strângeau corturile şi le încărcau pe cămile, Inutomeh îşi folosi a doua vedere ca să identifice locurile în care se găseau oraşele din jur.

Apoi începu să cerceteze îndeaproape cetăţile acelea.

Era dificil să aprecieze lungimea umbrelor, pentru că, la ora aceea, apropiată de miezul zilei (fără a fi încă amiază soarele se găsea sus pe cer, deasupra capetelor oamenilor), umbrele erau scurte şi nu-ţi puteai da seama doar dintr-o privire dacă unele fuseseră ciopârţite…

Fu silit să examineze cu atenţie fiecare oraş în parte.

Pretutindeni întâlni aceeaşi dificultate, pentru că soarele le lumina pe toate la fel.

Folosi o vrajă menită să identifice umbrele care suferiseră vreo vătămare.

Nu găsi nimic.

După ce îşi încercă norocul în trei oraşe şi nu descoperi nicio umbră care să fi fost vătămată în vreun fel, începu să se îndoiască de priceperea sa.

Apoi se întâmplă ceva neaşteptat: descoperi, într-un târg mărunt, pierdut la poalele unor munţi abrupţi, o umbră ce părea schiloadă. Vraja sa o identificase ca afectată de ceva,

ca nefiind întreagă.

Nu părea a-i fi fost retezată vreo parte, ci arăta mai degrabă ca şi cum ar fi fost strivită de un blestem.

Mai mult din curiozitate, regele decise să irosească un pic de timp şi să cerceteze mai îndeaproape umbra aceea şi omul care o producea.

De fapt, îşi spuse el, probabil că vraciul cu straie albe îşi pierduse viaţa în urma prăbuşirii sau măcar îşi rupsese o mână sau un picior. Aşa că nu era nicio grabă.

Studie – de la distanţă, bineînţeles – structura umbrei şi modul în care fusese deformată acea structură.

Descoperi ce i se întâmplase şi cine aruncase asupra umbrei acel blestem care dusese la schilodirea ei – blestem care urma să ducă şi la schilodirea trupului celui care arunca umbra respectivă.

Se amuză înlăturând blestemul ce fusese rostit de un vraci mărunt, priceput doar la rele, pentru că, într-un fel, era recunoscător acelei umbre ce-i dovedise că nu-şi pierduse priceperea.

Se lămurise: vraciul cu straie albe nu furase bucăţi de umbră de ici, colo – le luase pe toate dintr-un singur loc.

Şi, mai mult ca sigur, intenţiona să protejeze acel loc.

Dacă va fi în stare.

Până una, alta, trebuia să identice cât mai grabnic locul acela.

Chemă în sprijin o mulţime de duhuri mărunte ale pustiei şi le puse să cerceteze oraşele pe care nu apucase să le cerceteze el însuşi, începând cu cele mai apropiate şi terminând cu cele de pe ţărmul mării.

Nu îndrăznea să se gândească la eventualitatea ca vraciul cel străin să fi adus bucăţile de umbre de dincolo de mări, din ţări pe care el, Inutomeh, nu le cunoştea şi despre

magia cărora nu avea habar.

Unele dintre duhuri îl slujiseră pe vremea când fusese în viaţă şi se temeau de el, aşa că se străduiră să nu-l nemulţumească şi le sfătuiră şi pe celelalte să nu-l supere în vreun fel.

Ca urmare, nu trecu nici măcar o oră şi regele vrăjitor află ceea ce-l interesa să ştie: în Terimeea, o bună parte dintre locuitori aveau umbrele ciopârţite.

Putea să pornească, pentru că acum cunoştea direcţia în care trebuia să-şi îndrepte armata.

Capetele-de-berbec îşi începură marşul prin deşert, fără să se sinchisească de căldură. Paşii lor grei zguduiau pământul, turtind nisipul şi ridicând un nor de praf.

În urma lor, la o distanţă suficient de mare pentru ca praful să nu-l supere, venea regele, călare pe un dromader negru, cu harnaşament potrivit pentru un mare demnitar. Inutomeh purta aceleaşi veşminte sinilii cu care se luptase cu vraciul cu straie albe. I se păreau potrivite unui rege războinic, aşa cum intenţiona să fie în viitorul apropiat.

Imediat în urma sa mergeau luptătorii barobari, gata să-şi dea viaţa pentru regele pe care-l aşteptaseră timp de milenii.

Iar în urma tuturor venea convoiul cu corturi, alimente şi alte lucruri necesare nomazilor, convoi în care călătoreau femeile şi copiii adepţilor lui Inutomeh.

Pe la jumătatea după-amiezii, unul dintre cei câţiva cercetaşi barobari care mergeau înaintea trupelor fără să se ferească – de fapt, de ce s-ar fi ferit? capetele-de-berbec făceau o larmă înfiorătoare, ce se auzea de la mare distanţă, iar praful pe care-l ridicau se vedea de la o distanţă şi mai mare – veni în goană ca să-l anunţe pe rege că ajunseseră în apropierea Terimeei.

Inutomeh făcu un semn, iar capetele-de-berbec îşi încetară în aceeaşi clipă marşul zgomotos.

Avea vreun rost, se întrebă regele vrăjitor, să încerce să cucerească oraşul?

Nu-l interesa, deocamdată, stăpânirea acelei aşezări, chiar dacă era una importantă. Avea să i se supună, aşa cum aveau s-o facă toate cetăţile din zonă, după ce avea să scape definitiv de veneticul în veşminte albe şi să-şi poată folosi fără nicio grijă puterile magice.

Avea să i se supună, aşa cum i se mai supuseseră cândva toate cetăţile dintre pustiu şi mare.

Cândva…

…după ce pierduse tot ce valorase ceva pentru omul Inutomeh, după ce rămăsese doar un mecanism lipsit de simţire, pus în funcţiune doar de ambiţie şi de speranţe deşarte.

Un om obişnuit încearcă să facă tot posibilul ca să-i supravieţuiască familia, neamul, poporul – în esenţă, să supravieţuiască specia din care face parte.

Aşa cum fac toate animalele create de Cel Care a Creat Totul.

Numai că omul, fiind un animal pervers, vrea să învingă moartea şi individual. Vrea să-i supravieţuiască amintirea, vrea să lase în urma sa construcţii – din piatră, din cărămidă sau din cuvinte – care să rămână legate de numele său.

După ce pierduse tot ceea ce iubise, după ce descoperise cât de pieritoare era supravieţuirea sa prin dragoste, prin urmaşi şi prin perpetuarea trupului său, se dedicase cunoaşterii unor mijloace care să-l facă nemuritor cu adevărat.

Şi descoperise că regii cei măreţi sunt uitaţi, că oraşele

dispar de pe faţa pământului, că deşertul înghite câmpiile roditoare şi seacă râurile… că totul e zădărnicie…

Meritase să sacrifice amintirea celor dragi pentru a obţine cunoaştere şi putere?

Poate că nu…

Dar avea o şansă unică: să repare tot ce fusese greşit în viaţa sa. Să facă lucrurile altfel, gândindu-se mai puţin la sine şi mai mult la ceilalţi.

Însă pentru a face asta trebuia să înlăture obstacolul acela mărunt şi sâcâitor.

Trebuia neapărat să pună mâna pe o umbră.

Poate că era mai bine să pătrundă doar el în oraş, însoţit numai de Kaduteh… deghizaţi amândoi în negustori din ţări îndepărtate… şi să colinde liniştiţi pe străzi, până aveau să identifice un individ cu umbră ciopârţită… iar apoi aveau să-i fure bietului om şi restul de umbră, ştiind că asta avea să ducă la moartea sa în chinuri groaznice… dar ţelurile importante au nevoie de victime nevinovate…

Nu apucă să ia o hotărâre.

Un alt cercetaş veni în goană, strigând din răsputeri: între armata lor şi oraş apăruse o oaste străină, ce părea ostilă.

După toate aparenţele, era oştirea cu care se luptaseră până de curând.

Inutomeh fu un pic surprins, dar nu prea mult. Se aştepta, într-un fel, ca vrăjitorul cel venetic să încerce să-l oprească să ajungă în oraşul din care îşi recrutase armata de umbre.

Să încerce o manevră de diversiune, să trimită capetele-de-berbec la atac, iar el să încerce, împreună cu Katuteh, să se strecoare în cetate?

Nu merita să fie atât de prevăzător. Vrăjitorul cu straie

albe şi armata sa de umbre erau adversari redutabili, care meritau trataţi cu atenţie, dar nu cu una exagerată.

Cu cât rezolva problema aceea mai iute, cu atât putea să se apuce mai devreme de lucrurile cu adevărat importante, cele pentru care se întorsese printre oameni.

Dădu ordin de atac.

Capetele-de-berbec se strânseră în formaţii compacte, cu scuturile grele lipite unul de celălalt, cu coifurile plecate, încât printre scuturi se vedeau doar coarnele grele de bronz, şi porniră spre duşmani.

Soldaţii-umbre aruncară asupra lor nori de săgeţi şi de proiectile, apoi aşteptară.

Armata lui Inutomeh, preocupată să se ferească de potopul de săgeţi, nu băgă de seamă că pământul se deschise în faţa ei şi o parte dintre soldaţi căzură în şanţurile camuflate cu grijă.

Nu muriră – pentru că erau, într-un fel, nemuritori.

Dar trecu ceva timp până reuşiră să iasă din gropi, să le astupe şi să pornească din nou la atac.

În tot acest timp, oastea vrăjitorului venetic îi supusese fără încetare tirului său.

Iar când capetele-de-berbec îşi reluară asaltul, li se întâmplă acelaşi lucru: pământul se deschise în faţa lor.

Numai că de data asta soldaţii se aşteptaseră la o capcană şi nu căzuseră în ea.

În timp ce oştenii săi astupau gropile şi se pregăteau să atace din nou, Inutomeh îşi spuse că avea de-a face cu o tactică deliberată: vrăjitorul cu straie albe trăgea de timp, încerca să amâne cât mai mult înfruntarea decisivă…

Aştepta ceva?

Aştepta pe cineva?

Spera să primească un ajutor care să-i dea un avantaj

considerabil?

Dacă duşmanul său trăgea de timp, atunci lui nu-i rămânea decât să insiste din răsputeri, să-l oblige pe duşman să dea bătălia decisivă cât mai devreme…

Îl chemă pe Kaduteh lângă el şi, în timp ce se sfătuia cu marele vizir, capetele-de-berbec îşi reluară atacul.

12

Taravik era, într-un fel, mulţumit de noul lor tovarăş de drum. Aveau cu cine discuta, aveau de la cine afla lucruri noi şi, în primul rând, se părea că balaurul nu era periculos.

Se înţeleseseră cu el să-l conducă până la templul lui Khator – pentru că Mosolik era preocupat de modul în care aveau să reacţioneze orăşenii când aveau să vadă pe străzile lor ditamai lighioana.

— Dacă n-aş fi păţit chestia aia neplăcută, în urma căreia mi-am scrântit aripa, aş fi venit în zbor, plutind la o înălţime suficient de mare ca să nu fiu observat sau, chiar de aş fi fost văzut de cineva, să nu ajungă nicio săgeată până la mine, apoi aş fi aterizat pe acoperişul templului, iar preoţii m-ar fi condus la zeu… Recunosc că nu m-am aşteptat să mă acceptaţi cu atâta uşurinţă. Sunteţi nu numai foarte curajoşi, ci şi foarte inteligenţi, îi lăudă balaurul.

— Ei, nu-i chiar aşa, mormăi Taravik (care fusese foarte măgulit de opinia balaurului). Eu sunt cam inconştient şi nu-mi dau seama când ar trebui să mă tem şi să stau în banca mea, dar Kostik este cu adevărat inteligent, de aceea mă împinge întotdeauna pe mine înainte, ca să vedem ce se întâmplă…

— Şi nu te scot întotdeauna din belele? se miră sincer Kostik.

— Ba da, recunoscu Taravik, însă uneori mi-ar plăcea

să te scot eu pe tine din belele…

Mosolik începu să râdă, dar râsul i se transformă imediat într-un acces de tuse care-i zgudui tot trupul imens şi fu obligat să se oprească. După ce reuşi să se potolească, şopti:

— Sunteţi extraordinari! Abia aştept să văd din ce belea o să mă scoateţi pe mine, pentru că premoniţiile nu mă înşală niciodată…

— O să te scoatem, dacă aşa îţi spune premoniţia ta, îi spuse binevoitor Taravik, însă părerea mea – nu că ar conta, dar sfatul e gratuit, aşa că zic că ar merita să ţii seama de el – e să te fereşti de Kostik, pentru că aşa cum ţi-am spus, are un talent neobişnuit de a vârî lumea în belele…

— Dacă tot suntem la ora împărţitului sfaturilor pe gratis, eu zic să nu bagi în seamă pălăvrăgelile lui Taravik. E băiat bun, dar n-are ţinere de minte şi spune o grămadă de prostii. Şi, apropo de premoniţii: uite, prietenul meu a avut un vis în care i s-a dat un sfat. Şi nu l-a ţinut minte.

— Asta nu-i bine, şopti balaurul. Ar trebui să încerce să-şi amintească despre ce-i vorba…

— Eu i-am spus să se străduiască să reconstituie visul, ca să descopere sfatul pe care l-a uitat…

— Nu, visul în sine nu foloseşte la nimic, mormăi Mosolik. De multe ori, visul e doar o poveste de umplutură, care n-are legătură cu premoniţia. Poţi să visezi liniştit o poveste despre o masă copioasă şi despre o pajişte plină cu oiţe fragede… şi, brusc, în visul ăla apare o cioară care-ţi croncăne: „Fii atent când o să aterizezi mâine, că o să-ţi scrânteşti un picior! N-ai decât o singură posibilitate de salvare, să stai cuminte în peştera ta şi să nu umbli aiurea!” Şi după aia visul revine la oiţele fragede şi la pajiştile pline de flori înmiresmate, toate văzute din zbor şi parcă făcute

special să-ţi umple mintea cu frumuseţea lor, ca să uiţi de premoniţie… Aşa că opinia mea e, dragă Taravik, să încerci să-ţi aduci aminte de sfatul primit, nu de împrejurările în care l-ai primit.

— Eu încerc din răsputeri, mormăi Taravik, numai că sfatul ăla nu vrea să iasă la iveală… Şi, în plus, cum aş putea să mă gândesc în linişte, când voi spuneţi o grămadă de lucruri interesante?

— Adică, dacă înţeleg eu bine, ai vrea să tăcem şi să te lăsăm să te gândeşti? îl întrebă cu o politeţe periculoasă Kostik.

Taravik nu se grăbi să răspundă, pentru că avea impresia că întrebarea ascundea o capcană. Atât pegasul, cât şi balaurul tăcuseră, aşteptând să audă ce avea de zis.

Dacă le spunea să tacă… era convins că s-ar fi supus. Măcar un timp. După cum îl ştia el pe Kostik, acesta n-ar fi rezistat prea mult cu gura închisă. Şi se părea că şi Mosolik era din aceeaşi plămadă. Aşa că ar fi reînceput să pălăvrăgească cât mai curând. Însă cel două lighioane i-ar fi păstrat ranchiună şi n-ar fi pierdut nicio ocazie să-i aducă aminte că le ceruse să tacă (mai ales atunci când ar fi vrut să-şi dea şi el cu părerea)… E greu să fii un singur om, când ai împotriva ta două animale vorbitoare…

Se decise şi răspunse, încercând să pară cât mai nepăsător:

— Nu încercam să vă fac să tăceţi. Nu am pretins că vorbăria voastră mă împiedică să gândesc. Mă străduiam doar să fiu amabil şi am zis că spuneţi lucruri interesante…

— Adică, de fapt, nu spunem lucruri interesante? întrebă la fel de politicos pegasul.

Balaurul pufni în râs.

Taravik se decise să ia taurul de coarne şi se răţoi, pus

şi el pe harţă:

— Deocamdată, Mosolik a spus lucruri interesante. Nu ştiu dacă o să spună şi în continuare. Dar tu… tu baţi câmpii şi începi să mă enervezi, aşa că, din punctul meu de vedere, ai putea să taci din gură!

Kostik tăcu instantaneu, pentru că rămăsese o clipă cu gura căscată, dar îşi reveni iute şi spuse, cu un regret ce părea artificial, lipsit de sinceritate:

— O să tac, dacă aşa vrei… Păcat. Tocmai mă pregăteam să-l întreb pe prietenul nostru Mosolik care crede că este motivul pentru care s-a prăbuşit… Dar dacă pe tine nu te interesează… o să tac şi n-o să-l mai întreb nimic…

Taravik se gândi numai o clipă şi-i replică de îndată:

— Evident că nu mă interesează! Sunt prea prost ca să mă intereseze discuţiile voastre inteligente! Aşa că vedeţi-vă de pălăvrăgeala voastră, pentru că n-o s-o ascult. O să-mi văd de gândurile mele şi n-o să vă stânjenesc în niciun fel! Vă rog să mă scuzaţi că o să respir din când în când, că n-am învăţat încă să vieţuiesc fără să răsuflu, dar o să mă străduiesc să fac asta cât mai puţin zgomotos cu putinţă!

Mosolik se distra de minune, iar mutra balaurului care zîmbea era un spectacol demn de cel mai cumplit coşmar.

Urmă un moment de tăcere. Cele două animale vorbitoare nu ştiau ce să facă în continuare. Kostik se întreba dacă nu cumva exagerase şi Taravik se supărase cu adevărat. Pentru că era posibil: una e să-i spui unui prieten între patru ochi că-i tâmpit (lucru pe care i-l spusesei de atâtea ori, încât ajunsese un soi de glumă bună pe care o înţelegeau şi o acceptau amândoi), şi alta e să-i spui acelaşi lucru de faţă cu un străin, care să creadă că era vorba de o insultă… Mosolik se amuza, convins că tovarăşii săi de drum dădeau un spectacol în cinstea lui, şi aştepta continuarea.

— Ziceai că vrei să-l întrebi ceva pe Mosolik, îşi regăsi cheful de vorbă Taravik, după ce i se păru că aşteptase suficient timp ca pegasul să scoată vreo vorbă. De ce nu-l întrebi? se răţoi el la bidiviul său.

— Păi m-a auzit şi cred că nu-i bine să mă repet, mormăi Kostik.

— Deci aşteptaţi un răspuns? se nedumeri balaurul. Credeam că… Scuzaţi, n-am vrut să fiu nepoliticos. Bănuiesc că în timpul zborului mi s-a pus un cârcel şi n-am mai putut să mişc aripile.

— Bănuiala ta ar fi fost corectă dacă ai fi fost singura zburătoare picată din cer, îl contrazise morocănos Taravik.

Mosolik îl privi neîncrezător şi-i şopti ca şi cum s-ar fi temut că-şi bate joc de el:

— Adică vrei să spui că n-am fost singurul care m-am prăbuşit?

— Bineînţeles că nu ai fost. Am strâns o traistă întreagă cu grauri, potârnichi şi alte păsări comestibile şi am lăsat printre dune ciori, vulturi şi alte alea, care n-au carne bună de mâncat.

— Şi păsările alea au picat în acelaşi timp?

— Nu, îi răspunse Kostik. Au căzut la diferite intervale de timp, iar ultimul ai fost tu. Asta ar putea să însemne că zburau la diferite înălţimi – bănuiesc că tu pluteai deasupra tuturor…

— Chiar aşa. Mie îmi place să fiu deasupra tuturor. Şi, în plus, vreau să prind curenţii cei mai puternici, care sunt în stare să mă susţină şi să mă poarte cât mai departe…

— Deci, dacă aripile tuturor zburătoarelor s-au blocat în acelaşi timp, ele aveau să ajungă pe pământ în momente diferite, în funcţie de distanţa pe care o aveau de străbătut, concluzionă Kostik.

— Adică alea care se aflau cel mai sus aveau să ajungă ultimele pe pământ, îl completă balaurul. Interesantă presupunere…

— Asta înseamnă că a existat un motiv pentru care s-au blocat aripile alea. Ai remarcat vreun curent mai puternic, mai… îngheţat, să zicem, adică ai simţit ceva care ar fi putut să-ţi înţepenească aripile?

Balaurul se gândi un timp – vreme în care Taravik îl privea cu atenţie, iar Kostik, care alerga de zor, îi arunca din când în când câte o uitătură cercetătoare – după care mărturisi, oarecum ruşinat:

— Nu-mi aduc aminte să fi simţit ceva deosebit…

— Ha, ha! exclamă Taravik, într-o imitaţie de râs. Nu-s singurul care nu-şi aminteşte ceva important!

Balaurul se bosumflă şi mormăi ceva, ceilalţi încercară să-l binedispună, spunând tot felul de prostii, în timp ce fugeau de zor…

…până când Kostik se opri brusc, iar Taravik reuşi cu greu să rămână în şa.

Mosolik frână şi el, cu ajutorul cozii, şi se întoarse întrebător către pegas.

— Voi nu auziţi nimic? îi întrebă Kostik, în şoaptă.

Îşi ciuliră urechile şi ascultară cu atenţie.

Într-adevăr, de undeva, din depărtare, de dincolo de dune, se auzea o larmă ciudată, puţin potrivită pustietăţii în care se aflau.

— Ce-o fi acolo? Vreo petrecere? întrebă balaurul, cu o mutră ce arăta că-l rodea curiozitatea.

— Să mergem să vedem, îi propuse pegasul, care abia aştepta să afle despre ce-i vorba.

— Eu zic să nu năvălim aşa, în mijlocul oamenilor, îi potoli Taravik. Nu ştiu cât de mult or să se bucure,

trezindu-se cu un balaur în mijlocul lor. Şi de unde şi până unde v-a venit ideea că ar fi vorba de o petrecere? În mijlocul deşertului? Dacă e o capcană întinsă de Zâna Mirajelor?

— Mda… s-ar putea să ai dreptate, mormăi Kostik, care nu avea niciun motiv s-o simpatizeze în mod deosebit pe numita zână.

— Eu n-am întâlnit-o niciodată pe zâna aia, mărturisi în şoaptă Mosolik. E frumoasă?

— Nici vorbă, râse Taravik. Crede-ne, n-o să-ţi facă nicio plăcere s-o cunoşti.

Balaurul se bosumflă din nou.

— Adică nu vreţi să vedem ce se întâmplă acolo?

— Ba da. Dar propun să ne furişăm neobservaţi şi să rămânem la distanţă, în siguranţă, până ne lămurim cu ce avem de-a face. Iar dacă n-o să ne placă ceea ce o să vedem…

— …o să fugim vitejeşte până acasă, îl completă Kostik.

Plecară mai departe, îndreptându-se spre sursa larmei, însă mergând încet şi evitând să urce pe dune, adică să ajungă în locuri în care puteau fi zăriţi de departe. Taravik descălecase şi se instalase în fruntea grupului, pentru că, spre deosebire de companionii săi, putea să se întindă pe nisip şi să se târască pe burtă, adică putea să se strecoare de la o dună la alta fără să fie prea vizibil.

Zgomotul devenea tot mai puternic. Şi era tot mai limpede că nu avea loc nicio petrecere. Se auzeau zăngănit de metal ce se lovea de metal, urlete, strigăte, ordine răcnite…

La un moment dat, Taravik ajunse lângă un grup de stânci care alcătuiau un soi de zid natural. Se strecură printre cele din margine şi descoperi o spărtură în peretele alcătuit din rocă.

Privi prin ea şi descoperi că dincolo de zidul acela se

întindea o câmpie netedă. Undeva, dincolo de câmpia aceea, se vedeau, vag, turnuri şi ziduri, care nu puteau să aparţină decât Terimeei.

Ajunseseră aproape de casă.

Numai că nu puteau să meargă spre oraş.

Terenul din faţa lor era un câmp de luptă, pe care se înfruntau două armate.

Ciocnirea lor producea larma aceea ce se auzea până departe, în inima deşertului.

Oştile arătau ciudat, îşi spuse Taravik. Una, cu scuturi masive şi cu coifuri bizare, împodobite cu coarne din bronz, încovoiate precum cele de berbec, ataca fără încetare şi fără să se sinchisească de faptul că cealaltă oaste o supunea unui tir neîncetat, aruncând asupra ei mii de săgeţi şi de proiectile de praştie.

Cealaltă armie părea a nu fi alcătuită din oameni, chiar dacă se mişca precum o oştire umană. Soldaţii ei păreau a avea trupuri schimbătoare, fără o formă omenească stabilă. Însă asta nu-i împiedica să lupte cu vitejie.

— Ce vezi? şopti balaurul, îndesându-se în el.

— Lasă-ne şi pe noi, mormăi Kostik, încercând să-l dea la o parte.

Taravik văzu un alt loc, unul din care putea să vadă mai bine, şi se mută acolo, lăsându-i pe cei doi să se zgâiască în voie.

Un timp, priviră bătălia toţi trei, în tăcere.

Cele două armate continuau să se lupte, oştenii cu coarne de bronz continuau să înainteze – lent, dar fără încetare…

…când lucrurile se schimbară brusc.

Din spatele armatei care se apăra se ivi o siluetă omenească – una care nu-şi schimba forma, una care era cu

certitudine silueta unui om.

— Ia te uită! exclamă în şoaptă Taravik. Prietenul nostru, vrăjitorul latgan! De data asta e pedestru, nu navighează cu şalupa!

— Despre ce vorbeşte? se interesă, plin de curiozitate, Mosolik.

— Eşti ca o soacră! bombăni Kostik, dornic să nu piardă nimic din cele ce se întâmplau. Stai liniştit, o să-ţi povestim totul, ai un pic de răbdare!

În spatele vrăjitorului cu veşminte albe apăruseră încă doi bărbaţi, îmbrăcaţi şi ei cu straie albe. Toţi trei ţineau în mâini bastoane lungi, pe care le îndreptară către armata cu coarne de bronz.

Din bastoane ţâşniră flăcări verzi, care cuprinseră trupurile soldaţilor cu platoşe de bronz.

Metalul luă foc şi se topi.

Trupurile din platoşele acelea luară foc şi se mistuiră, se transformară în cenuşă luată de vânt şi purtată în cele patru zări.

Se părea că soarta bătăliei fusese decisă.

Însă fusese numai o părere.

Din spatele trupurilor pe care le consuma focul aruncat de cele trei bastoane veni în fugă un bărbat îmbrăcat în veşminte sinilii. Hainele lui aveau croiala nomazilor din deşert, dar culoarea lor diferea de cea pe care o foloseau de obicei barobarii, era mai deschisă, mai optimistă.

Noul venit îşi întinse braţele către cei trei care aruncau flăcări peste armata sa. Iar flăcările acelea se stinseră de la sine, ca şi cum s-ar fi terminat combustibilul care le hrănea.

Apoi bărbatul cu haine sinilii îşi atinse palmele, iar pocnetul lor răsună ca tunetul peste întregul deşert.

Cenuşa oştenilor lui se ridică de pe câmpurile pe care o

aruncase vântul şi se transformă într-un nor de molii cap-de-berbec, care zburară undeva, într-o direcţie necunoscută. Probabil într-un loc în care le aştepta o pajişte plină cu albăstrele de deşert…

Între timp, cei trei vrăjitori îmbrăcaţi în alb se sfătuiseră între ei. Cei doi care apăruseră mai la urmă îl încadraseră pe primul. Se ţineau toţi trei de mâini, ca şi cum ar fi vrut să-şi unească puterile.

Oastea din spatele lor se strânse şi ea, siluetele oştenilor se suprapuseră şi se topiră într-un soi de oglindă neagră, ca o poartă deschisă către iad. Oglinda aceea se materializase alături de cei trei.

Taravik se bucura liniştit de spectacol, pentru că stătea singur în faţa deschizăturii dintre stânci. Se căţărase pe un pietroi, ca să vadă mai bine. Kostik şi Mosolik se înghesuiau în faţa unei crăpături prin care ar fi putut să vadă destul de bine unul dintre ei, dar în faţa căreia nu încăpeau amândoi. Ca urmare, se împingeau unul pe celălalt, rostogolind şi stâncile din jur. Având în vedere că ambii erau animale solide şi puternice, până la urmă cel mai deştept cedă primul – adică stâncile din jur se prăbuşiră şi astupară crăpătura prin care se holbaseră până atunci.

Mosolik avu o viteză de reacţie mai mare decât pegasul: în momentul în care pietrele începură să se clatine, îşi dădu seama ce avea să se întâmple şi fugi iute lângă Taravik, astfel încât să poată vedea împreună cu acesta ce se petrecea pe câmpul de luptă.

Când Kostik se trezi că nu mai avea pe unde să privească spectacolul, fugi şi el lângă Taravik, dar se pomeni că locurile din amfiteatru fuseseră deja ocupate.

— Lăsaţi-mă şi pe mine să văd! se rugă el.

— Stai liniştit, nu se întâmplă nimic obscen, îi şopti

balaurul. O să-ţi facem un rezumat, după ce o să se termine totul…

Pegasul fierbea. Se fâţâia de colo-colo, încercând să găsească o poziţie care să-i permită să zărească măcar un pic din bătălie.

Cei doi din faţa deschizăturii nici nu se gândeau să se dea la o parte, pentru că spectacolul devenea tot mai interesant, iar ei îl urmăreau cu sufletul la gură, scoţând tot felul de exclamaţii care îl făceau pe pegas să dea în clocot.

Bărbatul în haine sinilii se apropia tot mai mult de cei trei indivizi îmbrăcaţi în alb. Aceştia încercau să-l oprească, aruncând spre el un soi de flăcări negre, care ţâşneau din oglinda aceea ca smoala.

Însă flăcările nu ajungeau până la bărbat, pentru că puterea acestuia le făcea să se îndoaie, să se plece spre pământ, ca şi cum le-ar fi fost frică să ajungă la ţinta lor. Sau poate că vâlvătaia neagră nu avea suficientă forţă ca să străbata distanţa până la bărbatul în veşminte sinilii.

Văzând acest lucru, cei trei, împreună cu oglinda lor, înaintară spre duşmanul lor.

Ambele tabere avansau şi, curând, între ele rămase doar o distanţă de câţiva paşi.

— Lăsaţi-mă şi pe mine să mă uit! se rugă Kostik, dar cei doi tovarăşi de drum nu-i răspunseră, fiind prea captivaţi de ceea ce vedeau ca să aibă timp de taclale cu pegasul.

Ca urmare, Kostik îşi dădu seama că se petrecea ceva ce trebuia neapărat văzut. Încercă să-şi facă loc în faţa deschizăturii, dar nu avu niciun succes. Atunci observă că în spatele celor doi se afla o stâncă – înaltă cam până la jumătatea pulpei lui Taravik – şi se gândi să se caţăre cu picioarele din faţă pe aceasta, ca să poată privi peste cei doi egoişti.

Zis şi făcut.

În clipa următoare, Mosolik deschise gura şi spuse:

— UUUUUUUUUUAAAAAAAAUUUUU!!!!!

Răcnetul său ţâşni prin deschizătura dintre stânci şi izbi în plin cele două tabere care se înfruntau.

După câteva secunde, când totul se termină, Taravik îşi zise în gând:

— Se pare că Rosarik a avut dreptate în privinţa chestiei ăleia cu microfinii.

Însă până atunci se întâmplaseră destul de multe lucruri.

În primul rând, suflul balaurlătorului năvălise peste luptători, spulberându-i, transformându-i în particule elementare care se risipiseră în lume.

Oglinda cea neagră se spărsese în ţăndări, iar aşchiile sticlei ca smoala se împrăştiaseră în direcţii necunoscute, fără să lase nicio urmă – probabil că elementele componente ale oglinzii se întorseseră în locurile de unde proveniseră.

De undeva, din depărtare, se auzi ropot de copite, ca şi cum o cireadă imensă de dromaderi s-ar fi îndepărtat în grabă.

Apoi Mosolik îi şopti lui Taravik, incredibil de calm:

— Spune-i dobitocului să-şi ia copita de pe coada mea.

După care leşină, pur şi simplu!

Taravik rămase doar o clipită să admire spectacolul incredibil de rar al unui balaur care leşinase ca o demoazelă, apoi se duse în mare grabă la pegas – care rămăsese înlemnit încă din momentul în care auzise răcnetul disperat al lui Mosolik – şi-i puse mâna pe piciorul drept, făcându-i semn să-l ridice.

Kostik îşi privi copita şi văzu ceea ce Taravik zărise cu o secundă mai devreme: în timp ce se holba împreună cu

Taravik prin deschizătura dintre stânci, balaurul dăduse din coadă, conform obiceiului său; până la urmă o aşezase pe stânca din spatele său; atunci când pegasul voise să se sprijine de stâncă şi să privească pe deasupra balaurului, se lăsase cu toată greutatea pe coada lui Mosolik, făcându-l pe acesta să uite de laringită şi să slobozească un răcnet foarte puternic.

Lucrurile stăteau cam aşa: Mosolik era leşinat; Taravik şi Kostik se uitară la coada acestuia şi se lămuriră, era ruptă zdravăn. Asta însemna că balaurul era olog. Nu putea să zboare, că-şi scrântise o aripă când se prăbuşise din zbor. Nu mai putea nici să meargă pe jos (cu atât mai puţin să alerge), pentru că mersul său era legat de păstrarea echilibrului cu ajutorul cozii, iar el nu mai putea să dea din coadă, pentru că era fracturată.

— Am încurcat-o, mormăi Taravik.

— N-am putea să fugim şi să-l lăsăm aici, ca şi cum nu l-am fi cunoscut niciodată? propuse cu timiditate Kostik.

— Ba da, îi răspunse calm Taravik. Trebuie însă să te gândeşti că balaurii sunt foarte rezistenţi şi că, mai devreme sau mai târziu, prietenul nostru comun o să-şi revină şi o să te trezeşti cu el la uşă, cerându-ţi socoteală.

— Oricum o să-mi ceară socoteală, spuse aproape plângând pegasul.

— Morala poveştii: uită-te şi tu pe unde calci, mormăi Taravik.

— Şi ce crezi că ar trebui să facem?

— Să-i facem o atelă pentru coadă, propuse Taravik.

Ideea îl făcu pe Kostik să se hlizească, dar, după ce se gândi un pic, îşi dădu seama că era singurul lucru logic care le rămăsese de făcut în situaţia aceea.

Aşa că Taravik se duse şi căută o cracă suficient de

lungă şi de rezistentă ca să susţină capătul cozii balaurului, apoi îşi rupse cămaşa în fâşii pe care le folosi drept feşe…

…şi atunci când Mosolik îşi reveni din leşin, coada îi era imobilizată pe o bucată de lemn.

Trebuia doar să n-o mişte până când avea să ajungă la templul lui Khator.

Cum să n-o mişte, din moment ce mersul lui era condiţionat de legănatul cozii?

Spre surprinderea lui Kostik, balaurul era atât de epuizat de suferinţa pe care o îndurase în urma strivirii cozii, de durerea pe care o simţea în gât în urma răcnetului scos şi de grija provocată de faptul că nu-şi dădea seama cum avea să ajungă până la templul lui Khator, încât nu-i mai ardea să reproşeze ceva cuiva.

Până la urmă, după ce se sfătuiră îndelung şi făcură câteva încercări, găsiră o soluţie.

Mosolik îşi rezemă capul pe spatele lui Kostik (care avea să meargă încet, încet, mai încet decât mersese el vreodată în viaţa sa); Taravik ţinea coada lui Mosolik, astfel că acesta nu avea nevoie să încordeze niciun muşchi al numitului organ, deci nu avea să afecteze în niciun fel zona vătămată; Mosolik păşea încet, străduindu-se să nu-şi zguduie cătuşi de puţin trupul imens.

Toţi trei se mişcau la unison, evitând orice zdruncinătură.

Şi se mişcau încet, ca o lighioană cu opt picioare, coordonate de trei capete.

Kostik se uita unde pune picioarele, ca să nu provoace nicio zdruncinătură a ansamblului (păi da, acum eşti atent, că n-ai fost atunci când trebuia!), Mosolik nu vedea unde mergea, pentru că în faţa ochilor săi se aflau coşurile din spinarea pegasului, iar Taravik păşea încetişor, ţinând coada

balaurului în braţe, fără să îndrăznească să privească nici în dreapta, nici în stânga, pipăindu-şi drumul cu piciorul.

Şi, mergând încet, încet, timpul trecu la fel de încet şi de chinuitor, dar, la un moment dat, auziră nişte voci:

— Ia uitaţi-vă şi voi! |la nu-i pegasul jupânului Taravik?

— Ba da. Dar ce-i lighioana aia mare şi urâtă pe care o cară?

— Măi frate, dacă nu mă înşel, ăla e un balaur…

Urmă un răcnet:

— Patavik! Fugi repede şi cheamă-l pe căpitan! Spune-i să dea alarma şi să cheme toţi oamenii disponibili! Balaur în apropiere! Repet: balaur în apropiere!

Taravik ridică încet capul şi, din cauza surprizei, fu gata să scape din braţe coada balaurului.

Ajunseseră în faţa porţilor, iar cei câţiva paznici aflaţi la intrarea în oraş îşi ţineau suliţele îndreptate spre ei. Numai că suliţele alea tremurau ca bătute de vânt…

Kostik, care văzuse multe şi auzise şi mai multe, ştia că spaima poate să împingă un om (sau un pegas) la fapte nebuneşti, pe care nu le-ar făptui niciodată în stare de luciditate.

Aşa că încercă să-i potolească pe paznici:

— Oameni buni, liniştiţi-vă. Acest rănit nevătămător este balaurul Mosolik, supus credincios al lui Khator cel negru. Şi orice rău făcut lui înseamnă un rău făcut zeului. Deci gândiţi-vă bine la ceea ce veţi săvârşi.

— Şi ce crezi *tu* că ar trebui să facem? întrebă căpitanul gărzilor, scoţând capul din spatele porţilor. Să aşteptăm să ne înghită balaurul?

Pegasul se enervă şi se mută de pe un picior pe altul, o mişcare uşoară, dar care îl zgudui pe Mosolik şi-l făcu pe

acesta să scâncească îndurerat, ca un căţel părăsit de mama lui.

— După cum vedeţi, prietenul nostru nu-i în stare să înghită pe nimeni, se răţoi Taravik. Trimiteţi de urgenţă pe cineva la templul zeului şi anunţaţi preoţii despre ce-i vorba!

Unul dintre paznici nu mai aşteptă ordinul căpitanului şi o luă la goană, încântat să se afle cât mai departe de lighioana cea înfiorătoare.

Cei trei rămaseră locului, nemişcaţi. Doar Mosolik continua să scâncească în şoaptă, ca un animăluţ micuţ şi fără de noroc…

— Unde e? Daţi-vă la o parte că vă halesc cu fulgi cu tot!

Răcnetul fioros aparţinea unui preot furios, roşu la faţă din cauză că alergase ca disperatul pe căldura aceea. Purta roba neagră pe care prelaţii ce-l slujesc pe Khator o îmbracă doar în interiorul templului. Cei câţiva novici care se ţineau după el apucaseră să-şi pună robele galbene cu care apăreau în mod obişnuit în public.

Taravik îndrăzni să-şi ridice privirea şi să întoarcă un pic capul. Vocea i se păruse cunoscută, dar fusese atât de deformată de furie, încât nu era convins că nu se înşelase.

Nu, nu se înşelase.

Era prietenul lui, Rosarik.

Preotul lui Khator se duse la balaur, îl mângâie pe creştet, ca pe un pisoi, apoi îi strânse capul la piept:

— Dragul meu Mosolik! Ai încredere în noi! Rezistă încă un pic, pentru că zeul se va milostivi de tine şi te va vindeca!

Balaurul gemea încetişor, alintându-se un pic, dar lăsându-se în grija prelatului. Reuşi doar să şoptească:

— Mă doare peste tot…

Vocea lui, slabă şi fără vlagă, îl îngrijoră pe preot.

În timp ce-l mângâia pe Mosolik cu gesturi care – bănuia Taravik – erau încărcate de magie menită să amorţească trupul balaurului şi să-l facă să îndure durerea, Rosarik i se adresă pegasului:

— Kostik, spune-mi ce s-a întâmplat. Ce vătămări a suferit animalul preferat al zeului?

Pegasul înghiţi în sec, ceea ce făcu ca trupul să i se zguduie, iar Mosolik să scoată un icnet care mări şi mai mult simţământul de vinovăţie al lui Kostik, apoi se hotărî brusc şi începu să turuie:

— La început, eu chiar n-am avut nicio vină. A fost numai vina lui, pentru că s-a ţinut de prostii şi a băut apă rece, de parcă ar fi fost un copil neascultător, aşa că s-a îmbolnăvit de claringhită…

— …adică nu mai putea să înghită nimic, că-l durea gâtul, îi explică plin de bunăvoinţă Taravik preotului.

— După aia a vrut să vină la templu, dar s-a prăbuşit în mijlocul pustiului şi şi-a scrântit o aripă, continuă să-l pârască pegasul. Dacă ar fi fost după mine, aş fi zis că era beat, chestie care ar fi explicat multe, pentru că beţivii mahmuri simt nevoia să bea apă rece.

— Numai că nu poţi să zici asta, pentru că odată cu el au mai picat din cer şi alte zburătoare. Sigur, adăugă Taravik gânditor, un balaur beat putea să răspândească în atmosferă un asemenea damf, încât să doboare stoluri întregi de păsări, nu-i greu de crezut, numai că atunci când l-am găsit nu puţea niciun pic a alcool…

— Treaba aia cu prăbuşitul zburătoarelor o vom cerceta amănunţit noi, cei din templul zeului, şi vom descoperi cauza sau o explicaţie rezonabilă, spuse calm Rosarik, continuând să mângâie balaurul pe creştet. Spune

mai departe, Kostik.

Pegasul se pleoşti brusc.

— N-ar putea să povestească Taravik? întrebă el, timid.

Sau îngrijorat, era dificil să-ţi dai seama.

— Nu, îi răspunse ferm prelatul. Vreau să aud varianta ta.

— Bine, se îmbăţoşă Kostik. Deci s-a îmbolnăvit la gât din prostia lui, şi-a scrântit o aripă şi poate că-i plin şi de vânătăi, dintr-o cauză necunoscută care l-a făcut să cadă din înaltul cerului, şi şi-a rupt coada pentru că l-am călcat eu pe ea. Asta e!

— Da, gemu încetişor Mosolik. M-a călcat pe coadă!

— Bine ţi-am făcut! Dacă m-ai fi lăsat să văd şi eu bătălia, n-ai fi păţit nimic!

— Ai dreptate, şopti balaurul şi începu să plângă. Totul s-a întâmplat numai din vina mea! Iartă-mă, Kostik!

Pegasul începu şi el să se smiorcăie:

— Tu să mă ierţi…

Spectacolul era deosebit de emoţionant, străjerii lăcrimau şi ei, novicii se ştergeau la ochi cu poalele robelor, Taravik se întreba dacă e cazul să izbucnească în râs sau în plâns, când Rosarik răcni, încercând să-şi ascundă propria emoţie:

— Gata! Sunteţi cu toţii iertaţi, hai să rezolvăm problema şi să plecăm de aici, că se pare că soarele amiezii v-a bătut pe toţi în cap şi v-a cam bolânzit!

Acum, că ştia ce suferinţe îndura balaurul, Rosarik se sfătui cu novicii lui, ceru şi părerea străjerilor, ascultă şi sfaturile unor meşteşugari care se nimeriseră în vecinătarea porţilor şi care ieşiseră la iveală să vadă şi ei lighioana…

…şi în cele din urmă reuşi să găsească o soluţie ca să-l transporte pe Mosolik până în templu.

Construiră un soi de targă imensă din scânduri groase şi rezistente din lemn de stejar, pe care le împrumutară din atelierul municipal.

Preoţii, soldaţii şi toţi cei din jur îl ajutară pe balaur să se întindă pe targă. Taravik continuase să-i ţină coada în braţe până când Mosolik ajunsese pe scânduri.

Între timp, un novice chemase toţi preoţii lui Khator din templu – care erau vreo sută, descoperi cu surprindere Taravik – iar aceştia ridicară targa, cu balaur cu tot, şi plecară cu ea spre locaş, înconjuraţi de o mulţime de femei şi de copii strânşi să admire spectacolul.

Rosarik, care coordonase toată acţiunea, rămăsese în urma convoiului. Înainte de a fugi în fruntea acestuia, adică acolo unde îi era locul, îi strigă lui Taravik:

— Să-ţi iei pegasul şi să vii diseară la templu! Zeul vrea să te vadă! Ai priceput? Şi să nu uiţi de flori!

Taravik şi Kostik o luară pe uliţa paralelă cu zidul, care ducea către casa cumpărată de Marieţa. Şi în timp ce mergeau, Taravik se gândea la ce-i stigase Rosarik.

Să nu uiţi de flori?

Ce voia să spună?

Taravik era zăpăcit complet. Ziua aia fusese de pomină! Atâtea întâmplări, atâta vânzoleală! Şi, de parcă n-ar fi fost îndeajuns, preotul îi spunea să nu uite de flori!

Care flori?

Se întoarse spre Kostik, care se mai smiorcăia un pic, şi-i zise:

— Ai auzit ce-a spus Rosarik?

— Da. Să ne ducem diseară la templu. Cred că zeul vrea să mă pedepsească pentru că l-am schilodit pe Mosolik…

Dacă se gândea bine, era posibil ca pegasul să aibă dreptate…

Şi în cazul ăsta ce putea să facă? Să nu se ducă la templul lui Khator şi să fugă în lume?

Păi zeul putea să-l găsească oriunde…

Mai bine să se prezinte la judecată şi să spere că zeul o să fie milos, adică să-l pedepsească numai pe Kostik, că doar el îl călcase pe coadă pe balaur.

— Eu nu vin, spuse posomorât Kostik.

— Zeul o să se supere.

— Oricum e supărat.

— O să trimită poliţia templului după tine. Şi arcaşii municipali.

— Şi ce-or să-mi facă arcaşii? Ştii că săgeţile nu-mi pot găuri pielea. Aşa că or să mă pupe undeva.

Taravik se gândi ce se gândi, apoi zise, împăciuitor:

— Poate că zeul o să-ţi dea o pedeapsă simbolică. Poate că o să-l pună pe Mosolik să te calce şi el pe coadă…

Kostik începu să râdă. Apoi redeveni serios:

— Dacă o să-i sugerezi tu pedeapsa asta, zeul s-ar putea să fie de acord. Şi apropo de călcat pe coadă. Poţi să-mi explici şi mie de ce prietenul nostru balaur – care e înzestrat cu simţul premoniţiei, după cum s-a lăudat chiar el însuşi în persoană – n-a ştiut că o să fie călcat pe chestia aia pe care o agita în toate părţile? Ce-a păzit premoniţia lui? Aşa şi-a făcut datoria?

— S-ar putea ca premoniţia să-i fi funcţionat foarte bine, îşi dădu cu părerea Taravik, dar e posibil să n-o fi ascultat-o nimeni. Cel direct interesat s-o audă era prea preocupat să te înghiontească pe tine ca să mai audă glasul slab al amărâtei de premoniţii…

Kostik rămase cu gura căscată şi abia după un timp reuşi să spună:

— Ştii, se pare că zeii au motivele lor să te simpatizeze.

Uneori spui nişte chestii, de mă minunez că ţi-au încăput în cap. Să nu uiţi să-i sugerezi măreţului Khator chestia cu călcatul pe coadă.

Taravik se gândi o clipă, apoi spuse:

— Dacă o să ajungem la pedeapsă, atunci fii sigur că o să-i propun aiureala aia. Dar eu zic să nu ne grăbim şi să încercăm să-l luăm cu altele, poate uită…

Kostik se uită urât la el:

— Taravik, vorbim de un zeu. Zeii nu uită, precum un cunoscut al nostru căruia i s-a făcut o prezicere în vis şi n-a reuşit nici acum să şi-o amintească…

— Da, măi Kostik, iar ai dreptate! Spune şi tu: cum să-mi aduc aminte ce-am visat, dacă în jurul meu se întâmplă tot felul de lucruri, care de care mai interesante? Dar uite, până acasă o să mă gândesc numai la prezicerea aia.

— Să-mi spui şi mie, dacă o să-ţi aminteşti ceva.

— Păi dacă n-o să-ţi spun ţie, cui să-i spun?

— Marieţei.

Taravik se uită mirat la pegas, apoi recunoscu liniştit:

— Sigur că o să-i spun Marieţei. Ei îi spun tot. Suntem împreună de vreo cincisprezece ani şi am încredere în ea.

— Cred şi eu, mormăi Kostik. Cum să n-ai încredere în cineva care te-a suportat atâta vreme?

— Asta spuneam şi eu. Am încredere în ea şi în tine, deşi tu mă suporţi numai de vreo zece ani.

— Eu credeam că ai încredere în Marieţa pentru că-i o femeie bună şi deşteaptă, îl repezi pegasul. Până să ne mutăm cu toţii în grădina aia minunată, am întâlnit-o rar şi de fiecare dată în fugă. Aşa că n-am cunoscut-o bine şi nu mi-am dat seama ce femeie grozavă e. Eşti un om norocos, Taravik. Ţi-am spus eu că zeii te iubesc…

— Sigur că sunt norocos, îi răspunse zâmbind Taravik.

Am o iubită grozavă, am un prieten la fel de grozav…

Şi tot pălăvrăgind, ajunseră acasă.

— Eh, oftă Taravik, nici de data asta n-am apucat să-mi aduc aminte…

Înainte să treacă pragul, aruncă o privire în jur. Umbra sa era aşa cum o ştiuse întotdeauna: lungă, zdravănă, solidă. Clătină din cap, convins că oboseala şi băutura îi jucaseră feste şi că umbra sa cea dolofană fusese întotdeauna la fel.

În curte era o activitate mai intensă decât de obicei. În grădină, pe lângă cei doi bătrânei, se agitau şi câteva fete, care pliveau şi săpau. Doi bărbaţi descărcau saci dintr-o căruţă trasă de boi, care rămăsese pe stradă, în faţa casei, şi-i duceau în magazie.

— Ce-aţi păţit? se repezi în întâmpinarea lor Marieţa, lăsând baltă treburile.

— Nimic deosebit, se grăbi să răspundă pegasul. Trebuie să mergem diseară la templul lui Khator…

Femeia se uită la ei – nu păreau răniţi, ci doar obosiţi – şi-şi spuse că o să afle ea totul, dacă avea răbdare…

— Spălaţi-vă, că sunteţi plini de praf şi de sudoare, le zise ea. Apoi mâncaţi ceva, dacă vă e foame, apoi odihniţi-vă, ca să arătaţi cum se cuvine când o să ajungeţi în faţa zeului…

Cei doi se repeziră mai întâi la fântână şi goliră fiecare câte o găleată cu apă rece, se stropiră de ochii lumii cu puţină apă, înghiţiră câte un dumicat, apoi adormiră înainte să apuce Marieţa să-i certe ca pe nişte copii neascultători.

Se treziră când soarele era gata să se ascundă în spatele orizontului. De data asta, nu mai scăpară atât de uşor.

Amândoi fură spălaţi cu săpun şi frecaţi cu peria. Kostik fu ţesălat, Taravik fu pieptănat cu grijă, iar unul dintre bătrânei (nu ştia care dintre ei, Avelik sau Arelik) îi

aranjă un pic barba şi părul. Apoi Marieţa îl stropi cu un pic de parfum şi-l îmbrăcă într-o robă curată, una pentru ocazii, pe care o purtase doar de trei ori în viaţa lui şi care era foarte elegantă.

Marieţa îşi pieptănase părul, îl aranjase într-o coafură complicată, se îmbrăcase într-o rochie nouă şi-şi pusese toate flecuşteţele pe care i le cumpărase el… şi, într-un mod bizar, toate lucruşoarele alea ieftine arătau pe ea foarte decent, păreau bijuterii de bun gust, iar Marieţa însăşi arăta ca o jupâneasă importantă, respectabilă şi respectată.

După ce la verifică atentă înfăţişarea şi decise că puteau să meargă la templu – chestie pe care Taravik n-o înţelese, pentru că mai fusese în templul lui Khator şi atunci nu se spălase, nici nu-şi pusese veşminte curate – se apucă să strângă flori din grădină, ajutată de cei doi moşnegi.

Aleseră flori frumoase, dar ciudate, cu un miros subtil şi insistent. Taravik presupuse că erau plante aduse de prin străinătăţuri, pentru că nu le mai văzuse prin alte grădini. Cele mai multe aveau inflorescenţe albe, prelungi, cu petale cărnoase, dar existau şi unele cu flori galbene sau roşii. Fiecare îşi avea aroma sa, însă puse la un loc, miresmele se completau, se amplificau şi se împleteau într-o feerie ce-ţi vrăjea simţurile.

Bătrânii alcătuiră două buchete complicate, adăugând, după criterii cunoscute doar de ei, flori obişnuite de grădină, ba chiar şi câteva fire de bălării de câmp.

Efectul era impresionant. Se vedea că cei doi moşulici se pricepeau. Taravik îşi spuse că zeul avea să fie mulţumit – dar cine ştia ce voia cu adevărat un zeu şi ce anume putea să-l mulţumească?

În sfârşit, când Marieţa decise că pregătirile fuseseră terminate, porniră către templu.

În frunte megeau, ţinându-se de mână, ca două persoane respectabile, Marieţa şi Taravik. Arătau ca nişte membri onorabili ai unei bresle de frunte, care nu făceau paradă de bogăţia lor, dar care erau conştienţi de rolul lor în societate.

În urma lor păşea demn Kostik, cu coşurile încărcate de flori în spinare.

La urmă, încheind convoiul, cei doi bătrâni, îmbrăcaţi şi ei de sărbătoare.

Drumul până la templul lui Khator fu o încântare. O mulţime de oameni i-au salutat şi le-au făcut tot soiul de complimente. Erau, descoperi încântat Taravik, adevărate personalităţi ale oraşului.

Când ajunseră în templu, fură întâmpinaţi de cîţiva novici – care, după toate probabilităţile, îi aşteptau – şi conduşi în clădire.

După ce trecură prin câteva săli, fură primiţi de Rosarik, care îl îmbrăţişă pe Taravik şi o salută pe Marieţa printr-o înclinare politicoasă din cap.

Apoi preotul văzu coşurile cu flori şi se repezi la ele.

— Madarone! exclamă el. Zeul tânjeşte de atâta vreme după ele! Unde aţi găsit aşa ceva?

— Păi din astea cultivă Marieţa… soţia mea, zise Taravik, dându-şi seama că nu putea să-şi prezinte femeia drept ce era, adică ţiitoarea lui.

— Oh, jupânească Mariela, sunt deosebit de fericit să vă cunosc, exclamă Rosarik. Soţia bunului meu prieten şi, în acelaşi timp, o cultivatoare de madarone – astea sunt calităţi demne de admirat.

Marieţa se înroşise toată, măgulită şi încântată.

— Zeul vă aşteaptă. Poftiţi, vă rog! se grăbi Rosarik să-i conducă mai departe, prin mijlocul credincioşilor şi novicilor

care aşteptau.

Trase o perdea ce acoperea intrarea într-o sală. În faţa tuturor apăru statuia imensă, cioplită în granit negru, a zeului.

Lângă el stătea aşezat comod balaurul Mosolik.

Zeul îl mângâia pe creştet, iar fiara torcea ca un pisoi.

Când îi văzu pe noii veniţi, balaurul le zâmbi şi le spuse cu o voce puternică, gravă:

— Zeul m-a vindecat! Uite, mi-a reparat şi coada!

Şi ca să le arate că avea dreptate, îşi flutură coada imensă.

Taravik rămase o clipă locului, neştiind prea bine ce să facă – politeţea îi cerea să-l salute în primul rând pe zeu, că ăsta era mai mare în rang; dar nu se cuvenea să nu-i răspundă lui Mosolik, care îl întâmpinase cu atâta bucurie…

Fu salvat de Marieţa, care nu stătu prea mult pe gânduri: luă iute coşurile din spinarea lui Kostik, îi puse unul în braţe lui Taravik, apoi îl împinse pe bărbat spre statuia zeului.

Când ajunseră la doi, trei paşi de Khator, cei doi căzură în genunchi şi aşezară florile la picioarele statuii.

Pegasul se lăsă şi el pe genunchii picioarelor din faţă, ca să nu facă opinie separată.

Zeul întinse mâna sa de piatră, luă o floare albă, o duse la nas şi o mirosi îndelung, scoţând un geamăt de plăcere.

Modul în care era aranjată statuia şi felul în care cădea lumina pe ea făcuse ca mâna cu care Khator îl mângâiase pe creştet pe Mosolik să fie în umbră. Ca urmare, mulţi dintre credincioşii care pătrunseseră în templu, în urma Marieţei şi a lui Taravik, ba chiar şi o parte dintre novici, nu observaseră că zeul dăduse viaţă statuii sale. De aceea, momentul în care statuia luase floarea şi o mirosise fusese

însoţit de numeroase leşinuri, spaime de tot felul (manifestate zgomotos) şi decizii subite de a se lăsa definitiv de băutură.

Khator zâmbi aşa cum ştia doar el şi se adresă celor doi îngenuncheaţi din faţa sa:

— Aţi spus preotului meu că sunteţi căsătoriţi. Îndrăzniţi să-mi spuneţi şi mie acelaşi lucru?

Marieţa, care nu mai avusese de-a face cu zeităţile, începu să regrete ideea de a-l însoţi în templu pe Taravik. Dar bărbatul, în inconştienţa sa, îşi ridică privirea şi se apucă să-i explice lui Khator:

— Ştiţi, preadivinitatea ta, noi chiar suntem căsătoriţi din toate punctele de vedere, că suntem împreună de o viaţă de om, numai că n-am avut niciodată timp să ne ducem la un templu…

— Păi acum sunteţi într-un templu, îi replică cu glas suav zeul întunecat. Şi aţi recunoscut amândoi în faţa unui preot că sunteţi soţ şi soţie. Ar mai fi nevoie doar de un singur lucru: să faceţi schimb de inele. Şi treaba ar fi încheiată…

Cei doi se priviră. Iar Taravik recunoscu, plin de regret:

— Nu avem inele…

Zeul îi dădu un bobârnac lui Mosolik, iar acesta începu să scotocească sub solzii din guşă cu labele din faţă. Scoase ceva lucitor de acolo şi-i şopti lui Taravik:

— Întinde mâna.

De data asta, şoapta lui se auzi până în stradă. Se vedea că zeul îi vindecase gâtlejul.

În timp ce Taravik întindea nedumerit mâna, Kostik şopti şi el, de îl auzi toată lumea:

— Ia te uită! Deci acolo îşi are jupânul Mosolik buzunarul!

Balaurul îi pusese în mână lui Taravik două inele simple, dar destul de groase.

Zeul îi trase balaurului o scatoalcă peste ceafă, iar Mosolik se apucă din nou de scotocit pe sub solzii săi. În timp ce căuta, spuse cu glas ruşinat:

— Noi, balaurii, suntem zgârciţi de felul nostru. De aceea nu mă îndur să-i fac prietenului meu Taravik un cadou pe măsura ajutorului pe care mi l-a dat la nevoie… Dar ceea ce îi dăruiesc e din tot sufletul şi e meritat pe deplin.

Şi-i mai puse în palmă lui Taravik nişte chestii lucitoare.

De data asta zeul îl mângâie, binevoitor, iar balaurul începu să toarcă, fericit.

Taravik se uită la aurul din mâna sa, fără să-i vină să creadă. Se uită la Marieţa, Marieţa se uită la el…

…iar zeul le zise:

— Hai, nu vă mai holbaţi atât, că avem treabă. Puneţi-vă podoabele, că ale voastre sunt, şi faceţi schimbul de inele.

Rosarik veni iute lângă ei, o ajută pe Marieţa să-şi pună cerceii, colierul şi brăţările dăruite de balaur (Taravik îşi pusese singur la gât lanţul gros, bun să legi câinele cu el) şi îi întrebă, turuind de parcă venea sfârşitul lumii:

— Sunteţi gata să fiţi împreună la bine şi la rău, la bucurie şi necaz, la inundaţii şi la secetă?

— Da, se grăbi Marieţa să răspundă, iar Taravik o imită de bunăvoie.

— Atunci schimbaţi inelele! Acum poţi să săruţi mireasa, adăugă el, iar Taravik o pupă zgomotos pe Marieţa, care chicotea ruşinată.

— Bine, râse zeul, cred că v-am răsplătit suficient pentru că mi-aţi ajutat balaurul. Hai, duceţi-vă să vă

sărbătoriţi nunta! Kostik, tu ce-ţi doreşti? Ai vrea să-ţi dăruiesc încă o aripă, să poţi zbura?

Pegasul se gândi doar o clipă:

— Nu ştiu ce să zic, puternice zeu. Nu vreau să par nerecunoscător, dar încă o aripă mi-ar schimba complet viaţa… Aş fi obligat să învăţ să zbor, să-mi schimb meseria… să-mi fac alţi prieteni… Cadoul ăsta mi-ar fi prins bine în tinereţe. Acum e cam târziu. Fără supărare, dar cred că trebuie să mă mai gândesc…

— Gândeşte-te, zâmbi binevoitor zeul. Nici nu-mi închipuiam că o să accepţi imediat. Vreau doar să ţii minte: când o să ai nevoie de o favoare din partea mea, fie chiar şi o aripă în locul ciotului pe care-l ai, va fi suficient să vii în faţa mea şi să-mi ceri.

Pegasul se grăbi să declanşeze un discurs interminabil de mulţumiri, dar zeul îl întrerupse fără pic de jenă:

— Hai, ştergeţi-o de aici! Îmi sunteţi foarte simpatici, dar astăzi am avut o zi groaznică şi sunt sătul de oamenii de toate felurile, precum şi de făpturile care vieţuiesc în jurul lor. Rosarik, condu-i la ei acasă, ca să fiu sigur că nu se mai întorc în seara asta, şi rezolvă treaba cu florile!

Preotul trase perdeaua în faţa statuii, iar de dincolo de aceasta se auzi un oftat uşurat.

Marieţa discutase ceva cu bătrâneii ei, iar unul dintre ei plecase în grabă, probabil ca să facă niscaiva pregătiri. După aceea, femeia se alăturase preoţilor care urmau să-i conducă până acasă (Rosarik şi un tânăr ce se ocupa cu acte, scripte şi contracte, numit Gramastik) ca să vadă florile pe care le cultiva şi să stabilească felul, cantităţile şi zilele în care aveau să fie predate respectivele flori preoţilor templului lui Khator. Bineînţeles că tot restul drumului discutase cu prelaţii şi cu bătrânelul rămas despre cele pe

care le aveau de făcut, despre preţuri, răsaduri, seminţe, bulbi şi alte lucruri la fel de interesante.

Taravik şi Kostik mergeau în urma lor, la o distanţă suficient de mare ca să nu audă ceea ce nu-i interesa. Taravik se juca – aşa, din întâmplare – cu lanţul cel gros, care-l plasa într-un loc de invidiat în ierarhia cetăţenilor oraşului. Părea gânditor şi preocupat, ca un adevărat stâlp al societăţii.

Kostik se pregătea să-i spună ceva usturător, când Taravik se întoarse către el şi-i spuse, oarecum surprins:

— Dragule, să-ţi spun o chestie! M-am tot gândit şi m-am tot gândit, dar nu am reuşit să-mi amintesc ce sfat am primit în timpul visului pe care nu mi-l mai amintesc.

— Mi se pare normal, bombăni Kostik.

— Ai un pic de răbdare. Şi mi-am zis, după ce am ieşit din templu: *Dragă Taravik, n-are niciun rost să-ţi chinui creierul, străduindu-te să-ţi aminteşti ceva care, poate, nici n-a existat, pentru că n-ai nicio garanţie că ai primit vreun sfat.* Şi mi s-a părut un gând interesant, aşa că m-am decis să-i dau ascultare. Însă mi-am mai zis: *Dacă tot m-am chinuit atât în zadar, ce-ar fi să mă mai străduiesc încă o dată, în drum spre locuinţă? Şi dacă n-o să-mi amintesc nimic până ajungem acasă, atunci n-o să mă mai chinui niciodată să-mi aduc aminte sfatul ăla…*

— Bravo, îi spuse aşa, în dorul lelii, Kostik.

— Şi ştii care-i chestia cea mai interesantă? continuă Taravik, plin de entuziasm.

— Care? întrebă pegasul, doar din politeţe.

— Mi-am adus aminte!

Kostik se uită la el, neîncrezător.

— Cum adică ţi-ai adus aminte? Ar fi pentru prima oară când reuşeşti aşa ceva…

— Nu-i aşa că-i extraordinar? Dar ştii care-i chestia cu adevărat extraordinară?

— Că ţi-ai adus aminte care-i sfatul primit şi l-ai uitat imediat? întrebă pegasul, plin de speranţă.

— Nu, îl contrazise Taravik. E o treabă mult mai tare!

— Hai, spune-mi, nu mă mai fierbe atât!

— Mi-am adus aminte de sfatul primit, dar nu înţeleg nimic din el!

— Şi asta ţi se pare ieşit din comun? se minună pegasul. Mie mi s-ar fi părut ceva extraordinar dacă ai fi priceput ceva…

Taravik se uită urât la el, iar pegasul, temându-se că l-a jignit tocmai într-o zi în care avusese parte de multe bucurii, se grăbi să schimbe vorba (într-un fel).

— Şi care era sfatul acela de neînţeles?

— Mi-au fost spuse următoarele: să ai grijă să nu stai în faţa lui atunci când o să-l calce Kostik pe coadă. Dar taie-mă, omoară-mă, nu-mi dau seama ce înseamnă cuvintele astea şi cu ce mă puteau ajuta ele…

Pegasul se uită ciudat la el – cu un soi de uimire, cu un pic de invidie şi cu oarecare ciudă. Apoi începu să pălăvrăgească în felul său obişnuit, aşa cum vorbea în timp ce gonea prin deşert:

— Unii nu-şi dau seama niciodată de faptul că soarta le este binevoitoare. Li se pare că viaţa este un şir de întâmplări cu efecte favorabile pentru ei şi cu urmări catastrofale pentru alţii. Nu se gândesc nicio clipă că nimic nu-i întâmplător şi că totul a fost pregătit din timp pentru cei iubiţi de zei. Pe de altă parte, zeii sunt, în mare măsură, ipocriţi. Poate că fac asta pentru binele nostru, poate că noi nu suntem pregătiţi – moral şi intelectual – să acceptăm lumea aşa cum este şi avem nevoie ca adevărul să fie

înfrumuseţat un pic. Căci zeii ne-au tot vorbit despre liberul-arbitru, despre dreptul omului de a-şi alege drumul în viaţă şi de a opta pentru virtute sau pentru păcat. Dar iată, din când în când apare câte un detaliu, câte un mic amănunt, scos la iveală de cineva incapabil să-i priceapă înţelesul, care demonstrează că cel puţin unii dintre noi nu au nevoie să aleagă, pentru că au ales alţii pentru ei. Pentru că micul amănunt despre care discutăm arată nu numai că o anumită persoană nu a călcat pe coada altei persoane din întâmplare, ci şi că decizia ca acea coadă să fie călcată fusese luată cu mult timp înainte. Mai mult, o altă persoană a fost avertizată să se ferească de efectele neplăcute ale acelui gest şi, întrucât persoana respectivă a uitat sfatul sau nu l-a înţeles, s-a avut grijă ca persoana respectivă să urmeze totuşi sfatul fără să ştie că face asta. Ceea ce demonstrează, dragul meu Taravik, că există soartă, că lucrurile sunt stabilite în sfere superioare nouă şi că n-are rost să ne frământăm, să ne străduim să ne amintim sfaturi şi să le respectăm, pentru că efortul nostru nu contează.

Taravik se uită plin de admiraţie la pegasul său şi exclamă:

— Măi Kostik, deştept mai eşti! N-am priceput mai nimic din ce-ai spus, dar tare frumos ai vorbit!

— Nu-i aşa? De fapt, aşa cum nu trebuie să exagerăm rolul liberului arbitru, tot aşa nu trebuie să exagerăm rolul vorbirii ca mijloc de comunicare între oameni, pentru că, aşa cum bine ai atras atenţia, nu contează ceea ce spui, ci modul în care spui…

Kostik nu apucă să-şi dezvolte mai departe teoria – care, poate, s-ar fi finalizat cu înfiinţarea unei şcoli filozofice – pentru că ajunseseră acasă.

Bătrânelul care fugise înaintea tuturor mobilizase

ucenici, calfe şi vecini, şi pregătiseră în stradă, în faţa grădinii Marieţei, o masă improvizată din scânduri, pe care o umpluseră cu mâncare şi băutură. În jurul ei se strânseseră vecini, membrii de frunte ai breslei grădinarilor şi precupeţi, de te minunai când apucaseră să ajungă acolo cu toţii. Bineînţeles, se strânseseră ca să-i sărbătorească pe miri.

Spre uimirea lui Taravik, Rosarik nu rămase la petrecere. Binecuvântă masa, sorbi un pocal de vin, se duse împreună cu cei doi moşnegi să vadă florile (şi se declară încântat de ceea ce văzuse), apoi se întoarse în grabă la templu.

Ceilalţi se chiolhăniră până-n zori, când îşi amintiră brusc cu toţii că peste o oră, două, urmau să aprovizioneze pieţele oraşului cu fructe, legume şi flori. Aşa că petrecerea se sparse, iar Taravik se târî până în pat, lăsând altora grija să strângă în urma chefliilor.

Când se trezi, soarele se ridicase zdravăn pe cer. Se duse în grădină, încă buimac, şi-l găsi pe Kostik moţăind la umbră. Marieţa, plină de energie ca şi cum s-ar fi odihnit pe săturate, dirija un grup de fete şi de băieţi care săpau, pliveau şi udau răzoarele.

— Nu m-ai trezit ca să te ajut să duci marfa la piaţă, mormăi Taravik.

— N-am avut nevoie de ajutor, dragul meu, îl linişti femeia. Trebuie să-ţi spun că ieri, în timp ce tu şi Kostik colindaţi prin pustiu, m-am dus să vizitez terenurile din afara oraşului, pe care le-am cumpărat odată cu căsuţa şi grădina. Am rămas cu gura căscată, dragule! Sunt terenuri mari, mănoase, bine lucrate, care au produs o recoltă incredibilă! Arendaşii aşteptau să apară proprietarul, ca să încheie socotelile. Am luat o parte din recoltă, ca să avem ce mânca – aşa că acum avem magazia plină – iar restul l-am

vândut. Şi am încheiat înţelegeri avantajoase şi pentru anul următor. Adică, dragă Taravik, eşti un om bogat – nu foarte bogat, cum este Morbik, bancherul nostru, dar suntem destul de bogaţi ca să ducem o viaţă fără griji.

— Adică tu eşti bogată, cintezica mea, mormăi Taravik. Că eu…

— Păi inelul e al tău, că de la el ni se trag toate. Şi suntem căsătoriţi, dacă n-ai uitat cumva, aşa că ce-i al tău e şi al meu, adică suntem bogaţi amândoi, râse Marieţa.

— Şi cu copiii ăştia ce e? întrebă Taravik, arătând spre adolescenţii care trebăluiau de zor.

— Ucenicii răposatului meşter. Mi-au revenit împreună cu pământul cumpărat. Am preluat calfele şi ucenicii, drepturile şi obligaţiile socrului lui Morbik. Aşa că are cine să mă ajute.

— Şi eu? Ce-mi rămâne de făcut?

— Deocamdată, ia-l pe Kostik şi duceţi-vă la plimbare, beţi o bere cu prietenii şi întoarceţi-vă mai pe seară, când o să terminăm cu treaba şi nu o să ne mai staţi în drum.

Sigur, toate astea fuseseră spuse cu blândeţe şi însoţite de un zâmbet plin de amabilitate, dar celor doi nu le conveni că fuseseră trimişi la plimbare.

Aşa că intrară amândoi, destul de cătrăniţi, în grădina unei cârciumi şi cerură de băut. Li se aduse imediat o stacană cu bere, împreună cu o ulcică pentru Taravik şi o strachină pentru Kostik.

În timp ce sorbeau din berea rece, abia scoasă din beci, traseră cu urechea la ce vorbeau cei de la masa învecinată, gata să se vâre şi ei în vorbă, dacă i-ar fi interesat subiectul.

— Nu vreţi să mă credeţi, foarte bine, perora un individ între două vârste, după înfăţişare meşter sau calfă într-o ghildă a constructorilor. Dar vă garantez că aşa s-au

petrecut lucrurile.

— Hai, măi Borovik, încercă să-l liniştească un comesean. De ce să nu te credem? Sigur, mi se pare ciudat că furtuna de nisip de care pomeneşti nu a fost văzută şi din oraş, dar în pustiu se întâmplă atâtea lucruri ciudate…

— Ca să fiu sincer, pe mine mă miră doar faptul că vrăjitorul latgan şi luntrea lui n-au putut scăpa de o furtună obişnuită, spuse alt individ de la aceeaşi masă. Credem că-i în stare de mai mult…

— Ne scuzaţi, se vârî în vorbă Taravik, care nu mai putea de curiozitate. Aţi spus ceva de vrăjitorul latgan…

Numitul Borovik se întoarse spre el şi-i răspunse binevoitor:

— Jupâne…

— Taravik e numele meu, iar el e Kostik… se grăbi să se prezinte amicul nostru.

— Mă bucur de cunoştinţă. Eu sunt Borovik şi acum două zile am fost plătit de vraciul cu straie albe să ridic un adăpost lângă mormântul lui Blokan – acolo urma să fie loc de escală pentru luntrea sa. Zis şi făcut, mi-am luat oamenii, am încărcat materialele pe catâri şi ne-am dus la locul stabilit. Am ridicat adăpostul, după cum ne înţeleseserăm, şi ne pregăteam de plecare, când a apărut luntrea latganilor. Cei doi pasageri au coborât, să se dezmorţească, să mănânce ceva şi să se răcorească un pic. Marinarii latgani şi vrăjitorul se pregăteau şi ei să se dea jos din ambarcaţiune, când, din senin, s-a pornit o vijelie puternică. Vântul a luat şalupa pe sus şi a dus-o undeva… doar zeii ştiu unde. Noi ne-am adăpostit cum am putut, iar când furtuna s-a potolit, ne-am luat catârii, ca şi pe cei doi pasageri şi ne-am întors în oraş.

— Noroc că ai fost plătit în avans, spuse Taravik.

— Chiar că am avut noroc! fu de acord meşterul.

Mai ciocniră câte o bărdacă, mai povestiră una, alta – Kostik avu mare succes istorisind despre o furtună pornită tot aşa, din senin, care luase pe sus toţi pepenii de pe câmpurile din jurul Boromeii, lăsând vrejurile neatinse…

Tocmai când Taravik îi şoptea lui Kostik că era cazul să plece, iar pegasul îi răspundea că are dreptate, în grădină apăru un bărbat obosit, prăfuit şi îngrijorat, care se uită la cei de la mese, apoi se lumină brusc la faţă şi se repezi la Borovik:

— Stăpâne! Dragă stăpâne! Te-am regăsit! Slavă zeilor, am scăpat cu viaţă din furtuna de nisip. Însă abia am reuşit să ajung în oraş. Sunt mort de foame, că setea mi-am potolit-o la fântâna de lângă poarta cetăţii. Şi-s obosit, că am mers pe jos o zi întreagă. Bine că te-am regăsit!

Borovik se uită la el, speriat, şi-l întrebă:

— Cine eşti, străine? Nu te cunosc.

— Sunt Tarabilius, sclavut tău.

Meşterul îl privi cu ochii mijiţi.

— Ia arată-mi limba!

Sclavul, nedumerit, se supuse.

— Eu am avut un sclav, pe care îl chema Tarabilius, şi care a dispărut în timpul furtunii de nisip despre care am pomenit. Dar sclavul acela era mut. Avea limba tăiată. Tu pălăvrăgeşti de zor şi, după cum mi-ai arătat, ai limba întreagă. Eşti un impostor… dar nu ştiu ce urmăreşti. Fie vrei să-ţi baţi joc de mine… fie faci parte dintr-un complot care are ca scop să fiu acuzat că am furat sclavul altcuiva… fie eşti vreo închipuire a demonilor cei răi din deşert… Eu sunt om cinstit şi n-am nevoie de nimic ce nu-mi aparţine. Pleacă de aici! Lasă-mă în pace!

Şi Borovik se întoarse la băutura şi la discuţia sa.

Taravik îşi plăti băutura şi, făcându-i-se milă de omul

care rămăsese neajutorat lângă poartă, îi aruncă un bănuţ:

— Cumpără-ţi ceva de mâncare şi vezi-ţi de drum, măi omule!

Apoi se plimbă un pic prin oraş împreună cu Kostik. Şi în timp ce se întrebau cu ce aveau să se ocupe de aici înainte, Taravik îşi aminti că Morbik îi făgăduise ceva de lucru.

— Hai să trecem pe la el şi să-l întrebăm, îi propuse Kostik. Că altceva tot n-avem de făcut, iar de bere m-am săturat…

Bancherul era ocupat, ca de obicei, dar binevoi să-şi ridice privirea de pe monedele pe care le număra de zor ca să-i spună lui Taravik (fără să-l salute, fără să-l întrebe de sănătate, adică purtându-se ca de obicei):

— Am o misiune de mare încredere şi foarte bine plătită. Un drum lung, până pe valea fluviului Hatti. Plecarea mâine la prânz. Vreau răspunsul până mâine dimineaţă. Aşa că discută în seara asta cu nevastă-ta, că acum nu mai eşti de capul tău, ca să faci ce-ţi place, şi dacă îţi dă voie, să mă anunţi de îndată ce se luminează. Altfel, caut alt curier. Salut.

Şi se cufundă din nou în operaţiunea de numărare a banilor.

Cei doi merseră un timp tăcuţi. În cele din urmă, Kostik întrebă:

— Vrei să vorbesc eu cu Marieţa? Chiar dacă o să-mi dea cu ceva în cap, n-o să mă doară…

— O să încerc s-o iau cu binişorul… sincer vorbind, treaba asta pică nasol… adică mirele pleacă în lume la două zile după nuntă… Nici nu ştiu cum să-i spun… mai că te-aş lăsa pe tine să vorbeşti, că te pricepi mai bine… dar dacă o să se supere, atunci să se supere pe mine. Şi dacă n-o să ne dea voie să plecăm, asta e! O să scoatem apă şi o să udăm zarzavaturile, ca nişte grădinari adevăraţi…

Numai că vocea lui Taravik suna tare mâhnită, ca a unui copil căruia îi era teamă că n-o să primească niciun cadou de ziua sa…

Când ajunseră acasă, în curte văzură doi băieţi care frecau de zor cămaşa de zale a lui Taravik, iar o fată lustruia coiful lui imens de bronz. Salteaua de lână, pe care o purta în misiuni peste zale, fusese atârnată de un pom, la aerisit.

— Ce faceţi cu lucrurile mele? întrebă indignat Taravik. Vreţi să le vindeţi? Nu mai aveţi loc de ele?

— Nu, dragule, îi spuse Marieţa pe un ton împăciuitor. Ţi le pregăteam, că doar n-o să plecaţi la drum jegoşi.

Taravik se uită la ea bănuitor.

— De unde ţi-a venit ideea că vrem să plecăm?

— Taravik, te cunosc de o viaţă. Dacă n-o să pleci la drum mâine, o să pleci poimâine. Asta ţi-e meseria şi am ştiut cu ce te ocupi atunci când ne-am unit vieţile. Şi mai ştiu un lucru: voi, bărbaţii, vedeţi viaţa ca un joc plin de durere. Vă plac meseriile în care puteţi să vă daţi cu ciocanul peste degete, vă plac jocurile în care adversarul are dreptul să vă dea la gioale şi vă plac distracţiile care vă provoacă o mahmureală cumplită a doua zi. Aşa că nu puteţi să cultivaţi flori prea mult timp fără să începeţi să tânjiţi după drumuri prin pustiu şi sărituri în râpe. Hai, spune-mi când trebuie să plecaţi şi până unde…

În timp ce Taravik îi explica Marieţei încotro avea să pornească a doua zi, iar ucenicii îi pregăteau provizii şi schimburi curate, bărbatul care spusese că se numeşte Tarabilius se dusese la un brutar şi-i dăduse bănuţul pe care-l primise de la Taravik.

Brutarul îi dăduse în schimb o plăcintă şi câteva lipii, pe care sclavul le mâncase cu lăcomie. Apoi, cu foamea

potolită, se dusese în piaţă şi căutase de lucru.

Pentru moment, nu găsise decât lucruri fără importanţă – să strângă resturile rămase de la vânzătorii de legume, să mâne vitele în ţarcurile din obor…

Dar pe înserate îl chemase la el un meşter care lucra la un templu şi care avea nevoie de salahori. Se înţeleseseră, iar în zori Tarabilius se apucase de muncă.

Şi, în timp ce Taravik şi Kostik străbăteau pustiul în goană, îndreptându-se spre sud, către ţara de pe malurile fluviului Hatti, Tarabilius muncea din răsputeri şi punea deoparte fiecare bănuţ pe care îl agonisea.

Iar după zece zile, când şantierul se închise, pentru că treaba fusese terminată, Tarabilius strânsese destui bani ca să-şi cumpere ceva provizii şi o lopată veche.

Apoi reuşise să convingă o caravană să-l ia şi pe el până la mormântul lui Blokan…

Iar după ce caravana plecă mai departe, lăsându-l lângă ruine, Tarabilius începu să colinde împrejurimile, săpând din loc în loc şi mormăind de unul singur:

— Ai răbdare, mărite rege! Mormântul tău e pe aici, pe undeva, în vecinătate. N-o să mă las până n-o să-l găsesc…